

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Lucie Hørlyk ; med Omslagstegning af Gerhard Heilmann.
Titel Title:	<u>Den gamle Plantage : Fortælling fra Dansk Vestindien</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Det Schønbergske Forlag, 1909
Fysiske størrelse Physical extent:	260 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

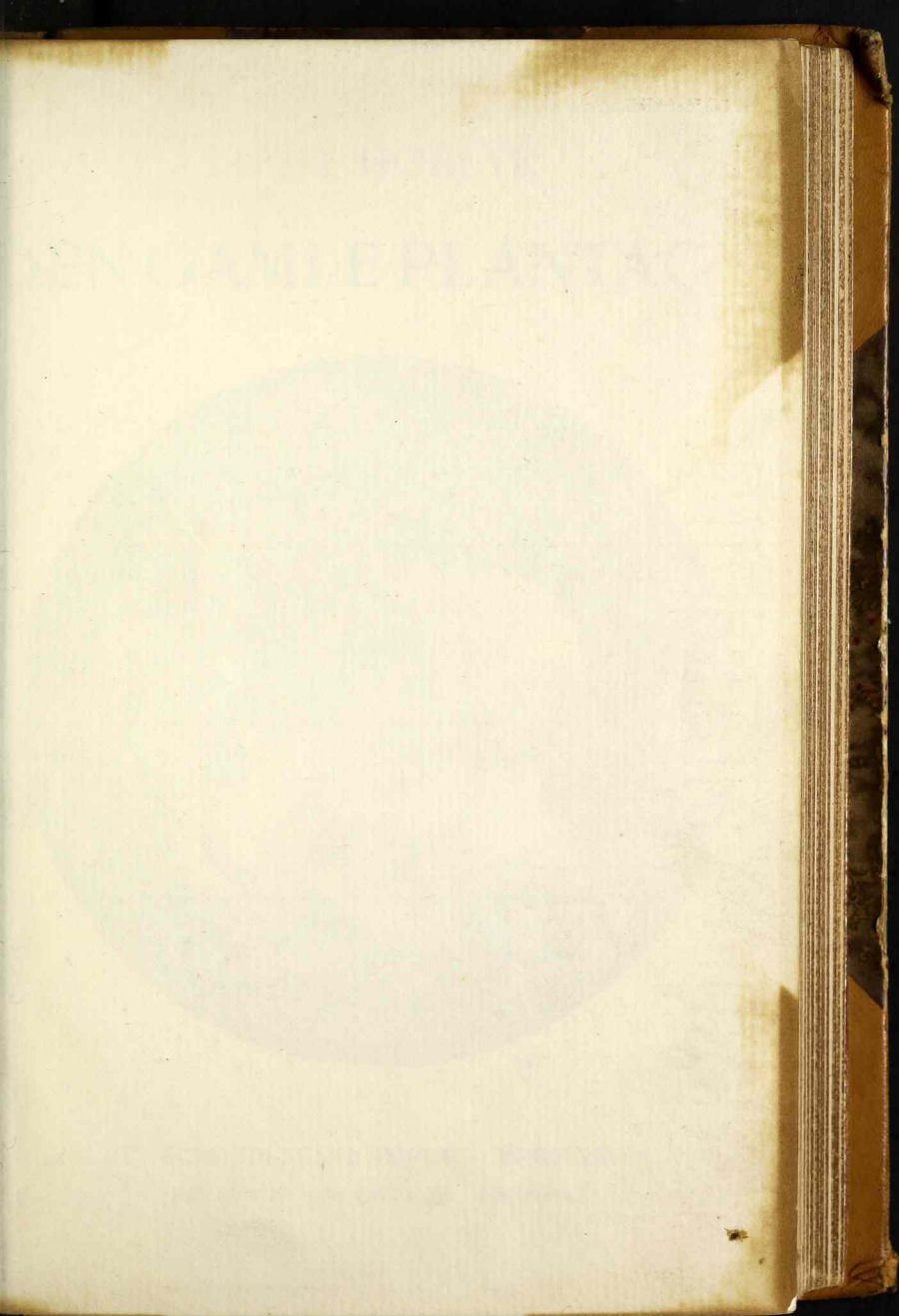
571-173.

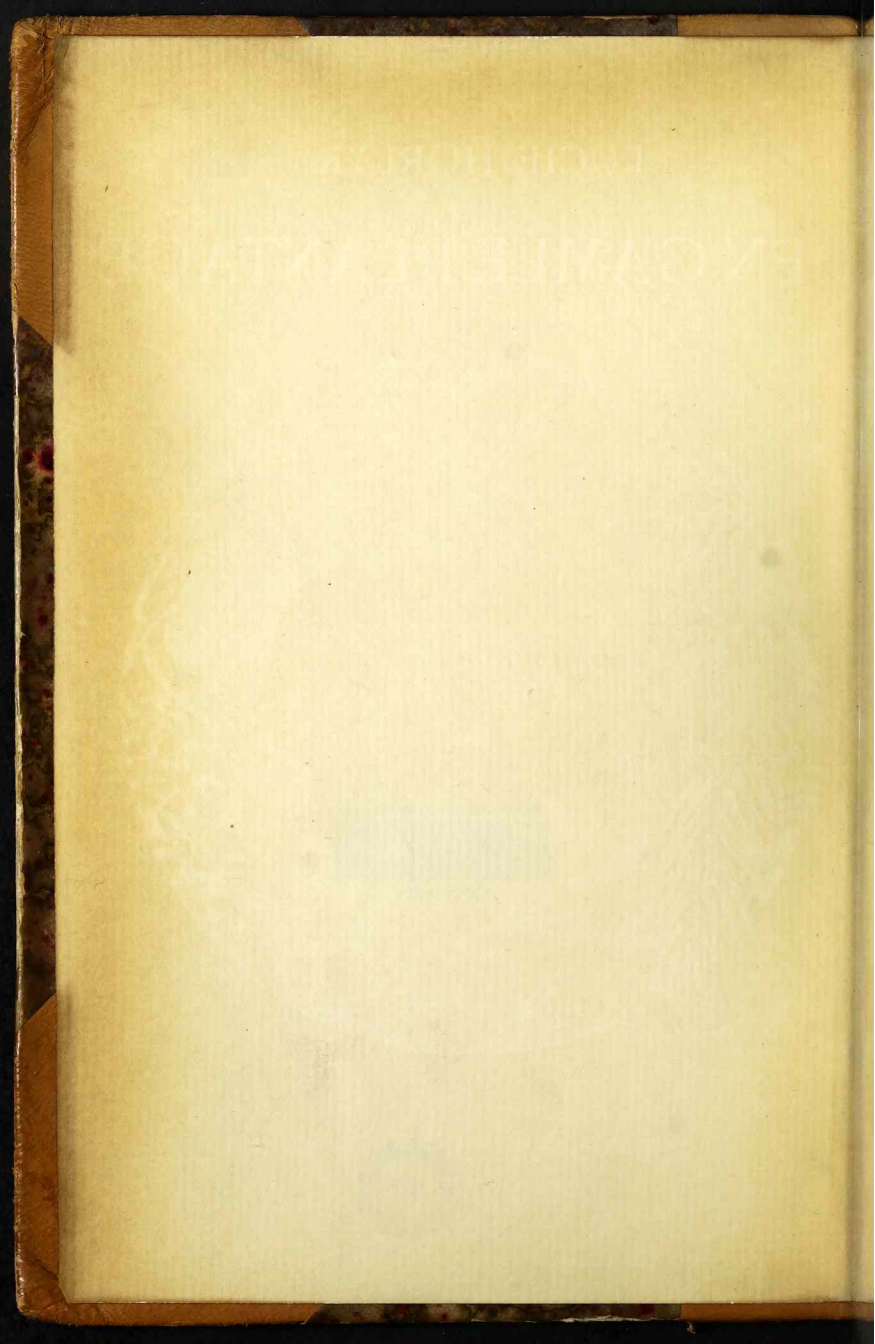
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021917551

LUCIE HØRLYK

INDEN DEN GAMLE PLANTAGE

DET SCHØNBERGSKE FORLAG · KØBENHAVN

FOR NORGE: J. W. CAPPELEN · KRISTIANIA

LIBRARY

LUCIE HØRLYK

DEN GAMLE PLANTAGE

1910. 2515.

DET SCHÖNBERGSKE FORLAG

AF SAMME FORFATTER UDKOM

„UNDER TROPESOL“ — FRA DANSK VESTINDIEN

MED OMSLAGSTEGNING AF AUGUSTA THEILL

TO FORTÆLLINGER:

NANNA JUDITH

LIVET „DERUDE“

„FRA GENERALGUVERNØRENS DAGE“

FORTÆLLING FRA DANSK VESTINDIEN

MED OMSLAGSTEGNING AF R. BROSTRØM

LUCIE HØRLYK

DEN GAMLE PLANTAGE

FORTÆLLING FRA DANSK VESTINDIEN

MED OMSLAGSTEGNING AF
GERHARD HEILMANN

DET SCHØNBERGSKE FORLAG
ERNST BIERBERG & MICHAEL H. JENSEN
KØBENHAVN

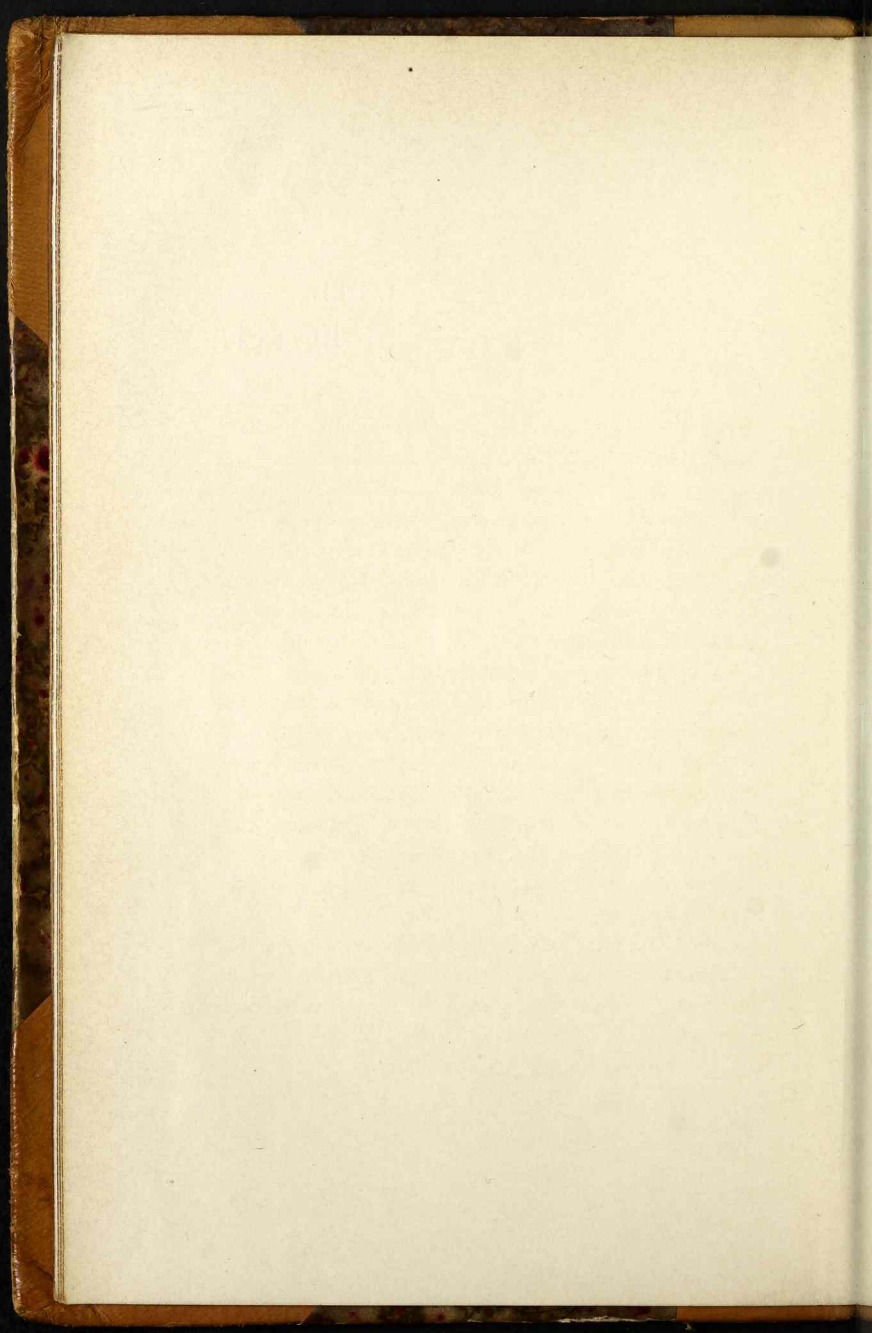
1ste Tusind

MCMIX

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

I. DEL
SLÆGTEN

DA Isabella og Ferdinand af Spanien efter Kardinal Jiménez' raad besluttede at gøre ende paa Maurernes herredømme, var hærledelsen delt imellem de to feltherrer Gonzalo de Cordoba og Gomez de la Vara. Og denne sidste var det, der ved sin snarraadighed og den magt, han ved personlige glansfulde egenskaber havde over tropperne, erobrede Granada og derved gjorde en ende paa krigen.

Han modtoges af herskerparret med store æresbevisninger og fik som belønning overladt vide landstrækninger i sin hjemstavn Castilien.

Men da Carl d. 5te arvede Spanien, afsatte Kardinal Jiménez og gjorde Adrian af Utrecht til statholder, medens han selv blev i Nederlandene, rejste den spanske adel sig i oprør, og Don Gomez, der flammede af harme over den tilføjede haan mod hans land, blev den selvfølgelige leder.

Da Kong Carl indsaa sit misgreb, skyndte han sig til Spanien, smigrede for de vrede grander, gjorde indrømmelser paa alle punkter, og oprøret døde langsomt hen.

Kun Gomez lod sig ikke formilde.

Han trak sig tilbage til sit forfaldne slot i Tierras de Campos og tog paa sit dødsleje det løfte af sine to sønner, Pablo og Juanitto, at de aldrig maatte gaa i Nederländerens tjeneste.

Paa den tid bragte søfarende folk mærkelige beretninger hjem til Spanien om „de nye lande“.

Forunderlige, sagnagtige fortællinger gik fra mund til mund. Og hos mange af den unge slægt omsattes den nedarvede krigslyst til udlængsler mod de fjerne kyster.

4de Maj 1530 gik Pablo og Juanitto Gomez ledsagede af 12 bevæbnede tjenere ombord paa kravellen „Christobal Colon“ *) for at sejle til Ny-Spanien.

Juanitto sad under solsejlet med sin guitar og digtede ballader om eventyrlandet, hvor guld og ædle stene laa i huler, der gennem aartusinder vogtedes af en ildspyende drage.

Ingen havde kunnet dræbe uhyret og løftet skatten.

Men nu kom den kristne ridder.

Han tænkte paa sin dame og St. Jago og løb den indviede klinge i dragens fraadende gab; den sank død sammen for hans fod, og alle hulens skatte var hans.

Pablo talte om det, han vilde gøre for sit land, naar han vendte hjem med sine rigdomme.

Han vilde opdyrke stepperne ved Valladolid, han vilde fortrænge Nederländerne og skaffe Spanien en flaade som aldrig før.

Da „Christobal Colon“ paa vejen anløb Puerto

*) Kristoffer Columbus.

Rico, var hele øen i oprør. De spanske straffefanger havde gjort mytteri, Karaiberne havde styrtet sig over kolonisternes, og alt var brand, kamp og dødsskrig.

Pablo og Juanitto ilede i land i spidsen for deres tjenere og skibets mandskab.

Med al deres opsparede unge kraft og deres selvfølgeligelige dødsforagt kastede de sig over oprørerne og tvang dem til underkastelse.

De vilde, der iagttagende havde trukket sig tilbage, skød deres pile af og tog flugten i lange spring.

Befalingsmændene og planterne, der uden haab havde set en forsmædelig død imøde, tiljubledede de fremmede deres tak.

Da skibet skulde fortsætte sin rejse, sagde Pablo og saa til siden, som om han skammede sig:

„Juanitto, tag du med til Peru og de andre steder, vi har hørt saa meget om; jeg maa blive her med mine folk.“

„Pablo, jeg har netop tænkt paa det samme! Men jeg synes, du skulde rejse videre! Husk alt det store, du vilde udrette, naar du kom hjem! Jeg kan lige saa godt digte ballader om det jeg aldrig ser; — maaske næsten bedre!“

„Saa bliver vi begge!“ sagde Pablo. „Vi køber et stykke jord, som vi kalder Tierras de Campos, og vi uddanner en hær, som skal udrydde disse knokkelstore abemennesker, der maa være en forglemt levning fra urtiden.“

„For Guds Moder og vor ære!“ sagde Juanitto

og kysede heftet paa sin dolk, hvor slægtens vaaben stod indgraveret.

„For Guds moder og vor ære!“ gentog Pablo og gjorde korsets tegn.

Og saaledes gik det til at Pablo og Juanitto Gomez, dronning Isabellas yndlingspiger, sønner af sejrherren fra Granada, mellem deres standsfæller de første i vaabenbrug og de smidigste til at digte en chansonette til en dames pris, at de slog sig ned som nybyggere i straffekolonien Puerto Rico.

I St. Thomæ-tidende for 7de august 1826 staar der i skibslisten over ankomne skibe: Skonnerten Fernando. San Juan, Puerto Rico. Kaffe og tobak.

Længere nede i bladet, med smaatryk: Don Pedro Gomez med hustru, søn og slaver er ombord paa sit skib, skonnerten Fernando, ankommet til St. Thomas, hvor han agter at bosætte sig, idet de spanske autoriteter ved deres forordning om differentstolden paa indførte varer fra St. Thomas nedtrykker al handel paa Puerto Rico. Misfornøjelsen har længe gæret, og det har, efter hvad vi hører, voldet stor sorg, at den højt ansete planter har forladt øen, idet han har overdraget varetagelsen af købmandsforretningen og de udstrakte plantager til sine to ældste sønner.

Aar 1830 finder vi navnet Gomez paa St. Croix. Af ejendomsregistre ser man, at Eduardo Pablo Gomez har faaet skøde paa plantagerne „La Reine“ og „Lillians Garden“.

Eduardo var yngste søn af Pedro og skulde efter dennes bestemmelse have overtaget handelshuset paa

St. Thomas, der i faa aar ved sine forbindelser paa Puerto Rico havde vokset sig stort og rigt men han hadede den mørke bod, der gik i ét med de dybe lagerum. Han foragtede at spekulere for vinding, og han formaaeede ikke at samle tankerne om tallene i de store protokoller. Han havde beundret sin fader, der syntes at gøre alt dette con amore, som en grand seigneur, der følger sine luner, men selv kunde han det ikke.

Saa snart Don Pedro havde lukket sine øjne — hans hustru var allerede død aaret efter familiens ankomst til St. Thomas — solgte Eduardo forretningen og købte sig land paa St. Croix.

Meget land vilde han have; derfor købte han to ejendomme, hvis jorder laa paa hver side af én af øens hovedlandeveje. Til beboelse valgte han „La Reine“.

Det store stuehus laa saa højt, at passaten kunde stryge ind over det. Rundt om huset var græs med spredte træer; men Eduardo lod træerne rydde. Bølgende sukkermarker vilde han have lige op til husets mure, og intet maatte bryde vinden eller det frie udsyn.

Fra sit galleri saa han ned over vejen, der som et hvidt baand skar igennem alt det grønne og forsvandt i frugtplantagerne omkring byen, og han saa ud over havet, hvor disede omrids af øer langt borte tegnede sig som lave skybanker.

Den dag Gomez' gods landede paa øen, kørte 12 kærre fra middag til solnedgang frem og tilbage imel-

lem skonnerten og „La Reine“ ; og søndagen efter kom embedsmændene fra byen og planterne fra hele øen for at ønske velkommen.

De sad i salen om det hvide marmorbord, hvis plade maalte 5 alen i tværsnit, og saa med undersøgende og vurderende blikke paa den nye mand.

Spinkel og elegant var han, hurtig i sine bevægelser, hurtig i sin tale, med spillende livfuldhed i de tætsiddende sorte øjne og malende haandbevægelser, der snart understregede ordene og snart ligesom slettede dem ud.

En livréklædt spansk mulat modtog de besøgende i galleriet, førte dem ind og blev staaende ved døren vogtende paa sin herres mindste vink. Det virkede underligt og fremmedartet; men herren var heller ikke som de folk, der ellers kom til St. Croix for at søge lykken, og ingen fandt paa at kritisere.

Planter Mac Welley, der havde gaaet 10 aar som underforvalter, og Jensen fra „Annas Hope“, der var en husmandssøn fra Falster, men som nu begge vidste med sig selv, at de var gentlemen og værd deres 1200 patacons, naar høsten vilde blive som de sidste to aar, de følte sig nu og da lidt i vilderede med deres store brune hænder og rettede sig i stolen, naar Gomez, der strøede sine muntre ord ligeligt ud over selskabet, henvendte sig til dem.

Pludselig var der én, der rejste sig med øjnene stift mod et af de aabne vinduer og hviskede — men højt, saa det lød over hele salen :

„Generalguvernøren! Hans vogn! Den kommer herind!“

Et par af embedsmændene tog ilfærdigt afsked. Nogle af planterne blev stramme i ansigterne, andre rettede febrilsk paa kalvekrøssene; kun værten syntes at finde det ganske naturligt, at generalguvernøren kom paa visit — kom paa visit hos en privatmand, som endnu ikke havde været hos ham.

„Det maa være, fordi han er spansk!“ hviskede Købmand Brown af firmaet „Brown & Alster“ til byfogedfuldmægtigen.

„Jeg tror, han har lugtet penge!“ hviskede denne tilbage. „Han har en pokkers fin næse!“

Gomez havde hilst paa den lille uniformerede herre med det gullige markerede ansigt med samme forekommende elskværdighed som paa sine andre gæster, og han forsøgte som før at binde det uensartede selskab sammen ved at kaste paradoksale paastande og spøgefulde udfald rundt i kredsen; men nu viste det sig ugørligt, og snart talte han og generalguvernøren, som var de ene i stuen.

Til sidst kom de ind i en ivrig drøftelse af det fejlagtige ved toldlovene paa Puerto Rico, der havde drevet Pedro Gomez bort fra øen.

„Moderlandet misbrugte os,“ sagde Gomez, „de sendte deres deputerede ud for at berige sig ved vore produkter.“

„Ja — dumt af moderlandet!“ Guvernørens ene mundvig antydede et smil. „Moderlande er altid dumme!“

Han rejste sig.

„Gomez,“ sagde han, rakte haanden ud og holdt de sorte, urolige øjne fast med sine egne stærke, graa, „vi her paa St. Croix, vi er taknemlige for dumheden!“

„Excellence!“ Et varmt skær lagde sig over Eduardos brune kinder, han bøjede sig hurtigt og kysede den haand, der holdt hans.

De tilstedeværende skævede til hinanden, men heller ikke dette kritiserede de.

De tog hjem til deres hustruer og døtre og gav en beskrivelse af den nye ejer til „La Reine“, der fik disses tanker til at flagre som fangne fugle.

I tre aar var regnen faldet saa rigelig, at sukker-rørene havde kunnet udfolde sig i hele deres saftige pragt; man havde næsten glemt, at der kunde komme tørtid. Hver planter fabrikerede sit eget sukker og udskibede det til høje priser.

De, der for faa aar siden havde købt jord paa borg, de sad nu som holdne mænd. Denne let vundne velstand gav et vist prikkende overmod; ingen vilde staa tilbage; rigmændene fra igaar søgte at overgaa dem, der sad paa arvet grund; og dog skilte selskabet sig ud i lag.

Den danske embedsstand følte sig som overklassen. Embedsmændene var de styrende og de overlegne i kundskaber. De var kommet fra et land med

gammel kultur til denne lille nybyggerø. Men de gamle kreolfamilier trak haanligt paa skuldrene. Hvorfor var de kommet? Fordi de havde været „nobodies“, der ikke kunde trænge sig frem derhjemme, eller fordi de havde trængt sig for meget frem og nu helst maatte forsvinde.

Ved store festlige lejligheder mødtes alle under de mest slebne former, men i virkeligheden var der svælg mellem embedsstanden, de gamle kreolfamilier og „de nye folk“.

Alle tre grupper vilde nu med selvfølgelighedens ret tilegne sig Eduardo Gomez.

De Danske glemte at undersøge, om han havde virkelig dannelse, og om hans elementære kundskaber var i orden. Han holdt dem i aande ved sin uberegnelighed, ved sit dristige men altid graciøse vid.

De gamle familier syntes, han burde høre dem til, han der selv var af kreolslægt, og de fortalte ham latterlige eksempler paa de Danskes mangel paa „form“, naar de kom til øen.

Gomez lo af historierne, men fortalte dem aldrig videre.

Han alene syntes ikke at bemærke svælgene mellem de tre grupper, eller han balancerede over dem som en søvngænger.

Men i de kølige soveværelser, hvor solen holdtes ude af grønne jalusitremmer, og damerne i vide muslinstrøjer laa i gyngestole og spiste frugt og søde tærter, eller ved drikkebordene om aftenen, hvor mæn-

dene blandede deres rom og vand, der fortæltes lysky historier om den nye planter.

Havde man hørt denne sidste? Om jordemoderens Nitta? Man kunde næsten ikke tro det, men . . . Ja, altsaa: Han — Gomez — havde siddet sammen med guvernørens adjutant og planter Milling, og saa havde Milling sagt, at den kønneste kulørte pige paa øen var jordemoder Jacksons ældste datter Cathy. Adjutanten havde holdt paa, at den yngste, Nitta, var smukkere, og meningsudvekslingerne udartede til skænderi. Gomez havde spurgt, om de vilde bøje sig for hans dom. Ja, men han havde jo lige sagt, at han kendte ikke jordemoderens døtre.

Nej, men nu skulde han gaa hen og se paa dem.

Om han da ikke vidste, at det var over midnat?

Jo, men en jordemoder maatte være forberedt paa forstyrrelser.

Men Misserne Jackson var dydige piger.

Saa meget desto bedre!

Gomez gik nynnende og sorgløst ned ad den maa-nelyse gade, fulgt i kort afstand af de to andre. Jordemoderen var en dame med stor selvfølelse, og nu om aldrig før skulde denne fremmede, der syntes ganske afstumpet i sine begreber om, *hvad der kunde lade sig gøre*, men som tilsyneladende slap godt fra alt ved sin glatte sorgløshed, nu skulde han endelig faa en dukkert, som han vilde mindes.

Gomez trak i den udvendige klokke og ventede. En stemme raabte inde fra: „Hvem der?“

„Planter Gomez fra „La Reine“!“

Et lille skrig, saa stilhed. Lidt efter blev døren aabnet paa klem, og en dyb kvindestemme spurgte: „Er der nogen, der trænger til mig?“

„Ja, Madame; jeg!“

Døren blev aabnet helt; Gomez forsvandt ind.

Adjudanten og planter Milling stod under galleriet og lyttede. Først talte Gomez paa sin hurtige maade; saa lo Mrs. Jackson med en stor, dyb latter, og saa var der en ung kvindestemme, der raabte noget, og lidt efter en anden, der lo, og saa talte Gomez igen, og nu lød det, som om det var paa vers.

Efter en halv times forløb blev døren aabnet, og den dybe stemme sagde: „Oh, Mr. Gomez, De er en stor skælm, men De er altid velkommen!“ En lille hvid skikkelse fulgte med et par trin ned ad trappen men smuttede hurtigt ind igen, og døren blev lukket.

Gomez fløjtede sagte; løjtnanten og Milling kom frem fra skjulestedet. De havde ganske glemt deres uenighed, nu følte de sig netop stærkt knyttede sammen.

„Det er for galt, dette her!“ sagde adjudanten vredt. — „Tal ikke om det! — Det har været mig en glæde at kunne være de Herrer til tjeneste! Bliv ikke vred, Milling, løjtnanten havde ret: Nitta er henrivende og — — saa forekommende!“

Gomez hilste dybt og forbindtligt og forsvandt gennem en lille laage ind i Mrs. Jacksons gaard.

De to herrer havde ventet endnu en halv time, men han var ikke kommet tilbage. —

Ja, det kunde endda være, hvad det var med Nitta

Jackson, som var kulørt; men saadan som han havde danset spansk dans med stadthauptmandens frue! Og naar han red med den franske guvernante, red de altid ind imellem sukkermarkerne, hvor ingen kunde se dem. Oh, det var virkelig shocking!

Men naar Gomez selv kom tilstede, blændende, munter, interesseret til alle sider, saa glemte man de forargelige historier, de gled ud af bevidstheden og tegnede sig kun som en taageagtig, let mystisk, men ret flatterende baggrund for Spanien fra „La Reine“.

Hans navn sattes i forbindelse med mindst ti kvinder. Der fortaltes bag de lukkede jalousier under megen og overmodig latter om en værdig frue, der havde spurgt ham, efter at han i tre dage i træk var redet fra „La Reine“ til Westend for at kurtisere hendes datter, hvad slags hensigter han havde? Og han havde svaret med haanden paa hjertet og et ærbødigt buk: „Meget smukke hensigter, Madame, men ikke ægteskabelige!“

Aldrig lød der klager over, at han havde bedraget nogen, at han havde lovet uden at holde. Eduardo Gomez købte ikke kvindegunst ved løfter.

Men mødrene rystede paa deres kappeprydede hoveder og sagde: „Han er en farlig mand; aldrig kan man vente noget reelt af ham!“

Saa kom der en tid, hvor Gomez' vogn aften efter aften holdt i Kingstreet udenfor Regeringsraad Berners hus.

„Naturligvis,“ sagde damerne og viftede sig stærkt. „Jenny er jo ny!“

Jenny var 18 aar og var lige kommet fra Danmark, hvor hun havde faaet en omhyggelig, lidt pedantisk opdragelse hos sin farbroder, Professor Berner. Hun syntes selv, at hun var klog og moden; hun havde lært og læst meget, og forstaaet det. Hendes onkel havde engang sagt, at hun havde „stringent tænkeevne“; men nu følte hun sig usikker og kejtet, for alt det, der i hendes onkels kreds havde haft værd, det betød her slet intet.

Mest følte hun det, naar hun var sammen med Gomez. Alene det, at hun ikke kunde møde hans blik! Hun syntes, hans øjne brændte hendes legeme, og det var hende et ubehag. Saa kom han med sine akrobatiske indfald og udfald, der saa grelt viste *hans* hurtighed og *hendes* tunghed; hun mærkede, at han ansaa hende for en lille indskrænket person, og det harmede hende, for alt hans var jo kun overfladiskhed uden dybde og kundskab. Nu og da saa hun hurtigt op, flammende rød, og sagde et eller andet, der skulde beskæmme ham, men kæmpende maatte hun igen sænke øjenlaagene; og saa lo han og bøjede sig tæt hen over hende. Og hun kunde ikke rejse sig og ikke se op; det var, som hun næppe turde aande.

Men én dag blev hun saa vred paa sig selv, at hun kunde se lige paa ham og sige det hun vilde.

Men han hørte slet ikke efter ordene, han bøjede sig blot frem og hviskede ind i hendes ansigt: „Jeg vil se de øjne — de kolde, blaa jomfruøjne — blive sorte og hede! Jeg *vil* det, Jenny, og hvor der er en vilje, der er en vej!“

En stikkende angst greb Jenny, hun rejste sig, følte Gomez' arm om sig, men snoede sig fri og gik hurtigt ud af stuen.

Gomez sad lidt og drejede paa sin moustache; han var vis paa, at hun vilde komme tilbage; men hun kom ikke.

Saa gik han hen paa regeringsraadens kontor og anholdt om Miss Jennys haand.

Da Jenny som Gomez' hustru drog ind i det store stenhus paa „La Reine“, følte hun, at alle — selv hendes forældre — ansaa hende for ganske uværdig til en saadan lykke.

Hun vovede ikke at sige, at hun ikke var glad, at hun følte sig krænket af Gomez' ubeherskede attraa og fuldstændige ligegyldighed overfor hendes væsens inderste. Hun knugedes til tavshed af den nimbus, der omgav ham, og hun følte sig af alle trykket ned paa en skammel ved hans fødder, og hun mægtede ikke i de andres bevidsthed at tilkæmpe sig nogen højere plads, skønt hun vidste, den tilkom hende. Men naar Gomez sammen med fremmede ved sin lyriske vel-talenhed og sin elskværdige paagaenhed samlede alles opmærksomhed som i et brændglas, saa sad hun og hævdede sig selv paa hans bekostning.

Om ham vilde Onkel Berner aldrig have sagt, at han havde stringent tænkeevne. Hun gad vide, om

han i det hele taget anede, at der var noget til, der hed logik.

Var der ingen fremmede tilstede, var Gomez faamælt. Han kunde ligge i timer i sin lærreds flugtstol og lade røgen fra sin Puerto-Rico-cerut langsomt sive ud gennem de fine næseflige. Naar gæsterne forlod „La Reine“, lukkede han ikke blot af for vinkælderen — han drak kun vin i selskab — men han lukkede af for sit vid, sin interesserethed og sin smittende livsglæde. Selv sit ansigt lukkede han af for; det faldt ham ikke ind at smile, naar det var hverdag.

At Fru Jenny var den eneste, han ikke havde blændet eller erobret, forstod han ikke, eller han brød sig ikke om det. Naar han havde giftet sig med hende, var det, fordi hendes bly modstand havde ægget ham, og han havde indset, at her mødte hans forfører-kunst en hindring, som den ikke kunde sætte over — fordi den var saa vigende. Da han havde kuert al modstand og følte sig som sejrherre, var dermed interessen ude af spillet.

Da Fru Jenny forstod, at hun var frugtsommelig, knugede hun hænderne i hinanden og stønnede i pinefuld ydmygelse; hun følte sig som en voldtaget. At hun selv havde givet sig hen uden kærlighed, det kunde hun have baaret, men Eduardos stimandselskov med paafølgende ligegyldighed, den gjorde hendes tilstand til en brøde — til en svidende skam.

Da Mrs. Jackson efter en svær fødsel triumferende udbrod: „En dreng, Ma'm! En dejlig dreng! Sin fa-

ders udtrykte billede!“ da kneb Jenny øjnene fast sammen og ønskede, at hun maatte dø, eller at nogen vilde tage det barn bort. Hun syntes, det altid vilde minde hende om det, hun ikke taalte at mindes.

Men Mrs. Jackson gentog, som om hun vilde ruske hende til bevidsthed: „Men jeg siger Dem, Ma'm, han er et billede af sin fader!“ og Jenny forstod, at hun nu skulde paatvinges stolthed over, at hendes barn lignede den mand, som hun hadede. Mrs. Jackson lagde den lille varme pakke i hendes arm, og hun *maatte* se.

Et tyndt lag af silkefint sort haar dækkede det lille hoved, og ansigtet var ikke lyserødt som paa andre børn; det havde en stærk brunrød farve, som var det brændt af solen.

„Det er det spanske blod,“ sagde Mrs. Jackson. „Nu maa De lægge barnet til, Ma'm.“

Men den unge moder laa ubevægelig med det lille væsen løst i armen. Hun saa saa underlig ud, at Mrs. Jackson listede sig til at føle hendes puls.

Men da jordemoderen var gaaet, bøjede Jenny sig over sit barn og stirrede som en hungrende paa det lille mørke ansigt. De rynkede, hovne øjenlaag bevægede sig og blev langsomt aabnede — det var, som hendes blik tvang dem op — og mellem to rækker fugtige, sorte vipper saa hun sin søns øjne, og de var blaa.

Hun saa og saa. Jo — de var blaa!

Hendes bryst hævede sig, det steg og steg. Hun maatte stønne af smerte. Saa sank hun tilbage mod pu-

derne med det lille varme, pulserende barnelegeme knuget ind imod sig og græd, — græd af vaandefuld lykke.

I de aar, der fulgte, øgedes Gomez' rigdom bestandig, og generalguvernøren lod ham altid forstaa, at han som Spanier og *hans* ven indtog en særstilling paa øen.

Gomez interesserede sig ikke for generalguvernørens planer om slaveriets ophævelse, han mente, at denne urealisable idé var generalens liebhaveri, som det havde været hans egen faders at drive handel; men naar en fest var paa sin højde, naar mændene glemte at skjule deres tanker, og kvindernes øjne blev blanke og hede, saa løftede de to deres facetterede glas mod hinanden med en egen fostbroderlig samfølelse. De andre maatte til for at skabe festens mangfoldighed, men de to alene forstod sammen med vinen at indsuge feststemningens lyrik, at lade den sætte aanden og fantasien i svingning som en sansepirrende, skøn musik.

Guvernøren holdt af at sidde tilbagelænet paa sin stol og høre den smukke sydlænding med de tætsiddende, funklende øjne og de bevægelige næseflige tale i farvestraalende lignelser for damerne, „disse lysende stjerner, disse rislende kildevæld i livets ørken,“ og Eduardos øjne duggedes af bevægelse, naar generalguvernøren mod festens slutning lagde sin arm om

hans skuldre og sagde paa spansk: „Don Eduardo, du er min ven og en født hidalgo!“

At Gomez overlod guvernøren penge, naar denne var i forlegenhed, var noget saa selvfølgeligt, at de straks begge havde glemt det, naar pengerullerne var passeret fra den enes haand over i den andens.

Eduardo gjorde sammen med generalguvernøren en rejse til Danmark. Jenny og sønnen, Juan, var med. Han lejede et palæ, hvis port han lod bevogte af en majordomus, og han optraadte med en saa eksentrisk pragt, at befolkningen i København kaldte ham „fyrsten fra Indien“.

Jenny saa med bitterhed, at selv Farbroder Berner lod sig blænde. Da hun og Eduardo besøgte ham, stod han forlegent og holdt slaabrokken sammen om sig og bukkede og gjorde mange undskyldninger; og han kom lidt efter ind i sin fineste livkjole med ordensbaand i knaphullet, og Jenny syntes, hendes sidste holdepunkt gled bort.

Men bagefter, da hun kom alene, fandt hun ham igen, fandt ham, som han havde staaet i hendes erindring.

Hun talte ikke om sig selv og sine forhold, men om sin søn, om det vanskelige ved at opdrage børn i Vestindien, og det endte med, at den gamle professor lovede at tage sig af Juans opdragelse, hvis „plantage-ejeren“ vilde overlade det til ham.

„Men du ved, Jenny, jeg lever som en tarvelig borgermand!“

„Ja, Onkel, som en borgermand, der kun bryder sig om livets store værdier.“

„Du ved, at jeg mener, at de 10 bud kan sammenfattes i dette ene: Du skal gøre din pligt!“

„Ja, og netop det bud vil jeg aldrig kunne indprente min søn i Vestindien. Der indbefattes de alle i det ene: Du skal gøre dig livet behageligt!“

„Men du, Jenny, vil du ikke savne din søn?“

Fru Jennys øjne fyldtes med taarer, men hun presede læberne fast sammen: „Jo, Onkel, men jeg har ikke glemt den lære, jeg fik hos dig! Jeg *maa* gøre dette for Juans skyld. Jeg har hans faders samtykke.“

Da Eduardo efter en 9 måneders rejse kom tilbage til „La Reine“, var det meste af hans formue brugt, men det bekymrede ham lidet, da høsten stod for døren og tegnede til at blive rigere end nogensinde.

Han levede nu i sine glansfulde minder og lagde allerede planer til en ny Evropatur. Han sagde ikke mere saa ofte „vi Spaniere“, men derimod „hjemme i Danmark.“

Efter som tiden led, blev beretningerne om hans „store rejse“ mere og mere eventyrlige. Naar han begyndte paa historien om den sorte hingst, som han havde købt af en cirkusdirektør — han, Gomez, havde prøvet den i manégen, og direktøren havde sagt, at der fandtes ikke ved noget cirkus i Evropa en skolerytter med saa megen grace og anstand — saa maatte Fru Jenny bide tænderne fast sammen for ikke at sige, at

ved den grove smiger havde manden faaet dobbelt saa meget for hesten, som den var værd.

Men hun sagde det ikke. Aldrig gav hun sin bit-terhed og sin opdæmmede foragt lov til at slippe ud. Eller rettere, hun kunde det ikke; det ulmede alt sammen i et krater, men manglede den tilstrækkelige sprængkraft til at skaffe sig luft.

De korte breve fra Juan var de eneste lysglimt i hendes graa, glædeløse tilværelse. Han havde først haft privatlærer, men gik nu efter Onkel Berners raad i skole.

„Jeg skal lære at omgaas andre drenge, siger Onkel Berner, men det er for sent for mig at lære det nu, for mine jævnaldrende er børn og jeg er voksen. Til sommer vil jeg lære landvæsen hos Onkels fætter, og saa vil jeg købe en smuk gaard her i Danmark, og saa skal du komme og være hos mig.“

Eduardo skrev aldrig til sønnen, men han afsendte en betydelig pengesum efter hver høst. „En Gomez maa kunne optræde standsmæssigt!“

Naar nogen spurgte til Juan, sagde han, at han studerede videnskab hos en berømt professor, og føjede til med et overbærende smil og en skuldertrækning: „Det synes nu at more ham!“

Da oprøret brød ud i 48, sendte Gomez sin hustru ind til Christianssted og stillede sig selv, sin forvalter og sin spanske tjener til tjeneste i militsen.

Da han, efter at generalguvernøren havde prokla-

meret friheden,*) kom hjem til „La Reine“, fandt han kun fire stenmure om en rygende askehob.

Nu fulgte der en tid, der senere var som et tomt mørke i hans bevidsthed. Hans hjem, hans stolte stenhuse ødelagt af en negerhob! Og generalguvernøren . . den mand, som han havde set op til, som den eneste paa øen, der som „caballero“ var ham ligestillet og i alle andre egenskaber var ham overlegen, han var flygtet, troløst, fejgt — og *det*, der i Gomez' øjne næsten var det usleste — forklædt som kvinde!

Da Fru Jenny, der havde hørt om ødelæggelsen, kom kørende hjem til plantagen, fandt hun sin mand i slap selvpogivelse foran ruinen. Hun fik ham til at stige op i sin faeton og kørte over til „Lillians Garden“, hvis stuehus stod delvis møbleret men ubeboet og derfor var undgaaet slavernes ødelæggelse.

Her laa han i en stor, lidt havareret himmelseng og skiftedes til at rive sig i haaret, forbande sit arvede heltemod og græde som et barn over, at hans ven, hans store, forgudede ven, havde opført sig som en poltron.

Fru Jenny skrev straks til sønnen, at han maatte komme hjem.

Forvalteren paa „La Reine“, „Mr. røde Johnson“, som han kaldtes, stillede daglig paa „Lillians Garden“ for at faa Mr. Gomez i tale, men denne vilde ingen se, ikke høre om noget. Johnson kunde gøre, hvad han ansaa for rigtigt.

Alt var i opløsning. Negrerne, der nu vidste med

*) Se „Fra generalguvernørens dage“.

sig selv, at de var frie, vilde tilbringe deres dag paa helt anden vis end tidligere. De løb sammen i hobe og drøftede det ufattelige, der var foregaaet, og som de selv ikke begreb. Kvinderne titulerede hinanden „Missis“, slog sig paa laarene og fortalte atter og atter om, hvordan „the bokra*) dem“ havde maattet neje sig.

Megen rom var fra de ødelagte plantagebygninger bragt i forvaring, og landevejene vrimlede af drukne negre.

Embedsmændene, der hidtil havde været undergivet én vilje — nemlig generalguvernørens — følte sig nu vankelmødige og utrygge — og bange for at underordne sig hinanden.

En hel maaned forløb, uden at der blev genoprettet orden. Negrene var syge af rom og af mangelfuld ernæring. De var vant til god forplejning og levede nu af stjaalne sukkerrør og frugter. De var, som uartige børn, der ingen modstand møder, trætte af at være uartige.

De begyndte at flokke sig om deres ejere og spejdede forventningsfuldt efter, at disse skulde anerkende de nye forhold og tage ledelsen.

Endelig kom der en politiforordning, der paabød, at ingen neger maatte forlade den plantage, han tilhørte; og derefter fulgte et regulativ for arbejdstiden og løningen.

De steder, hvor ejeren havde rogen myndighed, gled alt efter nogen tid næsten umærkeligt ind i de gamle tilstande. Der var ikke mere nogen „Massa Ge-

*) Hvide folk.

neral", der kunde klages til, og politiet ansaa det for formaalstjenligt at være tunghør overfor meldinger om anvendelsen af tamarindepisk og andre stærke midler.

Og snart var markarbejdet i gang rundt om paa plantagerne.

Kun paa „La Reine“ blev urolighederne ved. Johnson, der var præget af en ungdom i smaa kaar, fregnet, uskønt bygget, med store lemmer paa en tynd, senet krop, manglede ganske de egenskaber, der skulde til for at faa herredømme over oprørske negre; han manglede det hensynsløse, det mandlig stærke, som racen har en næsten kvindelig trang til at bøje sig for.

Rørene var svedne af paa markerne rundt om tomten, køerne blev ført bort og malkede, og svin og fjerkræ stjaalet.

Fru Jenny søgte at tale til kvinderne, men ogsaa hun manglede den rette myndighed; hun var aldrig rigtig blevet „Mistress“ paa „La Reine“.

Kun de spanske husslaver forblev ganske upaa-virkede af oprøret. Diego veg ikke fra sin herre, og gamle Nanitta overtog egenmægtig hans pasning. Naar Eduardo havde sine anfald af fortvivlelse, jamrede de med ham som grædekoner, og Fru Jenny gik nedenunder med sammenknebnede læber og ældedes af sine egne bitre tanker.

En morgen, da Diego kom ind, fandt han sin herre bevidstløs og med den ene mundvig trukket ned som

til et haanligt smil. Op ad dagen kom han til sig selv, men der var en svag lammelse i hele venstre side.

En dag red Juan ind paa „Lillians Garden“. Han var kommet med skonnerten fra St. Thomas og havde lejet en hest i Basend.*)

Gamle Nanitta fik øje paa ham fra vinduet, og med opløst turban løb hun ham imøde. Hun kyssede hans støvle, medens han endnu sad paa hesten, og fremmumlede takkebønner over hans komme. Saa gav hun sig til at græde og ryste hænderne foran hans ansigt:

„Min stakkels dreng, min stakkels kæledægge! Og saa stor og smuk som du er blevet! Kom med op til Señor padrone, han sidder i sin stol og ser ud som et skib med slappe sejle!“

Da Eduardo saa sin søn, rettede han sig med sin gamle anstand, kyssede ham paa begge kinder og sagde: „Velkommen hjem, Juan!“

Saa traadte han et skridt tilbage og føjede til, idet han mønstrede ham skarpt: „Du ligner din moders slægt!“

„Ja,“ svarede Juan og mødte hans blik, „og det er jeg stolt af!“

„Men du har Gomez'ernes holdning,“ vedblev faderen uden at høre ham, „du har ogsaa vore hænder, vore race-hænder.“

Da Fru Jenny blev alene med sin søn, talte han dansk til hende. Hun kneb læberne sammen, som hun plejede, naar hun vilde skjule sin bevægelse, men taa-

*) Kreolernes og negrenes navn for Christianssted.

rerne løsnede sig én efter én, og pludselig lagde hun hovedet ind til sønnens skuldre og gav sig over i en ubehersket graad.

„Mor dog, Mor!“ han trak brynene bekymret sammen.

„Juan!“ udbrød hun og saa ekstatisk op i hans øjne. „Du er min, du er helt min, hører du!“

Senere sad Juan sammen med forældrene oppe i Eduardos værelse. Diego stod lænet op mod vinduet, og Nanitta sad paa gulvet.

Eduardo talte om oprøret, om denne vanvittige tanke, at negrene, der saa indlysende var født til slaver — hvorfor mon de ellers var sorte — skulde gøres til frie mennesker, og om den ydmygelse, den forsmædelse det havde været ikke at faa lov til at behandle dem, som de havde fortjent. Han rejste sig i sædet og saa frem for sig med øjne, der spyede gnister:

„Aah — havde man blot ladet mig! Med 50 mand og to kanoner skulde jeg have faaet de hunde til at krumme sig!“

„Ja, Master Juan, var vi blot kommet til!“ Diego knyttede haanden i luften.

„Ja, tænk dig, alle korps færdige til udrykning, en orlogsmænd med kanoner og bevæbnet mandskab uden for Westend, og saa . . .“

„Tys, tys, tys! Señor Eduardo!“ Gamle Nanitta afværgede med begge hænder. „Husk vi taaler ikke ophidselse! Eh, eh! Naar selve generalen flygtede — og han var Masters bedste ven!“

„Ja, Juan, han var min ven, og jeg var stolt af hans venskab, og saa . . .“

„Men hvad nu, Fader?“

„Nu?“ Eduardo skjulte ansigtet i sine smalle hænder. „Nu er alt forbi. Naar æren er tabt, er alt tabt.“

Senere fortalte Fru Jenny sin søn om, hvor fortvivlet det stod til paa plantagen.

Juan red over for at se levningerne af sit barndomshjem.

Han sprang af hesten ved de to store murpiller, der før havde dannet som en indkørselsportal, men som nu stod ganske meningsløst paa den nedtrampede grund, og han stirrede op imod vinduernes tomme huller; han syntes, de lignede blindede øjne.

En gammel negerkvinde kom forbi med et ris-knippe, hun nejede i forbigaaende med et nysgerrigt blik paa den fremmede, standsede og lod sin byrde falde: „Eh! eh! Ser Fancia rigtigt? Oh — at mig gamle kone skulde leve den dag!“

Hun løb raabende ned imod negerbyen, og snart vrimlede kvinderne op imod huset, overstrømmende i deres glædesytringer; mændene fulgte langsommere efter.

Juan trak brynene sammen og saa rundt paa dem.

„Massa — kender du os ikke? Kender du ikke gamle Lina?“

„Eh, eh! Du husker da nok gamle Netty, som plejede at bringe dem store bellaples?“

„Master Juan“, en ung pige stak hovedet frem imellem de andre og saa ham koket op i ansigtet, „jeg

er Tono, Tono, du ved — som vandt dem røde marbles*)! Jeg gemmer dem endnu!“

Det arbejdede i Juans bryst. Han trak vejret haardt og hurtigt.

„Jeg husker jer alle sammen, men — jeg har husket jer som mine venner.“

„Oh, men det er vi, Master Juan: Oh Gud — mig gamle kone holdt dig, da du var som en killing, og han velsigne min sjæl! — Du smilede op i mit rynkede, sorte fjæs!“

De andre lo.

„En lille engel var du, lige til at flyve til himlen, med dem blaa sløjfer paa skuldrene!“

„Hvor . . . hvor kunde I gøre det?“

Juans stemme slog over. „Hvor kunde I gøre det?“ Han lagde sit ansigt ind imod armen, der hvilede paa hesten, og hans skuldre rystede af graad.

De mørke mennesker rundt om stod ganske stille og saa hjælpeløst paa ham.

Nogle af kvinderne snøftede, og Fancia spurgte igen, om han kunde huske og kunde huske?

„Ja, jeg kan huske!“

Juan rettede sig og saa igen ud over dem, og nu var hans stemme fast.

„Jeg kan huske, at I blev behandlet godt, naar I opførte jer godt. Danske arbejderes kaar er haarde imod jeres. Ofte fryser de og sulter og bor i stinkende, usunde huse; og de er hvide ligesom vi!“

„Oh, Sir, lille Massa, vær nu ikke vred! Vi er

*) Farvede glaskugler.

saa glade for at se dig! Vi kunde ikke gøre for det! Det var ligesom opia.*) Og det var ikke os, der begyndte, Sir, det var de andre.“

„Hvorfor er I her endnu? Hvad vil I paa min faders jord? Hvad gør I her i hans huse?“

„Men Master siger os ingen ting! Vi vil arbejde, skønt vi er frie, det vil vi, Master Juan! Se nu ikke vred ud! Husk, lille Massa, du var vores øjnes solskin!“

Juan havde taget tømme over armen og krummede sin ridepisk, saa begge ender mødtes.

„Otte aar har jeg været borte, og idag kommer jeg hjem. Min fader finder jeg syg; rørene er brændt af markerne, og vort hus ødelagt; hvis I nu tror . . .“

„Vi kan ikke gøre for dem ting, Sir!“ En kraftig neger af ren type — formand for den store gang*) — traadte trodsigt med hatten paa hovedet hen til Juan. „Vi vilde have friheden, og dem bokra vilde ikke give os friheden, og saa tog vi den for os selv. Vi vil arbejde, Sir, naar det passer os; men vi vil kun lystre en herre og ikke en rødhaaret mongus som Mr. Johnson. Men dem siger . . .“ man saa pludselig alt hans lyserøde tandkød, og hans brune øjne stak, „dem siger, at Mr. Gomez er bange for negre, der ikke er slaver.“

„Naa, det siger de!“ Juan var blevet hvid i ansigtet, og musklerne om hans drengemund skælvede. Han havde sluppet pisken med venstre haand, og in-

*) Afrikansk trolddom, som der endnu troes paa mellem negrene.

**) Arbejdsstyrke.

den negren kunde væрге for sig, havde snærten tegnet en scribe over hans ansigt.

„Saa kan du fortælle de folk, der siger det, at det er løgn, og underskriften skal du faa hos mig!“

Piskesnærten skar igen igennem luften, og negren brølede af smerte. Kvinderne jamrede og rystede hænderne mod himlen.

„Vi vil ikke taale dem ting,“ sagde negren rystende, og graa i sit ellers sorte ansigt. „Det er strafbart! Det er imod loven!“

Han knyttede hænderne imod Juan, og de andre mænd rykkede sammen om dem. Nogle af dem trak vejret, saa man kunde høre det, og deres øjne saa nedfra op, saa de hvide øjenhinder lyste.

„Jeg kender ikke jeres lov, og jeg bryder mig ikke om at kende den. Jeg ved, det er min faders jord, I staar paa, og vil I blive her, saa maa I lystre. Gaa blot, hvis I vil! Der er ingen, der holder paa jer.“

„Oh, Master Juan,“ Fancia trak ham bagfra i jakken, „hvor kan du sige dem haarde ting? Vi er født paa plantagen, ved du! Hvor kunde vi gaa andre steder hen? Oh Sir, lille Massa, vær nu god igen, vi mente det ikke slemt! Du er saa ung, du burde være en dreng endnu! Smil nu dit søde babysmil til gamle Fancia!“

Juan satte foden i stighbøjlen og svang sig op paa hesten. Derfra saa han med et haardt blik ud over skaren. Mændene søgte at hidse hinanden op, men der var ingen kraft i deres harme. Havde Juan vist tegn paa frygt, eller havde han søgt at tage dem med

det gode som Mr. Johnson, saa . . . Men først hans sorg og saa hans bebrejdelser og saa det, at han var Master Juan, og at han i grunden havde ret . . . Oh, Gud! ja — havde de ikke brændt huset og rørene, og her stod han og var saa smuk og netop som en ung Massa skulde være! Fancia gemte ansigtet i sit skørt og græd.

„Jeg rider hen til forvalteren nu, og de folk, som ikke stiller til arbejde imorgen paa sædvanlig maade, de skal blive pisket bort fra „La Reine“. Det har I mit æresord paa!“ Han kastede hesten om og red bort i trav.

Den næste morgen, da Fru Jenny vilde kalde paa sin søn, fandt hun værelset tomt.

Hun gik ud gennem det beplantede terrain, der omgav huset, for at se efter ham; der mødte hun hestepasseren Joe. Da den unge neger fik øje paa hende, rakte han ti udspilede fingre i vejret som for at sværge og lod en stor, rød tunge spille udenfor læberne: „Ma'm! Et mirakel fra himlen er kommet ned til os! Hele gangen i rørstykket, og Master Juan til hest som en general! Sy—sss! Hør hans stemme! Som en klarinet, siger jeg! Men jeg kunde lide at gaa med i gangen, Ma'm, bare for at se paa Master Juan!“

Jenny følte noget varmt hulke sig frem. Hun bevægede læberne for at tale, men der kom ingen ord; saa stak hun haanden i lommen, rakte Joe nogle sølvmonter uden at tælle hvor mange og satte i løb, hurtigt, springende, hen til ledet, der førte ud til marken. Der saa hun den kendte lange række af sorte mænd og

kvinder, mestermanden med sin stok i haanden, henne i skyggen af et mangotræ forvalteren, og midt paa den solhede mark, med rejsehuen bag i nakken, Juan, med et alvorligt, lukket udtryk i sit smukke drengensigt.

Hun maatte knuge hænderne imod sit bryst, det var som der vældede varme kilder frem derinde, og der kom et næsten sindssygt lyksalighedsudbrud i hendes dirrende ansigt, medens hun stirrede paa sønnen; men nu først forstod hun, hvor udpint fattig hun alle disse aar havde været.

Den dag, der skulde være auktion over generalguvernørens efterladte ejendele paa Bülowsminde, var der fra formiddagen stor travlhed paa „Lillians Garden“.

Fru Jennys faeton, der var det eneste køretøj, som var i behold, blev vasket og pudset, Nanna satte knapperne med de spanske gulddubloner i Señor Eduardos vest, og Diego syede røde stropper paa sin lærredsfrakke, for den blaa livréfrakke var til hans sorg og skam gaaet under med alt det andet, men Massa skulde alligevel nok komme til at se ud som „folk“, naar han viste sig igen.

Dagen efter var salen paa „Lillians Garden“ som et lagerrum, og der blev ved at komme kærre med flere sager. Der var sortbrune, massive mahognimøbler, tunge som jærn og indlagt med citrontræ; der var kinesiske kunstsager; der var et stel til 50 af Delfterfajance, kasser fulde af vaabenmærket sølvtoj, og store kurve med krystalgenstande.

Fru Jenny gik raadløs, knuget, om mellem alle de fremmede sager og følte ingen glæde ved at skulle tage dem i eje.

Eduardo var kommet sent hjem aftenen efter auktionen, havde oprømt fortalt, hvorledes alle efterhaanden tav, naar han bød; hvorledes han havde drillet en og anden halsstarrig ved pludselig at springe i prisen, saa vedkommende forskrækket holdt inde, saa han — Eduardo — havde faaet alt, hvad han ønskede, og mere til, fordi der ofte hørte flere stykker sammen.

„Ser du, min søn Juan, det passer sig ikke for os at bo i barrak. Imorgen tager jeg til byen og ordner et laan, og saa bygger vi huset op paa „La Reine“.

„Et laan?“ Juan saa forbavset paa sin fader.

„Ja, ser du, Durloo & Brothers har leverancen til mig aaret rundt, og saa betaler jeg efter høsten; det er gammel coutume; men iaar bliver høstudbyttet — takket være disse noble banditter, mine herrer slaver — ganske forsvindende, og jeg maa lade conto'en overføre paa næste aars budget.“

„Jeg troede du var rig, Far!“

Eduardo trak paa skuldrene. „Saa vidt som man er rig, naar man ejer en guldgrube! Det forringer ikke grubens værd, at arbejderne gør mytteri, men det forsinker værdifrembringelserne. Jeg kan ikke aande her i dette taabelige sumphus, der synes bygget til moskitøer. Jeg vil rejse et nyt „La Reine“, større end det forrige, og saa skal verden faa at se, at en Gomez kan have modgang, men han lader sig ikke kue!“

Da Jenny og Juan næste dag sad ved frokostbor-

det, kørte en vogn hurtig op for døren, og lidt efter kom Eduardo ind, støttet til Diegos arm.

Hans ansigt var gustent og indfaldent, og haaret klæbede svedigt ind til panden. Juan sprang til og tog hans anden arm under sin.

Eduardo bevægede læberne som for at tale, men kunde kun nikke hen mod døren. Fru Jenny løb til og aabnede den, og Juan og Diego ledte ham op i hans værelse, hvor Nanitta med mange fortvivlede udraab klædte ham af og bagefter sad og smaasnakkede som til et barn.

Juan blev siddende i værelset, Fru Jenny gik med forstenet ansigt til og fra; Eduardo laa som en død. Men pludselig sagde han uden at aabne øjnene:

„Juan, tag pen og papir og skriv, hvad jeg dikterer. Har du det? Naa — saa skriv:

Kære Onkel Pedro!

En forfærdelig ulykke har ramt os. Slaverne rejste sig i oprør og rasede som djævle; fader stillede sig med sine bedste folk ved militsen og tilbød at kue dem, men generalguvernøren viste sig som en forræder, gav dem friheden og flygtede. Han havde, som du ved, været faders ven og skyldte ham store pengesummer, som nu er tabte. Min fader er en ruineret mand, hvis du ikke kan yde ham et laan. Han ved, at du som han er villig til at bringe ethvert offer for at opretholde slægtens ære. Min faders liv afhænger af dit svar! — — —

Underskriv det saa med dit navn.“

„Fader, naar det er saadan, som du lader mig skrive her, hvorfor . . . hvorfor købte du saa alle de overflødige, kostbare ting?“

Eduardo saa paa sønnen med opspilede øjne og sagde langsomt:

„Min søn Juan, det gør mig ondt at høre dig tale, som om du var støbt til kobbermønt! Du er kommet fra et skrin, hvori der hidtil laa guld-pesetas!“

Et par uger efter lod Eduardo sin søn kalde ind fra marken. Fru Jenny gik med op i soveværelset; hun anede ondt.

Eduardo sad op i sengen med en rød plet paa hver kind.

„Jeg har faaet brev fra Onkel Pedro, Juan . . . svar paa det du skrev.“

„Og kan han hjælpe dig?“

„Det afhænger af dig. Du, Juan, faar her en lejlighed til at vise, om du er en Gomez og en mand.“

„Hvad har Juan at gøre med det?“

Eduardo lod som han ikke hørte Fru Jennys spørgsmaal.

„Min broder skriver,“ vedblev han henvendt til sønnen uden den ironiske snerren, der ellers ofte var i hans tale overfor denne, „at ogsaa paa Puerto Rico er tiderne slette, og han kan ikke hjælpe mig, som han gjerne vilde. Han har længe ønsket at sende sin datter Rosi til Antigua — det har jo altid været skik, at vi rejste ud for at faa vor opdragelse — men han sy-

nes ikke, at han nu tør ofre penge paa dette formaal. Paa den anden side ønsker han ikke, at hun skal henleve sit liv paa Puerto Rico, eller at nogen skal vide, at han mangler midler til at sende hende bort. Rosi er smuk, skriver han, og hun har 10,000 pesetas i mødrearv og medgift, og nu . . . nu foreslaar han, at du skal komme derover; og hvis I unge, hvad han ikke tvivler om, vilde kunne synes om hinanden, saa . . . ja, saa var vi alle hjulpne. — Hvorfor ser du bort, Juan?“

„Jeg er 20 aar, fader!“

„Hun er 18, det kunde ikke passe bedre.“

„Fader,“ Juan havde rejst sig og stod med hænderne fast knyttede, „jeg vil arbejde, jeg vil spare“ . . .

„Spare!“ Der fløj gnister fra Eduardos sorte øjne, og han lo haanligt. „Jo, du er sandelig din moders søn! En Gomez finder paa udvej, men spare . . . det lader han prangerne om! — — Pigen er smuk, siger jeg dig!“

„Det bryder jeg mig ikke om.“

„Det var som fanden! Saa er der en anden, du vil have?“

„Ja, der er én . . . én som — —“

„Har du sagt hende det?“

„Nej. Men . . .“

„Naa ja, hvad saa! Hun er vel i Danmark, og havet, der ligger imellem, er stort. De kærlighedssaar, som den ene kvinde slaar, dem læger den næste!“

„Vi tænker saa forskelligt, fader! Jeg synes . . . jeg synes der er saa lidt glæde ved at leve!“

Eduardo saa med et ondt blik paa Fru Jenny, hvis øjne med et fattigt, forpint udtryk hang ved sønnens.

„Hvad skulde drengen ogsaa i Danmark? Der er I jo alle forskruede af ting, I læser i bøger!“

„For eksempel moder!“ blev Juan ved. „Har moder mon nogensinde tænkt en glad tanke?“

„Ja, Juan.“ Fru Jenny rørte sagte ved sønnens haand. „Jeg har været glad, siden du kom hjem.“

Hun saa paa Juans ansigt, at han troede det ikke, og hun føjede lidt usikkert til: „Og Onkel Berner, synes du ikke hans liv var lyst og smukt?“

„Onkel Berner? Han levede jo ikke; han forbedrede sig kun til at dø.“

„Og hende du holder af — hvem er hun?“ Nu var ogsaa Gomez alvorlig.

„Hun! Ja, hun og hendes hjem, det er det eneste smukke, jeg har kendt!“

Juan havde staaet med slap holdning og set drømmende hen for sig; nu rettede han sig og sagde med en stemme, der var tyk af tilbagetrængt graad: „Og hvis jeg skal svigte hende, saa vil jeg hele livet foragte mig selv, for det er saa usselt, saa lumpent! Og jeg vil gøre *hende* ulykkelig og dem, der holder af hende, og saa . . . og saa har jeg ikke engang dem at tænke paa, og saa . . . aah, saa er det hele saa uendelig meningsløst!“

„Dreng, du er tyve aar, og verden er fuld af kvinder!“

„Ikke for mig.“

Rødmen havde spredt sig i pletter over Gomez'

udmagrede ansigt, og hans øjne var febrilske. Han greb om sønnens arm:

„Juan, guvernementet har nægtet at laane mig penge, *mig*, Gomez til „La Reine“ ! Forstaar du, hvad det vil sige? Man begynder at tvivle paa mig! Jeg, der har været generalguvernørens ven, jeg, der har staaet som den misundte, som ingen af de andre ragede op til, jeg skal nu hales ned og ydmyges, ynkes! „Han er syg, den stakkels fyr; han er forgældet, og hans hus er i ruin!“ Forstaar du ikke, hvad det vil sige? Er min ære, er husets ære da ikke din? Kan en søn ikke bringe et offer for sin fader?“

„Aah du! Du bøddel!“

Fru Jenny stod ved fodstykket af sin mands seng og pressede ordene frem imellem tænderne.

„Er der da ingen grænser for din egenkærlighed? Hvem har ødt og sløset dine penge bort andre end du selv? Hvem skulde bære følgerne, om ikke du skulde? Hvis din søn kaldte *dig* til regnskab, saa var han i sin ret; men med hvad ret kan du fordre, at han skal ofre sig for stumperne af din herlighed? Ingen! Ingen! *Mit* liv har du ødelagt og gjort til en ørkenvandring, og jeg har tiet og taalt og lidt, men ham, min dreng, ham skal du ikke faa lov at trampe ned. Han er min! Ser du ikke, at han er min! Og jeg vil forsvare ham, om det saa skal være med disse!“ Hun bøjede sig frem og knyttede sine benede hænder foran Eduardos ansigt.

Han stirrede paa hende. Denne kvinde, der som et vildt dyr kastede sig foran sin unge, var det Jenny?

Jenny, som han havde vænnet sig til at betragte som et individ uden sanser og uden følelse.

Han greb krampagtig om lagnet, øjnene flakkede rundt, og pludselig faldt han med et gisp, tung og stiv tilbage mod puderne.

Juan greb om hans arm, saa angst op og hviskede :

„Mor — — han er død!“

Fru Jenny sukkede som én, der endelig faar luft, og sagde med dyb, rolig stemme :

„Gud give, han var!“

Efter to døgn's forløb kom Gomez igen til bevidsthed. Han kunde ikke tale, men hans øjne fæstede sig med et stivt, glasagtigt blik paa sønnen. Juan vendte sig bort, men han følte det over sig. Tre dage og nætter gik han hvileløs omkring; han undgik sin moder, han taalte ikke at se hendes forstenede ansigt eller høre hende tale. Hver gang han vilde sove, saa han sin faders øjne, disse ubarmhjærtige, udtryksløse øjne, der ikke vilde slippe ham.

En morgen ved daggry stod han op, gik over i faderens værelse og bøjede sig over hans seng :

„Fader — jeg skal gøre det, du ønsker!“

Det nye stuehus paa „La Reine“ blev kun et træhus, men det saa pynteligt ud med sit lange, aabne galleri, der hvilede paa pæle, og sine mange, grønmalede skodder og jalousier.

I salen stod alle de kendte sager fra Bülowsminde,

og den store marmorbordplade var fundet uskadt under asken.

Folk havde troet, at Juan og hans spanske hustru, hvis medgift nok havde klaret misèren, skulde være flyttet ind i den nye bygning, men de unge maatte nøjes med forvalterboligen.

Eduardo sagde, at det var træerne om „Lillians Garden“, der havde gjort ham syg, han vilde blive rask, naar han igen kunde føle den friske brise fra havet og se ud over sine marker.

Juan havde afskediget Johnson og var selv med folkene i marken fra morgen til solnedgang.

„Min Hr. søn behager at arbejde for sit brød!“ sagde Eduardo og krusede læberne til et foragteligt smil.

„Han fordrer tre gange saa meget arbejde som Mongusen, gør Master Juan,“ sagde folkene, „og hans øjne kan flamme op som en kulild, naar man vifter den; og det er, som om han ikke ved om frigivelse, for hans pisk slaar haardere end tamarinde, men enhver kan jo dog se, at han er Master Juan!“

Den dag Gina og Anni Potter var kommet op at skændes, og Gina havde tørret Anni med ukrudtet i ansigtet, og han var kommet til at smile, og der havde dannet sig smaa runde gruber om hans mund . . . oh, God, da havde Tono maattet kysse sig selv i det indvendige af haanden, for da var det baby Juan, som han gik og stod i sin lille sribede bluse. Men de kunde jo nok mærke, at de skulde lade, som om de ikke vidste det.

Gomez kom sig tilsyneladende og var stærkt optaget af planer til husets forskønnelse. Hver eftermiddag i visittiden gik han over til sin spanske svigerdatter.

Det varede gerne et kvarterstid, inden hun viste sig; saa kom hun raslende af stivet musselin med vifte i haanden og sagde:

„Jeg er saa lykkelig over, at du gør mig den ære, Onkel Eduardo!“

Gomez kyssede hendes haand og spurgte til hendes befindende, og hun sagde: „Tak, jeg befinder mig vel! Jeg haaber ogsaa, at tante er rask!“

Det kunde hænde, naar de en tid havde udvekslet høfligheder, at Eduardo gav sig til at fortælle om alt det han havde lidt disse aar ved at bo mellem fremmede, mellem mennesker, der ikke forstod ham, der ikke forstod byrden og betydningen af at bære et navn, hvortil der knyttede sig forpligtelser.

„Saa længe man er ung, føler man ikke ansvaret saa stærkt, som man burde, men du, Rosi, du skal bøde paa det, jeg har forbrudt; du skal igen skaffe rent blod til slægten Gomez.“

„Onkel Eduardo,“ sagde hun en dag og hævede langsomt sine tunge øjenlaag med de tætte, opadbøjede vipper, „hvorfor sendte du Juan til Danmark?“

„Fordi . . . han skulde jo være et sted, og hans moder ønskede det.“

„Onkel Eduardo, naar jeg taler med dig, saa synes jeg, at jeg er hjemme i Mayaguez. Jeg synes, at jeg behøver kun at gaa ud paa terrassen for at kunne se

over til Mercedes og Henriquetta; men naar Juan kommer hjem, saa . . . saa længes jeg efter — — efter —

„Efter dit hjem, Rosi?“

„Nej, jeg kan ikke rigtig forklare dig, hvad jeg længes efter. Onkel Eduardo, bare det var dig, der var tyve aar, og Juan der var min onkel!“

Eduardos øjne funkledede som i de store dage, han bøjede sig frem og greb sin svigerdatters haand:

„Rosi, jeg skammer mig over min søn, og jeg forbander min skæbne. Carramba Rosi — havde jeg mødt dig for tredve aar siden! Rosi,“ han bøjede sig tæt hen imod hende og hviskede ind i hendes ansigt, „de sønner vi to skulde have skænket verden!“

„Onkel dog!“

„Det skulde ikke være blevet folk, der arbejdede sig tvære, vel?“

„Onkel, jeg fortæller Tante Jenny, at du er uartig!“
De lo og saa ind i hinandens slørede, sorte øjne.

„Du er en heks, Rosi! Jeg tror, jeg vaagner op en morgen og *er* tyve aar!“

„Du er kun tredve nu, Señor Eduardo!“

„Saa kys mig!“

„Nej, du er for ung!“

„Kys mig, Rosi.“

Han rakte haanden ud og trak hende over paa sit knæ, og hun lagde sine kølige arme tungt om hans hals og rakte ham sin mund.

Han lagde hovedet tilbage, og hans næseflige udspiledes, som om han indsugete aromaen af kostelig vin.

„Rosi,“ han aandede det ind i hendes mund, „mænd som jeg burde aldrig blive gamle; det er synd imod jer!“

„Onkel, jeg skal have et barn, men Juan taler ikke saadan til mig.“

„Rosi, lad Juan blive fader til dit barn, jeg vil tale om dine øjne, og jeg vil plukke kys af dine læber, saa du sukker af salighed. Jeg vil digte os lykkelige. Vi to, vi er ene her, ingen tænker som vi; vi er skyllet op paa en fremmed kyst, kun vi forstaar at suge duften af elskovens blodrøde blomst. Jeg vil bade mig i dine øjne, jeg vil drukne mig i deres dyb, og jeg vil drikke ungdom og glød af dine læber.“

Fru Jenny havde ønsket, at hvis Juans barn blev en dreng, skulde han opkaldes efter hendes og hendes søns gamle ven, Professor Henning Berner. Men da hun første gang saa det lille gullige ansigt under langt silke-sort haar, saa en næse, der allerede havde form, og en mund, som hun syntes smilede overbærende, satte hun hurtigt hoopen*) over ham igen; og da Eduardo med hævet, højtidelig stemme sagde: „Min sønnesøn skal bære familienavnet Pablo,“ mumlede hun hurtigt — paa dansk — „ja, lad ham endelig hedde Pablo!“ Og hun gjorde en gestus med hænderne, som om hun skød noget fra sig.

Ham vilde hun hverken have lod eller del i. Han var deres, de andres.

Men naar hun et aarstid efter hørte en lille

*) Et laag af viere og tyl, som sættes over smaa børn.

stemme nedenfor sit vindu af al kraft raabe: „Granny! Granny!“ saa trak det i alle hendes ansigts muskler. Hun satte i ujævnt løb gennem værelser og ned ad trapper og løftede „Baby“ højt i sine arme. Hun bestak Nanna*) til at gaa hjem, og naar hun havde ham helt for sig selv, knugede hun ham ind til sig med sine tynde arme og hviskede: „Holder Baby lidt af Granny? Vil Baby have guavagelée? Vil han det, den lille mand? Og kokusnødkager? Jo, han ved nok, hvad Granny har!“

Pablo voksede op med den bevidsthed, at hans velvilje var af den største betydning for hans omgivers tilfredshed. Han vilde egentlig gerne se alle glade. Det, der gjorde det svært, var, at naar han glædede én, gjorde han en anden misfornøjet.

Grandpapa holdt af at fortælle ham historier om en konge eller en dronning, som kom i stor fare, men som i det sidste forfærdelige øjeblik blev frelst af en ridder med nedslaaet visir.

Saa snoede grandpapa sin moustache opad og sagde med dyb stemme: „Og hvad tror du ridderen hed?“

Og drengen hoppede paa hans skød, klappede i hænderne og jublede: „Gomez! Gomez! Pablo Gomez de la Vara, hed ridderen!“

Mama holdt af at have ham hos sig, naar hun sad foran spejlet i sit soveværelse — og hun sad næsten hele dagen foran spejlet, — saa pudrede hun hans kinder og snoede røde perler om hans hals og holdt hans ansigt tæt ind til sit eget.

*) Fællesnavn for de ældre kvinder, der udvælges til at passe børn.

Pablo syntes egentlig ikke om at blive klædt ud som pige, men det gjorde hans mama glad, og hendes hænder var saa bløde, og han holdt af den duft, som strømmede ud fra alt, hvad der var hendes.

Undertiden kom grandpapa ind og saa paa dem, naar de var pyntede, og han gjorde ikke nar, fordi Pablo lignede en pige.

Granny var bedrøvet, naar han ikke fik tid til at besøge hende. Granny var somme tider saa underlig og sagde ting til ham, som han ikke forstod, og han havde én gang set hende græde, og han kunde ikke lide, at rynkerne sad fast i hendes ansigt; men han kunde lide, at Granny lavede guavagelée i ganske smaa buddinger, saa han fik én helt for sig selv.

Den eneste, der ikke gjorde sin stemme blødere eller anderledes end ellers, naar det gjaldt „Baby“, var papa. Men det var fordi papa var en helt. Saadan havde ridderen med det lukkede visir set ud. Men det vidste grandpapa ikke.

En eftermiddag, en søndag eftermiddag, da Pablo sad ude paa cisternen med sine sorte kammerater, — han var den gang 11 aar — kom røde Jimmy løbende og raabte, at der var rørbrand ved „Lillians Garden“.

Mestermanen begyndte at tude i en stor konkylje, en anden ringede med plantageklokken, folkene vrimlede op fra negerbyen, kvinderne raabte og gjorde vrikkende dansebevægelser, og alt var i et eneste øjeblik feststemt ophidselse.

„Min hest! Hurtigt!“ lød en stemme fra forval-

terboligens galleri over al larmen, og et øjeblik efter kom Juan ned ad trappen.

Pablo trak benene ind under hagen og knugede armene sammen om dem, medens hans øjne hang ved faderens skikkelse.

Juan saa ud over gaardspladsen med en dyb rynke mellem sine lige, sorte bryn, han svippede med pisken mod den højre ridestøvle, og de lange sporer klirrede. Den gule hingst blev vild i øjnene, da den kom ind mellem de ophidsede mennesker, og vilde rive sig løs.

Da Juan kom hen til den, veg den sky til side, og hestepasseren, som den trykkede sig op imod, gav den et spark i bringen.

Den rejste sig stejlede.

„Slip,“ raabte Juan, der havde taget tømmen, og han sprang i sadlen uden at røre stighbøjlen.

To gange endnu stejlede det skræmte dyr, den vrinskede af angst og slog med hovedet, men Juan brugte hverken sporer eller pisk. Med knæene klemmt ind mod dens flanker klappede han den beroligende paa halsen; og medens den sidelæns dansede hen over gaardspladsen, gav han højt og roligt sine ordrer.

Det billede raderede sig med skarpe streger ind i Pablos erindring.

Pablo gik ikke i skole, men hver formiddag kom en ung katolsk præst og læste med ham. Undervisningen foregik i forvalterboligens lukkede galleri, hvorfra der gik en trappe ned til gaardspladsen.

En dag kom Eduardo paa visit i undervisningstiden; han vekslede nogle spøgefulde bemærkninger med lærer og elev og sagde:

„Hvor er din mama, Pablo?“

„Mama?“ sagde Pablo og lavede øjnene runde, „hun er i sit soveværelse. Der er mama jo altid. Skal jeg kalde paa hende?“

„Nej, jeg vil ikke forstyrre videnskaben!“ Eduardo vinkede med haanden og gik ind igennem stuen, fra hvis baggrund en trappe førte ovenpaa.

Pateren bøjede sit smalle ansigt tæt ned over bogen, og undervisningen fortsattes. Moskitoerne surrede, firbenene smuttede frem og tilbage over gulvet, og nu og da hørte man dæmpede stemmer fra værelset oven over.

„Altsaa Master Pablo, verbet pleuvoir?“

„Pleuvoir, pleu . . .“

„Ja — altsaa?“

„Det er hingsten. Kan De høre?“ Pablo bøjede sig frem.

„Hvad mener du?“

„Fader plejer aldrig at komme hjem paa denne tid.“

Juan kom langsomt op ad trappen.

„Fader, er du — — er du syg?“

Juan greb om ryggen paa en stol og lukkede øjnene.

„De ser meget lidende ud, Mr. Juan! Kan jeg ikke hjælpe Dem?“

„Lad mig følge dig op, Fader.“

Juan tørrede sveden af sit hvide ansigt og smilede :
 „Ser jeg saa spøgelseagtig ud? Nej — bliv siddende begge to . . . jeg skal nok klare mig. Det betyder ikke noget.“

Han gik langsomt hen imod trappen til øverste stokværk.

„Altsaa!“ Pater Gilbot bøjede sig igen over bogen. „Det var disse verber. Altsaa pleuvoir? Du husker det uden tvivl, Master Pablo?“

Pablo huskede det godt, det sad et eller andet sted inde i hans hjærne, men han kunde ikke samle det nu.

Hans faders skridt lød saa underlige, helt anderledes end ellers, og han havde aldrig før lagt mærke til, at trappen knagede. Man kunde slet ikke mere høre stemmerne deroppe fra. Hvorfor talte de ikke? Hvorfor spurgte de ikke til hans fader, og hvorfor han kom hjem? Hvorfor var her saa stille, at moskitoernes summen skar igennem ørene?

„Du husker nok, Master Pablo, at i regelmæssige verber dannes futur ved at tilføje . . .? Ved at tilføje ai til . . . til . . .?“

Pablo havde knyttet hænderne haardt og bøjet sig frem. Han stirrede ind mod stuens baggrund, hvorfra trappen førte ovenpaa, som saa han noget, noget der var langt borte, og som fyldte hans øjne med gru. Ogsaa Fader Gilbot tav og lyttede.

Stilheden laa som et uldent dække over huset. Luften var kvælende tung. Fader Gilbot greb nervøst om Pablos arm, og han kunde føle hans puls hamre haardt og jagende.

Saadan sad de og ventede, præstens greb blev fastere og fastere. Saa — endelig kom det.

Et fald af noget tungt; noget der ingen larm gjorde, men fik hele det spinkle træhus til at ryste, og saa et skrig — Pablo syntes, det var som noget skarpt, spidst blev jaget i ham, og som skriget flængede luften.

„Far!“ raabte han. „Far!“

Han vidste ikke senere, hvorfor han havde troet, at nogen gjorde hans fader ondt.

Han satte op ad trappen som et dyr i spring.

Da han stod i soveværelset, saa han sig hjælpeløst om; hans bedstefader laa paa gulvet med tungen hængende skævt ud af den ene mundvig, hans moder laa, som om én havde slængt hende hen over sengen; med sine nøgne arme knugede hun hovedpuden sammen om sit ansigt; hans fader stod op ad væggen med hovedet lænet tilbage, og Pablo syntes, hans øjne brændte ud fra to dybe huler.

„Fader,“ hviskede Pablo og rørte ved faderens arm. Men Juan saa forbi ham hen imod døren. Da Pablo fulgte hans blik, saa han Fader Gilbot.

Der var kommet noget anspændt, resolut i præstens kvindefine ansigt; han bøjede sig hurtigt over det livløse legeme, følte paa halsaaren og lagde sit øre mod brystet.

„Guds Moder være lovet!“ sagde han og gjorde korsets tegn, „døden er ikke indtraadt. Jeg vil hente det fornødne og gøre min pligt!“

„Løft ham op,“ sagde Juan. Hans stemme lød hæst.

Præsten borede sine hænder ind under den syge og prøvede at løfte ham, men kunde ikke. Pablo sprang til, og ved anspændelse af alle kræfter fik de det livløse legeme hævet op fra gulvet.

„Læg ham derhen!“ Juan saa hen mod den brede dobbeltseng.

Og langsomt, stønnende af anstrængelse, bevægede de sig hen over gulvet.

„Rejs dig!“ sagde Juan haardt og saa paa sin hustrus skælvende ryg, men hun gemte blot ansigtet dybere i puderne.

Da Eduardos legeme blev løftet op i sengen, faldt den ene slappe haand ned imod hendes skulder; hun fo'r op med et sanseløst, hvinende skrig, kastede hænderne op over hovedet og raabte med vanvid i øjnene: „Tag ham bort! Tag ham bort! Aah! Aah! Tag ham dog bort!“

„Vi kan ikke, Mama,“ sagde Pablo og tørrede sit ansigt. „Grandpapa er saa tung.“

„Han bliver her!“ sagde Juan med samme haarde stemme. „Pablo,“ føjede han til og lukkede øjnene som én, der er usigelig træt, „du maa vist hjælpe mig, det er, som det hele bliver borte.“

Fader Gilbot og Pablo skyndte sig hen til ham, og han lagde sine arme om deres skuldre.

„Jeg vil over til moder!“ sagde han uden at aabne øjnene, og Pablo og præsten støttede ham ned ad trappen.

„Hvordan er dette kommet, Mr. Juan?“ spurgte præsten dæmpet.

„Jeg har haft blodgang i to døgn,“ svarede Juan paa samme maade, „saa pludselig kom matheden over mig.“

„Oh, Mr. Juan, hvor kunde De være saa uforsigtig?“

„Fader, du maa ikke ogsaa . . .“

Juan følte Pablos skuldre ryste under sin arm, og han gav dem et svagt kærtegnende tryk.

„Benny,“ raabte han i det samme, da han fik øje paa hestepasseren, og hans stemme lød klar og myndig som sædvanlig: „Sig til Jane, at hun skal gaa op til Missis, og sæt hoppen for, og køør efter lægen saa hurtigt du kan. Hvis fysikus ikke er hjemme, saa tag den anden.“

Da Juan laa paa sin moders seng, besvimeede han.

Da den danske fysikus to timer senere traadte ind i værelset, saa Juan stift paa ham og spurgte:

„Kan han leve?“

Lægen rettede et usikkert blik mod Jenny, der sad ved sønnens seng, rømmede sig og saa til siden:

„Jeg tror, der er meget lidt haab! Det er et ualmindelig stærkt nedslag og jo ikke det første!“

Der blev et øjeblikks pøavse. Lægen saa hurtigt fra moder til søn. Der var noget saa ejendommeligt forstenet over deres ansigter. Var det angst eller sorg eller — ligezydighed?

De følte, at hans videbegærlighed rejste sig som et

krav imod dem, men Juan lukkede øjnene, og Fru Jenny sagde med en næppe hørlig hvisken: „Doktor, De skal gøre min søn rask! Hører De!“

„Naturligvis skal jeg det!“ Fysikus fandt pludselig sin sædvanlige læge-kordialitet og føjede til, som om han talte trøstende til et barn, der havde stødt sig: „Mr. Juan klarer den nok! Bare tage medicinen flinkt! Og saa maa vi ikke drikke for mange kolde drinks, selv om tørsten plager en del.“

Han klappede Fru Jenny paa skuldren.

„De skal se, lille Frue, det gaar nok. Jeg skal komme igen iaften.“ Hans røde ansigt lagde sig i alvorlige folder, og han gjorde et kast med hovedet i retning af forvalterboligen: „Mest for at se, om der indtræder en forandring derovre.“

Da han gik — Fru Jenny rejste sig ikke for at følge ham ud — sad „Spanierinden“ paa trappen, der førte ned fra soveværelset. Hun greb om hans ben, da han passerede hende, vendte et fortrukket ansigt op imod ham og bad: „Tag ham bort! Aah, tag ham bort!“

„Hvem mener De?“ spurgte han og standsede.

„Oh ham! Ham! Jeg holder det ikke ud!“

Doktoren spurgte igen, rystede hende endogsaa i skuldren for at faa hende til at tale sammenhængende, men hun slog over i spansk og saa ud, som om hun var i vildelse.

Med en ærgerlig gestus slap doktoren hende og steg op i sin faeton.

Efter endnu to døgn's blodtab fantaserede Juan næ-

sten uafbrudt. Det var mest marknegrene, han rege- rede med; men saa kunde hans stemme pludselig blive blød som et kærtegn; øjnene, der paa disse faa dage var blevet omgivet af smaa skarpe rynker, straaledede ømt, og han hviskede paa dansk: „Lille Ruth! Du er jo ikke bedrøvet, vel? Og heller ikke vred? Husk, skibet gik saa langsomt!“

En dag, da han vaagnede efter at have blundet paa en morfinindsprøjtning og saa Rosi sidde ved sengen, saa han koldt paa hende og sagde med sin naturlige stemme:

„Du skal gaa! Jeg vil ikke se dig!“

Fru Jenny stirrede med angstfulde, spørgende øjne fra den ene til den anden. Rosi sneg sig hulkende ud af værelset.

„Juan,“ Fru Jennys haand greb som en klo om sønnens arm, „ved du af dig selv? Ved du, hvad du siger! Har hun . . .“ hun lænede hovedet tilbage, som kunde hun ikke bære dets vægt og stønnede.

„Er han død?“ spurgte Juan paa samme rolige maade.

„Nej, men de siger, at han maa dø.“

„Mor,“ hans stemme blev svagere, „drengen! Han skal sendes bort herfra.“

„Til Danmark?“

„Nej.“ Juan laa lidt med lukkede øjne, saa sagde han: „Nej, ikke til Danmark. Der lærer man at give sine følelser saa stor plads. Tror du ikke, Mor, at vi to havde lidt mindre, naar vi aldrig havde været dér.“

Fru Jenny lagde ansigtet ned mod sønnens pude.

„Min egen, egen dreng! Hvor var det usselt, at jeg ikke kunde væрге dig! Du var det eneste, jeg havde!“

„De mennesker, der ikke føler meget, de er saa stærke!“

„Og saa grusomme!“

„Mor, send Pablo til Amerika. Maaske kan han lære at arbejde uden at tænke —. Det er det lykkeligste.“

„Men Juan, du . . .“ Fru Jennys stemme brast og hun hviskede i en hulken, „du kommer dig!“

„Mor,“ hans rystende haand famlede hen over hendes haar, „Mor, jeg vil ikke komme mig!“

Det var sidste gang Juan talte sammenhængende. To døgn efter var han død.

Fru Jenny gik om med sammenknebnede, hvide læber og ordnede alt til begravelsen. Pablo laa paa sin seng med ansigtet knuget ned imod sin arm og græd hidsigt, saart.

Det var saa oprørende uretfærdigt, syntes han, at hans fader skulde ophøre at leve, at han ikke mere skulde være stærk og smuk, at han skulde sænkes ned i det hæslige, sorte jordhul, og at alle andre skulde leve videre.

„Men, Fader — Fader!“ Han bed i sit lagen og mumlede det højt: „Det lover jeg dig, jeg skal aldrig blive glad mere! Aldrig, hører du?“

To dage efter ebbede Eduardos liv næsten umærkeligt ud. Hans ligfølge blev det største, der nogensinde var set paa øen.

Straks efter begravelsen forhørte Fru Jenny sig om amerikanske opdragelsesanstalter og fik anbefalet Mr. Brooks kostskole ved Boston.

„Der vil den unge Gomez,“ sagde den amerikanske konsul i Westend, „komme sammen med unge mænd af det bedste selskab.“

Prisen spurgte Fru Jenny ikke om.

Da Pablo stod paa dækket af Amerikadamperen i sit nye, mørke rejsetøj og saa afstanden blive større og større mellem sig og den gamle, sortklædte kvinde, der inde paa bolværket stirrede efter ham med rødgrædte øjne, da følte han endnu en tung vægt blive lagt paa sine skuldre. Hans fader var død og hans bedstemoder var bedrøvet, og han stod her med livet hamrende i alle pulse og skulde rejse over vandet, bort til et nyt sted og nye mennesker. Det var forfærdelig uretfærdigt; og han blev ved at stirre ind mod land og vifte med sin hue: han turde ikke slippe det med øjnene.

Han hørte stemmer og latter bag ved sig. Det trak i ham; men han vilde ikke vende sig. Hvad havde han med fremmede glade mennesker at gøre? Han gjorde sig umage for at se sin faders ansigt, som det havde set ud tilsidst, blegt og hærget af sygdom; men i stedet for gled billedet fra hans barndom frem, da faderen under brandlarmen sad paa den dansende hingst og gav sine ordrer.

Han rettede sig uvilkaarlig, vendte sig og lod blikket mønstrende glide hen over dækket.

Han vilde bære sin sorg som en mand; ingen skulde kunne se paa ham, at han var ulykkelig.

„Gomez? Gomez?“

„Gomez de la Vara, Sir.“

„Ja, saa!“ sagde Donnovan Brook og saa interesseret op.

Han havde ladet Pablo eksaminere for at se, ved hvilket hold han skulde anbringes.

„Adelig altsaa?“

„Ja,“ svarede Pablo, medens blodet steg ham op i panden, og han føjede tøvende til: „af castiliansk adel“.

„Har De nogen titel?“

„Titel?“ spurgte Pablo uforstaaende.

„Jeg mener, er De greve eller . . .“

Pablo trak vejret hurtigt. Det var underligt, saa lidt han i grunden vidste om den ting. Saa lidt faktisk. Det var kun fra sin bedstefaders eventyr-beretninger, at han kendte noget til slægtens historie; paa St. Croix vidste jo alle, hvem de var, saa der behøvedes ingen forklaring. Han saa, at Mr. Brook ønskede, at han skulde svare, at han var greve. Om han nu gjorde det? Mon hans stamfader ikke i virkeligheden . . . ?

Nej — lyve gjorde en Gomez ikke. Han saa smilende ind i Mr. Brooks Iorgnetøjne, trak lidt paa skuldrene og sagde betydningsfuldt:

„Jeg er republikaner, Mr. Brook!“

Fra den dag var Pablos stilling fastslaaet. De unge rigmands-sønner boxedes om hans venskab.

De summer, Fru Jenny sendte, var kun lige til at dække de nødvendige udgifter; men det vidste alle Mr. Brooks drenge, at en greve var altid i pengetrang, og Pablo tillod uden smaalighed, at man delte sine lompepenge med ham.

Der udviklede sig et ejendommeligt venskab mellem den unge kreol og hans kammerater, men til intim forstaaelse kom det aldrig.

En af drengenes helligste gentleman-love var ubrødeligt sammenhold. Fandt klassens opfindsomme halvdel paa én eller anden gal streg — f. eks. pludselig at staa paa hovedet i timen — gik den anden halvdel selvfølgelig med; man tog straffen en bloc og med en vis samfølelse martyrglæde.

Men Pablo saa smilende paa oprørerne uden at vise mindste forstaaelse af, at han burde følge trop. Skønt han var spinklere og slankere end sine jævnaldrende, havde han alle betingelser for at blive cricket-champion, men aldrig deltog han i spillet med de andres sammenbidte livssags-energi. Naar han var færdig med et parti, var resultatet ham ligegyldigt. Aldrig antog han den butte tone, der var som et frimureri mellem „the fellows“. Mødte han en kammerat, strøg han huen af med et forbindtligt smil; og hver morgen traadte han ind i klassen med et buk.

Men aldrig mistænkte nogen „greven“ for at være en „snylter“ eller en „slave“. Han var kun „en fremmed“.

De unge yankee-sønner med de faste, retlinjede ansigter og det glatkæmmede haar saa med undren paa denne dreng, hvis sorte haar laa i bløde lokker om ansigtet og den brune hals, som ikke skammede sig for at faa taarer i øjnene, naar gamle Cracker fortalte om Frihedskrigen, som var stærk og smidig som en professional, men slet ikke syntes at vide, hvad kappestrid betød.

Deres forhold til Pablo blev en blanding af beundring og beskyttelse. Men Mr. Brook saa med undren, at denne unge fyr, der havde en meget overfladisk maade at tilegne sig kundskaber paa, at han fik en aand ind i klassen, som maatte anerkendes som priselig, skønt den ikke var helt amerikansk.

Allerede ved den første ferie var der kappestrid om at faa Pablo med som gæst. Men en dreng, der hed Dick Pawlow, der lige fra den første dag, skjult for alle andre, havde vist vennen en forgudende beundring og maaske derfor forstod ham bedre end de andre, fremlagde en litograferet indbydelse, hvor Mr. og Mrs. Pawlow udbad sig æren af Mr. Gomez de la Varas nærværelse i deres residens i Boston under den kommende ferie.

Pablo takkede i høflige udtryk, forskrev efter katalog et elegant udstyr fra Magazin Pitt og anbragte sig sammen med Dick i en 1ste classes boggievogn med en behagelig følelse af at være „oppe til“ situationen.

Mr. James Pawlow var direktør for Boston Bank og boede udenfor byen i en villa, som var et slot, omgivet af en park med brede køreveje. Han havde tre

døtre mellem 14 og 20 aar. Og naar Pablo efter ferien tænkte paa sit ophold, var det kun dem, han huskede; men han huskede dem paa baggrund af en næsten brutal pragt, der først havde saaret hans naturlige skønhedssans, men bagefter havde formet sig som en naturlig ramme om de tre unge pigers dristigt understregede skønhed.

Mr. Pawlow viste sig først til middagen kl. 8 og kørte straks efter ind i sin club. Mrs. Pawlow, der saa ud som sine døtres ældre søster, var stærkt sportsinteresseret; men havde sin egen kreds. I det hele taget var det, som familien indenfor en stor ring skilte sig ud i flere mindre. Hver af døtrene modtog, hvem de vilde, og omgikkes, hvem de vilde. Ønskede de at se deres venner til middag eller lunch, meldte de det kun til hushovmesteren.

Det blev stiltiende fastslaaet som noget selvfølgeligt, at Pablo tilbragte alle skoleferier i Dicks hjem.

Han lærte efterhaanden at forstaa, at døtrenes store frihed, som først havde undret og forarget ham, var baseret paa en tillid fra forældrenes side, som var underbygget ved en opdragelse, der særlig havde lagt vægten paa selvstændighed og selvrespekt, og som havde sin rod i skolen og hele samfundet.

Pablo, der overfor drengene, bevidst eller ubevidst, altid havde været den, der paavirkede, han indsaa, at her var noget nyt, noget fremmed, noget, han først misforstod, men som han senere lærte at se paa med undrende beundring.

De første gange var det altid den 16aarige Claire, der

beskæftigede hans fantasi. Hun var saa spillende af energi i alt, hvad hun tog sig for, saa hurtig og rap i replikken og saa æggende i sin sorgløse tillidsfuldhed!

Men den sidste jul han var hjemme med Dick, da var Netty bleven voksen. Han saa det egentlig først ved middagsbordet. Hendes hoved var kommet til at sidde saa kækt paa hendes slanke hals, og han kunde ikke gøre for det, men hver gang hun bøjede sig over bordet for at sige noget til ham, kunde han gennem udskæringen i hendes kjoler se ned paa hendes smaa hvide bryster.

Naar hun rettede sig, laa silken glat og blankt over dem. Hvor de vist var faste og varme! Han maatte se paa, hvordan den lille diamantpatch steg og sank. Han syntes, det blev hurtigere og hurtigere.

Efter bordet blev der danset i havesalen, men han og Netty sad paa en lille bænk i vinterhaven.

Saa var det, det var sket.

Han havde glemt at svare paa det, hun spurgte om, og hun havde trukket ham i øret og sagt: „Naa, du dumme dreng!“

Og saa . . . ja, bagefter syntes han ikke, det var ham, der havde handlet, men én inden i ham . . . saa havde han slaaet sin arm om hende og knuget sine læber ind imellem de to smaa, hvide høje.

„Gomez,“ havde hun sagt, da hun rød med vrede øjne stod foran ham, „hvis jeg fortalte dette, vilde kammeraterne boycotte dig, og Mr. Brook vilde vise dig ud af skolen.“

Pablo vidste, at hun havde ret, men han saa op paa hende og kneb det ene øje lidt til:

„Du skulde ikke se saa sød ud, Netty, deraf kommer hele ulykken!“ Han tog hendes haand og rullede den mellem sine: „Og, Netty, jeg . . . jeg elsker dig, ved du?“

„Vi skal gifte os, mener du?“

„Ja — naturligvis!“

„Er det 17 aar, du er, Master Pablo? Well, jeg er 15.“ Hun satte sig paa det yderste af hans knæ og saa alvorligt paa ham.

„Hvis jeg maa være din „best girl“, saa vil jeg ikke sige noget om det. Men du maa aldrig mere — *det!*“

„Netty,“ han smuglede forsigtigt armen om hende, „naar du vil være min „best girl“, hvorfor maa jeg saa ikke?“

„Nej, for det er ikke det, *I* kalder at være forlovede, ved du! Det er bare „privilegeret venskab“; hvis jeg en gang gifter mig med en anden mand, saa kan han ikke staa sig ved, at du har taget alle kysene. Man skal være fair i forretninger, Master Pablo.“

Da skoletiden var udløbet, bad Dick sin fader om at lade ham og Pablo sidde ved pult sammen i banken; men Mr. Pawlow sagde, at den slags fyre som den unge Gomez, de kunde være paa plads ved et garden-party, men i en forretning dueede de ikke.

Men Netty sagde: „Prøv ham, Papa, jeg holder 10 dollars paa, at han stikker Dick!“

„Well,“ sagde direktøren af Bostonbank, „jeg hol-

der 50 mod dine 10, at han kan ikke lægge to rækker 5-cifrede tal sammen uden fejl.“

Netty klaskede sin lille faste haand i faderens :

„Slaa af, Dick!“

„All right,“ sagde Mr. Pawlow, „men du kender mit princip: Kun løn til den, der har fortjent den!“

Efter to aars forløb kom der brev fra Fru Jenny, at hun kunde ikke skaffe flere penge, saa gerne hun ogsaa vilde.

De sidste aar havde været elendige, høsten daarlig paa grund af tørke og priserne stadig synkende. Enten maatte Pablo bede Mr. Pawlow om løn, eller ogsaa maatte han komme hjem og sætte sig ind i plantagedriften. Han skulde kun tænke paa sig selv og maatte ikke være vred, fordi hun saa sig tvunget til at sige ham sandheden.

Da Pablo havde læst brevet, syntes han, det var som om der kom en klam taage ind i værelset; han følte en kulderislen ned ad ryggen. Han gemte ansigtet i sine hænder og søgte i tankerne at fremmane sit hjem paa St. Croix; men mindet om det var i de seks aar, han havde været i Staterne, blevet saa underlig diset.

Han saa en masse mørke kvindelige væsner, der gik omkring paa slæbende sko eller bare fødder og altid var til haande, og halvnøgne drenge, som lydig deltog i hans lege, selv naar de ikke forstod dem. Han saa nogle kølige, halvmørke stuer, der oftest var menneskeforladte, og han saa sin bedstemors soveværelse, der var stort og tomt med alle møbler langs med væg-

gene, og sin moders, der var lille, med maatter paa gulvet, og kurveyngestole, og et stort spejl, indrammet af et blomstret gardin; men han syntes det hele laa saa langt borte og var saa uvirkelig smaat — ligesom naar man saa i den gale ende af en kikkert — og han syntes, det kom ham ikke ved. Hans bedstefader var død, hans moder flyttet til byen, og hans fader . . .

Han løb hurtig brevet igennem én gang til. Det var underskrevet: Din bedstemoder! Og helt nede i hjørnet stod med smaa ujævne bogstaver: Jeg har ikke været helt rask i den sidste tid og længes meget efter dig!

Pludselig huskede han sin bedstemor, som hun havde staaet paa værftet med det sorte slør viftende om ansigtet og set efter ham, da skibet gled bort fra land. Hendes øjne havde været som en tiggerskes, men sine læber havde hun presset fast sammen. Han havde ikke rigtig tænkt paa det før, han havde været saa optaget af alt det nye, som senere blev det daglige, men nu . . .

Han løftede ansigtet, og hans blik faldt i et stort forgyldt spejl, hvor han saa en ung fyr i aftendress med silkeopslag, orchidé i knaphullet og brednæsede laksko med silkesløjfer.

Han saa og saa ind i det blege ansigt med de blaa skygger under øjnene, og han krympede sig under sit eget blik.

„Er du færdig, gamle fyr?“ spurgte Dicks stemme udenfor døren.

„Ja.“ Pablo rejste sig hurtigt. „Ja, nu kommer jeg.“

De gik sammen ned ad trappen og steg op i den ventende brougham.

„Dick“ — efter at de havde kørt ti minutter i tavshed — „i aften spørger jeg Netty, om hun vil være min kone.“

Dick skød en genvej ind imellem to mødende elektriske sporvogne med den kildrende mulighed at blive „smadret“ og svarede, da han var paa „den sikre side“ :

„Net siger ja, men Pap' siger nej.“

„Hvorfor siger han nej, om jeg maa spørge?“

„Well!“ Dick frembragte en underlig lyd, nærmest som en knurren.

„Vil du ikke forklare dig?“

„Fanden! Er det nødvendigt!“

„Ja, eller vær saa venlig at lade mig komme ud af din vogn.“

„Ser du, han holder paa Monroedoctrinen. Det nytter ikke overfor ham med navn og alt det. Amerikanerinderne for Amerikanerne! Saa er der Bob Wilson! Han vil ogsaa have Netty, og Wilson & Comp. — det er et godt hus.“

„Godt hus! Ja, hans gardinlager er vist „vel assorteret“, som I siger, men det er vel ikke gardiner, Netty skal giftes med?“

„Aah, lad bare være! Desuden — tiderne er forbandede, og vore aktier har staaet under pari de sidste tre maaneder. Hvis jeg var dig, vilde jeg ikke komme til den gamle med kærlighed og den slags. I det mindste ikke før vi gaar op igen. Denne petroleumsaffære kan ogsaa nok ødelægge en stærk mands nerver!“

Dick svingede i skarp trav op foran en oplyst portal og standsede sin trav med et ryk i tømnen, overgav den til kusken paa bagsædet og tog med indolent langsomhed tre tæppebelagte trin ad gangen. Pablo fulgte spænstig og elegant efter. —

„Ser du, Mr. Gomez, Papsi har sagt tre gange til mig i den sidste tid, at han vidste, at han kunde stole paa min sunde sans; og det piner mig at skulle svigte hans tillid.“

„Jeg kan ikke indse, hvad dette har med din sunde sans at gøre.“

Netty saa lige ind i Pablos vrede øjne og lo.

„Ikke det mindste! Det er netop sagen. For hvis jeg gifter mig med dig, giver Papsi mig ikke engang til kjolen. Nej — jeg vil se at glemme dig! Jeg vil gøre mig forfærdelig megen umage for at glemme dig! Det synes jeg, jeg skylder Papsi. Men hvis jeg slet ikke kan — saa kommer jeg ned til dig. Jeg har ledt efter din ø paa kortet — den saa komisk ud — og den var ikke større end saadan!“

Hun viste ham den yderste spids af en blankpoleret negl, og han bøjede sig saa dybt over den, at hendes purrede haar kildrede hans pande.

„Netty!“

Hun saa op paa ham, saa ind i hans halvlukkede, hede øjne, og hun rødmede.

Det syn gjorde ham ør. Han havde aldrig set Netty rødme før. Han bøjede sig helt ned over hende og hviskede:

„Giv i det mindste mig alle kysene, saa der slet ikke bliver nogen tilovers til den anden fyr!“

Hun gemte ansigtet ved hans bryst:

„Det er meget forkert af dig at lære mig saadan nogle udenlandske ting! Jeg tror for resten nok, at inden en skilsmisse maa man kysse sin „best girl“ en lille smule!“

Hun løftede ansigtet imod ham, nu var det blegt, og hun aandede klagende:

„Hvorfor havde du ikke ogsaa respekt for tallene?“

„Respekt for . . .?“

„Papsi siger, du har ingen respekt for tallene. Og han siger, at én, der ikke har respekt for tal, han kan lige saa lidt blive forretningsmand, som én kan blive hurtigløber, der er født uden ben.“

„Vi er ikke født til forretningsmænd i min slægt!“ Pablo hævdede hovedet, og hans næseflige bevægede sig. „Der er ting, vi sætter højere end penge.“

Hun lagde sin kind imod hans og hviskede:

„Hvad er det for ting? Sig mig det!“

Han rystede hende af sig og rejste sig:

„Jeg vil ikke spilde mine ord paa en yankee-pige, jeg vil gemme dem til . . .“

To arme lukkede sig sammen om hans hals, og et par læber lagde sig imod hans mund; de var friske som duggede rosenblade; og en blid stemme hviskede skælmsk:

„Farvel, du min eneste elskede Pablo!“

Da Pablo landede i Westend, holdt der en dobbeltvogn paa værftet og ventede paa ham. Den var tung og gammeldags og manglede lakering, og de to heste, den var forspændt med, ludede med hovederne og havde forbindelse om forbenene. Paa bukken sad en neger og grinede familiært og lykosaligt.

„Saa glad over at se Dem, Master Pablo! Kender De ikke Jimmy, Sir?“

„Jo, det er jo Jimmy!“ Pablo følte, som sad der noget i hans hals og vilde kvæle ham.

„Er alt vel paa „La Reine“?“

„Oh, well, Sir, saa halvt og halvt! Men nu bliver det hele nok tip top, Sir.“ —

For hver dag, der gik, syntes Pablo, at noget snørede sig tættere om ham, hemmede ham, knugede ham nede og gjorde ham tung og modløs. Han syntes det store, forfaldne hus med alle de gamle affældige tjenestefolk var som et mausolæum.

Hans bedstemoder greb nu og da om hans hænder og sagde med nervøse trækninger om sine matte øjne:

„Du er da ikke vred, Pablo!“

Hver formiddag gennemgik hun uendelige regnskaber med ham; forklarede og undskyldte. Hans øjne flakkede bort fra talrækkerne, han iagttog fra siden hendes gule, indfaldne kinder, hendes blaa-aarede, rynkede pande og hendes skeletmagre hænder, og det sved igennem ham: Hun har sultet!

Naar han ikke kunde sidde stille længere, takkede han hende for al hendes omhu og bebrejdede hende, at

hun saa længe havde holdt de rette forhold skjult for ham; han hørte selv, hvor hult og mat det lød.

Havde han blot følt sit hjerte banke varmt eller blot taknemligt for denne gamle, hærgede kvinde — han havde en instinktmæssig fornemmelse af, at hun hungrede efter kærlighed, — men i stedet for bar han nag til hende, skønt han vidste, det var skrigende uretfærdigt.

I hans erindring havde der altid over hans hjem hvilet en vis patriarkalsk fornemhed, der havde givet ham ret til at se med et lille overbærende smil paa Boston-parvenuernes overlæssede palæer, og nu følte han sig som én, der i god tro havde pyntet sig med indbildte fjer og stod plukket og bedraget.

Hans moder var kort efter hans bortrejse flyttet ind til Basend. Da han første gang besøgte hende, blev han vist op i soveværelset.

Han kendte hende ikke igen. Hun var blevet uformelig svær. Da hun lukkede ham inde i sin favn, syntes han, det var som en hed em slog sammen om ham, og han kvalmedes af duften fra simpel parfume.

Hun fortalte ham paa daarligt engelsk med snurrende spanske r'er og mange gestus om folk i byen. Hun gik sjældent ud, sagde hun, men hun stod paa visitfod med de bedste familier; ogsaa enkelte danske damer kom hos hende; og fra sit vindu kunde hun se, hvem der gik paa værftet. Især om søndagen var det meget livligt. Hun spurgte ikke om noget, der angik ham.

Da han vilde gaa, lagde hun sin fede, ikke helt

soignerede haand paa hans arm og sagde: „Du undrer dig naturligvis meget over at se mig her i dette lille beskedne hus! Ja“ — med et dybt suk — „det var ikke sunget for Rosi Gomez' vugge! Den spanske admiral, der besøgte os i Mayaguez, han sagde, at jeg vilde vække opsigt ved hoffet i Madrid. Han sagde, at jeg opførte mig som en født prinsesse, og at hvis Fyrst Carlos saa mig . . . Aah, han var en skælm! Han lod, som han ikke kunde huske mit navn og kaldte mig Doña Bella.“

„Hvorfor blev du ikke paa „La Reine“?“

Fru Rosis øjne, der lige havde straalet unge og livslystne, lukkede sig nu sammen til en snæver sprække, og hendes fede kinder rystede.

„Ja, hvorfor?“ raabte hun og hendes stemme sprang op i et højere register, „fordi det gamle insekt ikke ved, hvad der sømmer sig for en Mrs. Gomez. Ved du, hvad hun sagde, da jeg forlangte min medgift udbetalt?“ Fru Rosi lagde bedyrende den højre haands bagflade i den venstre haands hulning: „At den stod i huset . . . i det hus, hvor jeg aldrig har boet! — Aldrig vilde min fader have ladet mig rejse, naar han havde vidst, at jeg skulde leve i en forvalterbolig!“

„Saa faar du vel renter af pengene!“

„Renter?“ Fru Rosi spilede øjnene op, og det saa ud, som vilde de træde ud af hovedet.

„Renter? Nej, jeg tog en sagfører, gjorde jeg. Sagfører Frantzen er en meget høflig og galant mand af en Dansk at være; han truede med execution, og hun

maatte kønt give mig mine penge! Hver pesata! Den gamle, visne stok!"

Pablo greb sin hat, saa hurtigt paa sit ur og hilste med et grimasagtigt, undskyldende smil; han *maatte* ud i luften, eller han maatte slaa eller skringe eller kaste sig ned og græde.

Den aften skrev han et langt brev til Dick; skrev og skrev uden ophold. Om sin barndom, om sine minder og sin tilbagekomst.

Dick tørrede sig i panden, da han havde arbejdet sig igennem de 12 sider, og udbrød, skønt han var alene: „Er han ikke kolossal?"

Senere fortalte han Netty om brevet og føjede til: „Jeg siger dig — som en første klasses novellist!"

Med omgaaende fik Pablo en check paa \$ 1000, og Dick skrev: „Den gamle er stadig skummel, saa ham pillede jeg ikke ved; men jeg solgte min dogcart og den sorte. Jeg kan jo dog ikke køre i to vogne paa én gang, og du er velkommen til pengene. Netty synes det er storartet romantisk, at du er saa fattig, at \$ 1000 kan hjælpe. Hun haaber, hun kan undvære dig, men hun er ikke vis paa det."

Da Pablo holdt anvisningen paa de 1000 dollars i haanden, havde han en følelse, som om livslysten ganske langsomt sivede tilbage gennem alle aarer og porer. Han rettede sig, han trak vejret dybt og befriet; han syntes, at nu kunde han baade vælte selvbredelse og taknemlighed af sig. Nu skulde hans bedstemoder være fri for alle bekymringer og alt ansvar; nu vilde han overtage styret.

De nærmest paafølgende dage saa han sig om efter en god hest. Den skulde baade være egnet til ridehest og til at gaa for vogn, og den skulde være fintbygget og stærk i forbenene.

Til sidst fandt han, hvad han søgte, hos en gammel planter Helmuth paa Nordsiden, der havde stuteri; men manden syntes ganske uinteresseret i handelen. Da Pablo kom ind efter en hel time at have prøvet forskellige af de smukke dyr og erklærede, at nu havde han bestemt sig, saa Helmuth op og sagde mut:

„Naa, har De det?“

„Hvad pris holder De den brune 6aarige hoppe i?“

„Hoppen koster 150 patacons og ikke en cent mindre. Men her hedder det: pengene paa bordet! Saa det er vist ikke noget for Dem, Mr. Gomez.“

Pablo saa et øjeblik paa den gamle mand med den halsstarrige mund og sagde alvorligt men uden vrede:

„Hvorfor taler De saadan til én, De slet ikke kender?“

„Jeg kendte Deres bedstefader, og jeg saa De var en Gomez, inden De sagde mig navnet, og jeg ved et og andet om driften paa „La Reine“. Naar man lader sit land vokse i busk, saa holder man op med at betale kontant.“

Pablo havde taget to ruller guldpenge op af lommen og begyndte nu at tælle dem op. Den gamle bøjede sig saa langt ned over dem, at Pablo kun kunde se hans graa, strittende øjenbryn.

„Det gør mig ondt, Mr. Gomez, at . . . at . . .“

„Ogsaa mig, Mr. Helmuth! Naar en mand som De

taler saa hensynsløst og lidet høfligt, saa maa han sikkert have alvorlige grunde. Vil De være saa god at tælle pengene efter?"

„Aah, det behøves ikke, er jeg vis paa! Jeg haaber, De maa blive tilfreds med dyret, Mr. Gomez; og skulde der en gang være noget, jeg kan tjene Dem med, saa — saa ved De nu, hvor gamle Thomas Helmuth er at finde.“

Høsten blev bedre, end den havde været i mange tider. Forvalteren ledede arbejdet, men Pablo traf alle dispositioner. Fru Jenny havde en følelse som et menneske, der i mange aar havde maattet sidde med hænderne krampagtigt lukkede for at holde fast paa noget, og som nu fik sin frihed til at aabne dem, men ikke rigtig kunde.

Pablo forlangte bordet dækket med de gamle, smukke ting fra generalguvernørens tid, han lukkede jalousier og døre op, saa solen stod ind over de store, høje rum.

Ved solnedgangstide kom han nynnende ned ad trappen, klædt i sin amerikanske ridedragt med gamacher og de vide zuavbenklæder, som der aldrig var set magen til paa St. Croix, hilste med et fingerkys op til sin bedstemors vindu og red ind ad Basend til.

Der var noget ved hans holdning, det overmodig ranke ved nakken og hovedets smalle form, der mindede Fru Jenny om Eduardo, saa det var som en jærnklo om hendes hjærte; men alligevel maatte hun bøje

sig ud af vinduet, længere og længere, og stirre efter ham, til træerne om „Judiths Hill“ tog ham bort.

„Judiths Hill“ var naboplantagen. Den var for et aars-tid siden blevet købt af en ung dansk forvalter, der hed Anton Poulsen. Fru Jenny havde endnu ikke set ham, han havde ikke gjort visit, men hun hørte stadig gennem sine folk om hans arbejdsomhed og dygtighed.

Hun vidste ikke hvorfor, men hun ønskede, at han og Pablo maatte mødes og blive venner.

Da Pablo første gang efter sin handel med gamle Helmuth kom ind i clubben i Basend, sporede han en temperaturforandring. Barometeret havde, første gang han viste sig i sit excentriske ridekostume, staaet paa mistillid; kviksølvet var steget nu og nærmede sig til agtelse. I billardsalonen blev der tilbudt ham deltagelse i et parti, og inde i læseværelset, hvor de Danske studerede blade og tidsskrifter, blev han forestillet for selskabet af den gamle Landfysikus Borch.

Snart hørte det til det sædvanemæssige, at Fru Jenny forgæves ventede med middagen og tilsidst maatte sige:

„Bring suppen ind; Mr. Pablo maa være blevet op-holdt; coteletterne kan sættes til side til frokosten i morgen.“

I den første tid syntes Pablo, at livet formede sig uendelig fattigt og smaat. Han tørstede efter den op-findsomme, hensynsløse amerikanske pragt, der paa trods af alt hævdvundet dannede nye, dristige skøn-hedslove; han savnede den især hos kvinderne.

Flere af de unge kreolpiger var smukke; men naar han saa dem valse rundt i deres pibede musselinskjoler med kulørte silkebaand om livet, maatte han smile medlidende. Saa tænkte han sig Netty midt imellem dem. Han kunde se hende lave kikkert af sin lille juvelfunklende haand, betragte musselin-damerne med en faglig mine og sige med en overbærende hovedrysten: Pæne piger — men gjort i Tyskland.

„Gjort i Tyskland“ — det var det mest knusende, Netty kunde sige om et toilette.

Kreolerinderne var afdæmpede af væsen og med smaa forsigtige ord, men det var som der udstraalede en forborgten varme fra deres smægtende øjne, og som deres væsen indsugede courtoisie.

Pablo var vant til fra Bostonpigerne, at der spillede bolt med indfald og drillende bemærkninger. Men naar han her kastede en bolt, blev den grebet af smaa, kælne hænder, der knugede den ind mod brystet, medens øjnene sagde: „Du maa gerne tage den igen, vi bliver ikke vrede!“

De danske damer lignede mere de amerikanske i sikkerhed og slagfærdig munterhed, men de stødte ham ved at passere de grænser for det sømmelige, som en amerikanerinde aldrig overskrider, skønt hun slet ikke synes at vide, at der findes grænser.

Det forekom ham som brud paa al stil og god tone at se damer i aftendragt ryge tobak; — havde de endda haft slaabrok paa! Og da en ung frue, som han havde helliget nogen opmærksomhed, tog hans arm og trak ham ind til drikkeskænken, hvor hun drak whisky som

en skipper, bestemte han sig til, som han og Dick plejede at sige, naar de søgte udenfor „selskabet“, at tage de gode manerer af; og det syntes ikke at misgaae.

En søndageftermiddag sad Pablo paa clubgalleriet med en planter Evans, hvis plantage „Morningstar“ kun laa en tre miles fra „La Reine“.

Militærmusikken spillede paa værftet, og de sad og saa paa de mange mennesker — mest kvinder og børn — der vuggede sig i takt til tonerne.

Til højre dannede det gamle graa fort baggrund; i palmealléerne foran spaserede enkelte honoratiøse langsomt frem og tilbage, eller de sad paa bænkene under tamarindetræerne, hvorom pyntede smaabørn legede; men lige ud for clubgalleriet strakte sig en aaben, gruset plads, der tindrede hvid i sollyset, og bagved den gik himmel og hav sammen i en sølvblaa, soldirrende lysglans.

Ud fra én af alléerne kom tre unge piger. De havde stærktfarvede blomster paa hattene, og deres stivede kjoler vuggede i hinanden.

De gik ned til vandet og stod lidt, som om de saa paa udsigten, vendte saa om og skraaede over den hvide plads lige imod clubgalleriet. De to paa fløjene bøjede sig frem og talte ivrigt og hviskende, den midterste lo og vuggede overkroppen i takt til musikken. Idet de passerede galleriet løftede hun hovedet og fyrede et ildglimt fra sine sortbrune øjne lige op i Pablos.

„Gud Fader bevares! Sikken et skud!“ udbrød

Evans og lod sig falde tilbage mod stolen. „Skal jeg forbinde saaret?“

„Hvem var hun?“

„Det var Bess. Gamle Mac Lonnis datter!“

„Hans rigtige datter?“

„Nej, jeg tror De vil! Hun er jo kulørt. Hun syer — siger hun da.“

„Hvad mener De med det?“

„Gomez, lad mig give Dem et raad! Lad Bess være. Anton Poulsen har hende for tiden, og . . . jeg ved ikke — men den fyr tager saa tungt paa tingene! I Deres sted vilde jeg ikke blande mig i *det*, der er hans.“

En maanedstid efter blev Pablo sagt til til at møde paa politikammeret; Anton Poulsen havde indgivet klage over, at ejeren af „La Reine“ regnede efter et forkert grænseskel og lod sine kreaturer gaa paa et græsstykke, der hørte til „Judiths Hill“. Pablo svarede, at hvis Poulsen mente, at græsstykket var hans, kunde han jo anlægge proces. Og det gjorde han.

I den paafølgende tid kom der hvert øjeblik bud fra politikammeret om, at kreaturer fra „La Reine“ var fanget paa „Judiths Hills“ grund og indsendt til fortet, hvor de inden 24 timer maatte afhentes. —

Anton Poulsen kom sjældent i clubben; men en lørdageftermiddag, da Pablo sporeklirrende med sin sølvknappede ridestok i haanden traadte ud paa galleriet, sad han sammen med tre andre plantere — deriblandt Evans — og drak cocktail.

Et selskab af danske herrer og damer — *kun* danske damer vovede sig op i clubben — sad ved nabobordet, og ved begge borde rykkede man sammen for at gøre plads. Pablo blev staaende et øjeblik og vekslede nogle spøgefulde bemærkninger med det danske selskab, saa gik han hen imod planterne.

Der blev ganske stille paa galleriet. Man var fuldt å jour med hans og Anton Poulsens mellemværende, og hvad der var den egentlige grund til det, og under saadanne omstændigheder plejede de to partier at se væggene igennem hinanden; men Pablo tog en stol og sagde med et let buk: „Tillader De!“

Han ringede paa drengen og satte sig mageligt tilrette med den ene, elegant bestøvlede fod vippende i luften.

Han talte lidt med Evans og kastede et par gange en bemærkning hen til nabobordet.

Da han havde tømt sin skummende drik og tændt en cigaret, vendte han sig om mod Poulsen og sagde med et ironisk blink i øjnene og brynene trukket lidt i vejret:

„Sig mig, Mr. Poulsen, fanger De mine kreaturer ind med lasso?“

En rød flamme slog op over den andens tunge, alvorlige bondeansigt; han vred haanden om stolearmen og mumlede noget, som druknede i et latterkor fra begge borde.

Saa rejste han sig, rømmede sig og sagde med en stemme, der var gledet ud af sit naturlige leje og lød

anstrængt, som naar en uøvet taler skal henvende sig til en forsamling :

„Jeg formoder, at Deres skindmagre dyr søger over til „Judiths Hill“, fordi de ikke kan leve af prickles og peatchinpeas.“

„Skulde mine køer virkelig være saa intelligente! Synes De ikke, det er paafaldende pludselig, at de har faaet disse vellystige tilbøjeligheder?“

„Flyt Dem,“ sagde Poulsen til Evans, der sad saadan, at han spærrede udgangen. Pablo sprang op og gjorde plads :

„Jeg haaber da ikke, at det er mig, der jager Dem bort, Mr. Poulsen!“

„Lad mig være!“ Alle muskler i Poulsens ansigt fortrak sig, og hans graa hundeøjne saa vredt og smerteligt paa Pablo, der stod og smilede forbindtligt. „Hvorfor kan De ikke lade mig og mit være?“

Pablo vilde svare, men den anden gjorde en afværgende bevægelse med haanden og famlede sig gennem døren som én, der havde bind for øjnene.

Evans bøjede sig henimod Pablo og hviskede : „Det er sku synd! De skulde have ladet ham beholde Bess! De kunde jo have taget alle de andre!“

Da Pablo havde været hjemme paa „La Reine“ i to aar, kom der en dag et brev til ham med amerikansk poststempel.

Udskriften „Pablo Gomez de la Vara, Esq.“ var skrevet med store, faste bogstaver paa lilla lærredspapir med sorte rande. Indeni stod :

Kæreste Pab!

Jeg *kan* ikke! Jeg har længtes efter dig hele tiden. Jeg *kan* ikke gifte mig med en Bostonfyr, efter at jeg har kendt dig, skønt jeg skammer mig over det. For det er dumt. Jeg mærker det især nu, da alt er sørgeligt. Du har vel set, at Massachusettsbanken er kracket? Siden *det* skete, var papa ikke sig selv, og for to uger siden døde han. Dr. Thomas sagde af knust hjærte. Pab, ved du, hvad jeg har bildt mig ind, at du har ikke skrevet efter mig, fordi jeg var rig og du var fattig. Men nu er vi ikke rige mere. Synes du ikke, det er forunderligt? Jeg har 8000 Dl., som er mine egne; dem tager jeg med mig. De kan nok forslaa til knappenaale i de første to aar, tror du ikke? Eller har du glemt Boston og din best girl? Pablo, jeg foragter dig, hvis du ikke siger mig sandheden. Du kender mig og ved, at jeg kan taale at høre den. Dick ved, at jeg skriver til dig. Han siger, det er godt, at Edith og Claire er gaaet af, men at jeg er for god til en kræmmer. Ja, du har uhjælpelig forvirret stakkels Dicks begreber. Saa — nu løb blækket ud og lavede klat. Kære Pab, hele sandheden er, at der er faldet en taare. Alt er saa sørgeligt, men jeg maa skrive, som om det ikke var det, for jeg er jo endnu trods alt

Netty Betsy Pawlow.

Da Pablo to gange havde læst dette brev, tændte han sig en cigaret og kastede sig i sin bedstefaders Southamptonstol.

Da cigaretten var røget ud, rejste han sig med et energisk sæt, snoede lidt paa sit overskæg og skrev :

Kære Netty!

Mit hjærte og alt hvad jeg ejer er dit. Kom naar du vil og tag dine ejendele i besiddelse. De er ikke meget værdifulde!

Pablo.

Fru Jenny havde skrantet. Flere dage havde hun maattet holde sengen. En aften havde hun sat sig oprejst, da Pablo kom ind, havde vredet hænderne i hinanden og raabt med fortvivelse i øjnene :

„Juan — det er for *vore* synder du lider! Forældrenes synder i 3die og 4de led! I brynde! Saadan kalder mennesker det! Der er forbandelse i det! Kun en stor, ren kærlighed kan tage det bort! Kærlighed kan vaske synden ren.“

Senere havde hun ligget og hulket : „Juan! Juan — min stakkels smukke dreng! Og dine øjne var blaa!“

Da Fru Jenny igen var saa rask, at hun kunde sidde i sin stol, havde Pablo en dag — det var medens han gik og ventede paa Netty — spurgt : „Granny — hvorfor var min fader saa ulykkelig?“

Hun havde løftet sine matte øjne mod hans — han syntes altid de saa ud, som havde hun grædt farven af dem — og svaret : „For han elskede ikke din mor!“

Og lidt efter havde hun føjet til med dirrende

stemme: „Pablo, du skal vide det, at det er helvede at leve sammen med én, man ikke elsker!“

Pablo havde trukket paa skuldrene og mumlet noget om „at tage for tungt paa sagerne“ ; men hvor han gik og stod, følte han, at bedstemoderens slukte øjne fulgte ham, og det øgede hans dumpe ro, den man væbner sig med, naar noget er uafvendeligt.

Netty kom. Pablo roede skibet imøde. Han havde med omhu truffet alle forberedelser til hendes modtagelse. Som man gør det, naar man venter en gæst, der er godt vant. Men glæde sig kunde han ikke. Netty var kun et minde for ham. Og da han steg i baaden for at ro hende i møde, følte han sig som en mand af ære, der gør sin pligt.

Men da han mellem passagererne, der stod langs rælingen, saa en hvidklædt kvindeskikkelse tegne sig med skønne, slanke linjer mod et sort sørgeslør og vidste, at det var hende, der kom over havet, fordi hun ikke havde kunnet glemme ham, Pablo Gomez, da følte han en varm strøm af stolthed gennemrisle sit legeme.

Da han kom saa nær, at han kunde fange blikket fra de store graa øjne, der spørgende, alvorligt, søgte hans, da var det, som naar der kommer forbindelse i en længe afbrudt elektrisk strøm. Der sprang gnister frem baade i de graa og de sorte øjne. Og da Pablo holdt Netty i sine arme, fast som om han aldrig mere vilde slippe hende, da syntes han, det var dette, han hele tiden havde længtes efter.

Da den store, nye dobbeltvogn drejede ind mellem sukkermarkerne og svingede op foran den nykalkede hovedbygning paa „La Reine“, stod Fru Jenny paa galleriet for at tage imod. Hun havde klemt sine magre, aarede hænder fast om gelænderet og knebet øjnene sammen for at anspænde deres synsevne og ikke lade dem blænde af skæret fra den nedgaaende sol.

Hele dagen havde hun tænkt paa, da Juan kom hjem fra Puerto Rico, og Eduardo havde ladet huset pynte med blomsterguirlander og ladet de søndagsklædte negre danne spalier, vifte med palmegrene og raabe velkommen; og hun havde mellem alle blomsterne og de støjende mennesker kun set sin søns ansigt, der var hvidt og forstenet.

Aah, de øjne! De bedrøvede drengøjne! Aldrig, aldrig vilde de slippe hende!

Og nu kom Pablo. Var han ogsaa under forbandelsen? Herre Gud i himlen, hvorfor kunde hun ikke dø? Skulde det være hendes straf, at hun skulde blive ved at gennemleve sine egne lidelser i de andres?

Lige da vognen standsede, steg der en røggraa taage op foran hende; det var, som stedet hun stod paa drejede rundt, og hun maatte klamre sig fast for ikke at falde.

Saa lød Pablos stemme op til hende:

„Granny, her kommer jeg med hende!“ Og der var triumf i klangen. Saa følte hun en svag blomsterduft, hun saa Onkel Berners have langt, langt borte, en blød kind lagde sig varsomt ind imod hendes, og en stemme hviskede noget, der lød saa sødt og som noget,

hun havde hørt en gang for længe siden. Hun følte, at hun faldt, men det gjorde ikke ondt, for nogen holdt hende og bar hende et sted hen, hvor der var blødt og godt. Hun sank og sank, og alle tanker gled bort fra hende; og al den knugende angst, — og naget og svaret.

Den næste dag var Fru Jenny igen sig selv. Om formiddagen forrettede Fader Gilbot den katolske vielse i hjemmet, og kl. 2 kørte Pablo og Netty ind til engelsk kirke, hvor den amerikanske konsul og planter Evans fungerede som „best men“.

Kirken var fuld af tilskuere; mest kvinder. Der herskede indignation over tidspunktet. Saa ufestligt at køre til kirke midt i solheden og i spadseredragter! Saa længe man kunde huske tilbage, havde ethvert bryllup af nogen betydning været ved aftentide. Naar skudet kl. 8 lød fra fortet, skulde bruden træde frem for alteret, og alle de indbudte skulde følge hende til brudehuset.

Men da Netty Pawlow traadte ind ved konsulens arm, klædt i elfenbensfarvet klæde, kantet med svanedun og med en vajende hvid strudsfjer som en fanfare om sit lille højtbaarne blonde hoved, da sneg der sig en egen følelse af afmagt over forsamlingen. Her slog det sædvanlige maal ikke til. Man maatte holde vejret og blot stirre.

Det virkede forløsende, da én hviskede: „Hun er vist arrogant!“

Men da bruden ved Pablos arm gik ned ad kirkegulvet og bevæget smilede ind i alle de stive øjne og

bøjede hovedet yndefuldt, naar Pablo hilste, ja — da overgav man sig og fik den følelse af stolthed, som griber et lille samfund, naar én af dets midte udmærker sig.

Man var stolt af Pablo Gomez, der havde skaffet en rig Boston-dame til St. Croix.

Ved 4-tiden var der reception paa „La Reine“. Man fandt, at det var en bagvendt og underlig tid, man var ganske i vilderede med sin paaklædning, da noget tilsvarende aldrig var forekommet; men hele øen gav møde.

Brudeparret stod indenfor døren og tog imod.

Selv de af gæsterne, der aldrig havde været udenfor St. Croix og St. Thomas, følte, at der stod en glans af den store verden om disse to unge. Der var noget ved deres skønhed, som imponerede.

Pablos holdning var selvsikker, og hans sorte øjne var tindrende stærke. Og naar Netty saa op paa ham, lyste hendes af varm, livsmodig glæde. Hver gang Pablo havde præsenteret en nyankommen for Netty, og hun med et fast haandtryk havde sagt: „Det glæder mig saa meget at gøre Deres bekendtskab!“ eller med et muntert nik til en ung pige: „Jeg haaber, vi skal blive gode venner“, saa saa vedkommende sig stolt om i kredsen og følte sig hædret og glad.

Mrs. Rosi gik om i lyslilla silke med gule perler og konverserede gæsterne, som om hun var den egentlige værtinde. Hun indkasserede beundringen over svigerdatteren med nedladende venlighed og indrømmede, „at for hvem, der syntes om den type, var hun

rigtig net. Hjemme i Mayaguez havde de blonde nu aldrig været videre estimeret.“

Fru Jenny sad ganske stille i en gyngestol og hørte aandsfraværende paa, hvad der blev sagt til hende.

Da den engelske præst med champagneglasset i haanden mindede Pablo om, at han hørte til en gammel slægt, der havde indskrevet sit navn i øens historie og bad ham og hans unge hustru fortsætte slægtens traditioner, da lukkede hun munden saa fast, at læberne blev til en streg. Men da han fortsatte: „Jeg er vis paa, at I to unge, som Gud synes at have været saa gavmild imod, at I har lovet jer selv idag, at I vil blive lykkelige. Jeg ved, at ingen kan bygge videre paa andres erfaring, men lad mig alligevel give jer et raad: tænk ikke paa at fange lykken til jer selv, tænk hver især paa at gøre den anden lykkelig, tænk paa at sprede tilfredshed omkring jer. Den, der maa-ler ud, hvor megen lykke der bør blive hans part, den der søger sit eget, han vil komme til at staa fattig med et koldt og goldt hjærte. Den, der øser godhed ud til andre, han vil selv blive rig paa skatte — de skatte, der køber os retten til himlen“ . . . da var det, som alle linjer i Fru Jennys furede ansigt løste sig op, og hun gemte ansigtet i sine hænder.

„Granny! Kære Granny!“

Da hun løftede hovedet, saa hun Netty paa knæ foran sig, og Pablo stod ved siden af og saa bevæget ned paa dem; og rundt om stod folk, som hun altid havde tænkt koldt og ligegyldigt paa, og nu saa de saa milde ud, og nogle havde taarer i øjnene.

„Husk paa det, husk paa det!“ hviskede hun, og Netty knugede hendes haand og hviskede tilbage :

„Det vil vi, Granny; det vil vi!“

Straks efter brylluppet maatte Fru Jenny lægge sig til sengs. Hun var ikke syg, men kræfterne ebbede langsomt bort.

„Jeg har en gang læst om en fange, der efter et liv i fængsel blev givet fri,“ sagde hun en dag, da de unge sad hos hende, „og hans glæde var usigelig stor; men da han naaede udenfor fængslets port, faldt han død om. Han taalte ikke solen og lyset og friheden.“ Hun tav lidt, saa føjede hun til med svag stemme. „Saadan er det med mig. Jeg har ikke kræfter til at bære glæden!“

En af de sidste dage hun levede, bad hun Pablo sende bud efter Fader Gilbot. Han spurgte forbavset, hvorfor hun ikke vilde have den danske præst.

„Nej, nej!“ sagde hun og virrede med hovedet, „han kan ikke hjælpe mig. Pablo — ved du, at der staar skrevet, at fædrenes synder skal straffes paa børnene i 3die og 4de led? Er det ikke forfærdeligt?“

Hun stønnede sagte.

„Pablo, send bud efter Fader Gilbot, han skal tage synderne bort — slette dem ud . . . hører du!“ —

Præsten var hos Fru Jenny i to timer. Efter det laa hun ganske stille hen. Om natten sad Pablo og Netty ved hendes seng; doktoren havde sagt, at det var paa det sidste.

Hen imod morgen slog hun øjnene op og saa med et bristende blik paa Pablo.

„Juan,“ sagde hun, og hendes stemme var svag og barneklar, „lille Juan! Du var *min* dreng, men han var os for stærk!“

Saa flyttede hun langsomt øjnene hen paa Nettys ansigt: „Er det Ruth?“

Da de ikke straks svarede, gentog hun lidt utaalmodigt:

„Er det ikke Ruth?“

Pablo svarede: „Jo, det er Ruth!“

Hun lukkede øjnene med et lettet suk:

„I ser saa unge ud, og der er smaa sole i jeres øjne! Juan — saa tror jeg alligevel, at der er en Gud.“

En timestid efter begyndte dødskampen, og da morgenbrisen viftede ind over „La Reine“, stod Jimmy og hejsede det nye brudeflag paa halv stang.

„Pablo, hvad skal jeg gøre ved, at de alle sammen tror, at jeg er en rig arving?“

„Du skal lade dem tro det.“

„Men Pab, jeg synes, det er, som du ogsaa troede det! Vi lever jo næsten som hjemme i Boston.“

„Vi lever, som der bør leves paa „La Reine“. Din medgift er en god hjælp til at forbedre driften, og hvis samtidig sukkerpriserne vil stige, kan der maaske endnu en gang komme til at staa guldglang om navnet Gomez.“

„Og saa rejser vi til Boston og viser dem alle sammen, at det gik Netty som en af heltinderne i Mrs. Humphreds „noveller“: Hun besluttede at ofre alt for

sin kærlighed, og fulgte den unge fattige mand, som hun elskede. Men han havde kun villet prøve hende, for da hun kom, viste han sig at være en rig og fornem lord. Nej," hun lagde sit hoved ind imod sin mands skulder og hviskede, „en fornem, dejlig prins var han.“

Det var sandt, hvad Netty havde sagt, Pablo følte sig som rigmand. Der stod en duft af forfinet overklasse-luksus om hans unge hustru, som berusede hans skønhedstrang og hidsede hans forfængelighed.

„La Reine“ blev knudepunktet i øens selskabelighed.

Han følte, hvor alle trængte sig om dem, hvor de viste sig, for at blive indlemmet i deres kredse. Han blev valgt ind i colonialraadet, og hans indlæg i forhandlingerne paahørtes altid med høflig interesse selv af hans modstandere. Mrs. Gomez' „at-home-eftermiddage“ var begivenheder for øens dameverden. De to aar han havde levet sammen med sin bedstemoder, de klamme skygger af fattigdom, der en tid havde lagt sig over hans liv, de var nu vejet bort og glemt.

Dette var som en fortsættelse af Bostontilværelsen.

Netty arrangerede tennismatcher, rideture, modtagelser og soiréer — ikke som et udslag af ungdommelig livsglæde — men som en selvfølgelig maade at leve livet paa.

En dag, da Pablo og Netty i en høj gul dogcart med tandemforspand kørte ind ad Basend til, var de lige ved at faa den forreste hest ind i en faeton, der drejede ud fra „Judiths Hill“.

Begge køretøjer standsede.

I den aabne faeton sad en ung, lyskulørt kvinde, som selv var kusk.

„Drej hesten til venstre!“ raabte Pablo, men hun rørte sig ikke, sad blot bøjet frem og stirrede paa Netty.

„Drej hesten, saa vi kan komme fri af hinanden!“

Da hun stadig ikke rørte sig, men sad som en paralyseret, kastede Pablo med et utaalmodigt udbrud tømme til Netty og sprang ned fra vognen.

Han greb den unge piges hest ved hovedtøjet og trak den frem foran sit eget køretøj.

„Mr. Gomez!“

„Hm?“

„Hun er smuk din Missis, smuk som en søndagmorgen! Du vil aldrig komme tilbage til mig.“

„Nej, lille Bess,“ Pablo smilede med medlidende overbærenhed, „det er nok ikke sandsynligt.“

Hun saa sørgmodigt paa ham med et blik, der kært tegnede hans ansigt, trak saa saa haardt i tømme, at hesten sky virrede med hovedet og satte i en slags kluntet galop.

Da Pablo igen sad ved Nettys side, lagde hun sin haand paa hans arm og sagde stille:

„Pab, du skal ikke fortælle mig noget! — Jeg kunde jo have ladet være at gaa to aar og prøve paa at glemme dig.“

Lidt efter føjede hun til:

„Hun havde smukke øjne, den lille stakkel!“

Pablo smøgede den duftende ruhandske af den

haand, der hvilede paa hans arm. Han kyssede den udenpaa og indeni og mellem de slanke, myge fingre.

„Giv mig en datter, Net, men hun skal ligne dig.“

„Nej, Pab, en søn skal det blive, en sortøjet Spaniol. Og ved du, hvad han skal hedde? Ligesom ham du fortalte mig om paa rejsen — kan du huske den maaneskinsnat, der var saa vidunderlig? — ham, der digtede om skattene, men ikke brød sig om at eje dem.“

„Juanitto?“

„Ja, ja, Juanitto. Hvor de alle vil misunde mig, naar jeg kommer hjem med en søn, der er sortøjet og hedder Juanitto Gomez de la Vara!“

Pablo spiste altid sit morgenmaaltid alene — Mrs. Netty fik sin chocolate op paa sengen — og saa var det Nanna Janes privilegium at varte ham op.

Nanna Jane havde passet Pablo fra han blev født og var nu en slags hushovmesterinde.

Alt husets linned sorterede under hende; hun skulde tælle det til vask, reparere det og sørge for, at det ikke forsvandt.

Hun anerkendte Master Pablo som herre, men hun elskede ham som en søn og beundrede ham som en gud.

Hun var stolt af hans amerikanske Missis; men det havde vel enhver kunnet tænke, at Master Pablo kunde ikke gifte en af dem Sancte Crux-„ge'ls“ !

Hun kendte alt, hvad der var sket i det store og det lille hus paa „La Reine“. Hun havde hørt „Spanier-

indens“ skrig den dag Mr. Juan kom hjem fra marken, og hans fader blev slaæet af Guds haand. Hun havde sammen med Mrs. Jenny vaaget ved Mr. Eduardos seng det sidste døgn, han levede. *Hende* var det, der havde sagt: Ma'm, han er død! Og hun havde hørt Missis mumle med sine hvide læber: Gud tilgive ham! Hun havde set sin Missis spise sild og funchi*) som en neger for at kunne sende penge til Amerika til Master Pablo. Hun havde, efter at han var kommet tilbage, hørt hende liste om time efter time for at lytte efter hovslagene af hans hest, naar natten kom, og han endnu ikke var vendt hjem fra Basend. Hun havde set hende knuge hænderne sammen som i bøn eller angst; men naar hun endelig hørte ham, listede hun stille og lydløst ind til sig selv.

En morgen var Nanna Jane ualmindelig faamælt. Hun plejede ellers, skønt hun aldrig kom udenfor „La Reine“, at kunne berette om alt, hvad der hændte paa de omliggende plantager.

Pablo havde i tavshed drukkert sin the, nu saa han op, medens han bøjet frem over tallerkenen sugede saften af en mango, og spurgte:

„Naa, er der slet ikke noget nyt idag?“

„Der er nyt, Master Pablo.“

„Kom med det da.“

„Der skal være bryllup paa „Judiths Hill“, Sir.

„Naa? — Kan han virkelig faa sig betænkt! Hvem er damen?“

*) Majsmel bagt i vand.

Nanna lagde den ene haand paa bordet og bøjede sig frem imod sin herre :

„Mr. Poulsen vil gifte Bess, Sir, hende som de siger er Mr. Mac Lonnis datter.“

Pablo skød tallerkenen fra sig og saa hurtigt op :
„Det er umuligt!“

„Han har bestilt bryllupskagen, Sir. Mrs. Hatti skal bage den.“

Pablo lo, men haardt og uden klang :

„Han maa jo være galere, end man har lov til!“

„Well, Sir, saadanne ting hænder! De siger, at Mr. Poulsen, som ellers er saadan en rolig mand, han har kun øje for Bess. Men Bess vil være Missis paa „Judiths Hill“, siger hun, eller ogsaa vil hun leve uden mand!“

„Naa, ja, ja!“ Pablo dyppede fingrene i skylleskaalen og lod dem glide hen over sin bløde moustache. „Hver sin lyst! Jeg er bange for, at der vil komme plettede druer i den vingaard.“

Saa rejste han sig, strakte sig og lo, denne gang som om en tanke morede ham. Og da han gik, hørte Nanna ham mumle :

„Mrs. Bess Poulsen!“

„Skynd jer og lad mig se ham!“

„Han er sød som en killing, Madame!“

„Mama, ligner han Pablo?“

Netty laa i den store, draperede himmelseng med en rød plet paa hver kind og smaa svedperler paa

panden ; og jordemoderen og Mrs. Rosi stod bøjet over et ganske lille menneskebarn.

Pablo havde lagt sit ansigt ned mod Nettys hede hænder og hviskede bevæget :

„Tapre lille Netty!“

„Er han mørk? I skal svare mig.“

„Nej,“ sagde Mrs. Rosi med lidt haan i stemmen, „han er rød som et amerikansk æble.“

„Men han har sort haar,“ føjede jordemoderen til, „langt og fint som silketraade. Nu er jeg færdig, nu skal Mama se sin lille dengse.“

Netty rakte armene ud, men Pablo tog den lille hvide pakke og holdt den forsigtigt paa udspilede fingre hen foran hende :

„Er Madame tilfreds?“

Netty iagttog med spændt alvor det lille mimrende ansigt ; hun følte forsigtigt paa haaret og lod haanden glide ned over de smaa krogede ben.

„Pab,“ sagde hun og saa alvorligt op, „jeg tror, han bliver dit udtrykte billede!“

Pablo lo højt, og Mrs. Rosi sagde :

„Pablos ansigt var „formet“, da han blev født.“

Med to af sine tykke, ringbesatte fingre skubbede hun barnets øjenlaag op :

„Og denne har graa øjne.“

„Aah, men de kan godt blive sorte endnu! Det ved jeg, de kan!“

Netty havde graaden i halsen :

„De er meget, meget mørke!“

„Saa nu skal den lille mand have sin middagsmad,“

sagde jordemoderen og blottede Nettys mælkespændte bryst.

„Saa! saa! Nu bare ikke nervøs!“

Da barnet endelig tog ved, gav Netty sig til at græde, saart og opgivet.

Jordemoderen havde bedt Pablo om at gaa, fordi Misis skulde „koncentrere sig“, og selv havde hun sat sig tilrette i en gyngestol med fødderne i en anden for at hvile lidt efter affairen.

„Saa! saa!“ sagde hun søvnigt med lukkede øjne, „det er bare første gang, at det er lidt svært!“

Netty blev ved at græde, og damen i gyngestolen gentog med smaa mellemrum.

„Saa! saa! Saa! saa!“

Pludselig raabte Netty højt og fortvivlet:

„Pablo! Pablo!“

Jordemoderen fo'r op af sin døs og greb barnet, som laa med hovedet nedad. Pablo kom i spring op ad trappen.

„Netty! Netty dog! Hvad er der?“

Han bøjede sig ned over hende, og hun slog hulkende armene om hans hals.

„Jeg vil ikke dø, hører du! Jeg vil ikke dø!“

Angsten stak igennem ham som et spidst instrument, han følte hendes legeme brænde mod sit.

„Mrs. Gomez har jo feber!“ sagde han og vendte sig vredt mod jordemoderen.

„Ok, nej, Sir! Jeg kender disse ting! Det er bare lidt hysteri den første gang, ved De! Men Misis skal have ro — ogsaa for drengens skyld, Sir!“

„Pablo, Pablo, han ligner dig! Jeg vil ikke — — jeg vil ikke dø! Hører du!“

„Du skal være rolig, Netty! Du var jo saa tapper, og nu er det alt sammen overstaaet. Doktoren maa straks være her.“

„Luk alle jalousier op! Jeg kvæles! Giv mig min vifte, Pab! Det er, som om jeg laa i ild! Og mit bryst? Pab, du skal passe godt paa ham! Send ham ikke til Boston, hvor de alle sammen bare tænker paa penge. Husk paa Juanitto! Pab, jeg har været saa lykkelig her hos dig!“

Da doktoren kom ud fra sygeværelset, veg hans øjne tilside for Pablos, der var angstfulde og spørgende.

Han rømmede sig et par gange, saa sagde han, som om han tog tilløb:

„Det — er barselfeber.“

I den første nat efter sad Pablo ved Nettys seng. knugede hendes febrilske hænder imellem sine og talte lidenskabelige, ømme ord til hende; men hun kendte ham ikke og gjorde utaalmodigt sine hænder fri.

Da han den næste dag saa, hvor forandret hendes udseende var — hendes skønne blonde haar havde de klippet tæt af — kom der en forpint uhygge over ham; og han gik hvileløs om i huset.

Havde der blot været et eller andet legemligt, han kunde prøve kræfter med, forsvare sig imod; men dette var som modstandsløst at lade blodet tappe ud af sine aarer.

Saa stolt, saa glansfuldt havde han bygget sit liv op, og nu — nu kom her sygdom og død og kastede sin hæslige skygge ind over det. Han følte sig bedraget og forurettet.

Han kom kun sjældent i sygeværelset. Hans kærlighed til Netty kunde ikke omsættes til medlidende omhu.

Det var den livsvarme, stærke, sunde Netty, han havde elsket; dette lidende væsen med de matte øjne og den aabentstaaende, sløve mund — det var jo ikke hende.

Da Nanna Jane efter tre søvnløse døgn kom listende ind og hviskede: „Master, det er forbi!“ da kunde han ikke engang sørge.

Ved begravelsen saa han ud som forstenet, og én og anden hviskede: „Næsten som Mrs. Jenny“.

Men da han kom hjem til det tomme hus, skreg hans hjærte af længsel.

„Netty! Netty! Dejlige, varme, modige Netty!“

Han stønnede af smerte og savn. Han knugede sit hoved mellem hænderne og rokkede frem og tilbage. Han syntes, hans liv havde tabt sit indhold, sin mening. Hvordan skulde han kunne leve videre uden hende?

Nanna Jane søgte at interessere ham for barnet, men han vinkede hende bort.

Mrs. Rosi indfandt sig og vilde trøste og overtage husets ledelse, men Pablo sagde, at han maatte være alene, og hun tog harmdirrende bort.

Nanna Jane overtog som en selvfølge baby og førte samtidig overopsyn med husvæsnet.

Pablo ønskede, at alt skulde gaa som i Nettys tid, og det vaagede Nanna Jane over med en ubrydelig hundetroskab.

Men det store, stilfulde apparat gjorde ensomheden meningsløs og uudholdelig, og snart genoptog Pablo sine rideture ind til clubben i Basend, og Nanna maatte altid være forberedt paa, at han kom hjem med gæster.

„Han retter sig,“ sagde Evans en dag, han sad paa clubgalleriet med en del plantere og saa Gomez ride ind ad porten til clubgaarden.

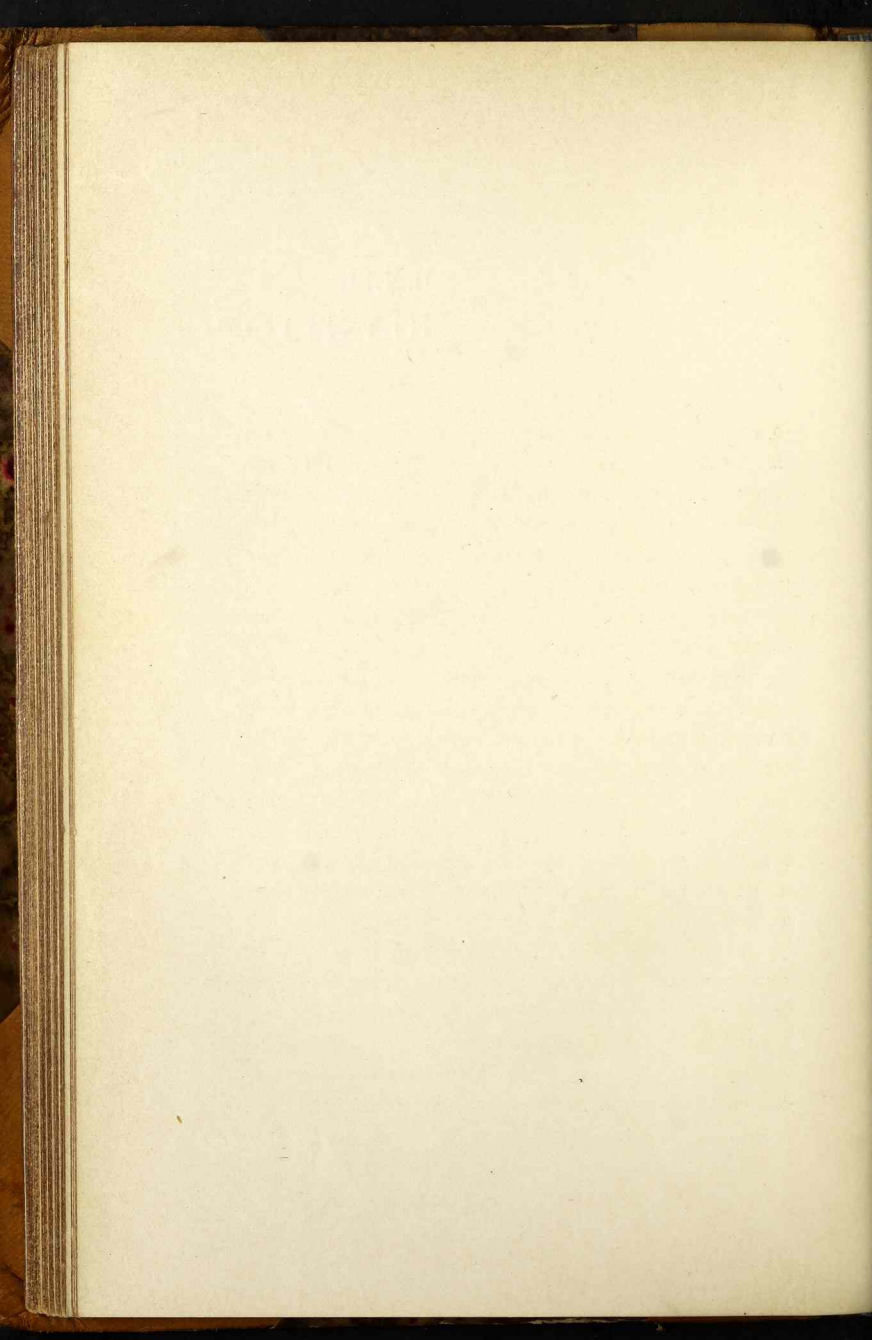
„Det er, som man saa Mr. Eduardo!“ sagde gamle Mac Lonni, „men der stod mere fest om ham!“

„Men denne betaler kontant,“ faldt Thomas Hel-muth fra Nordsiden ind og satte sit glas haardt i bordet.

„Ja — endnu.“

Det var Anton Poulsen, der sagde det, og de saa alle paa ham og tav.

II. DEL
JUANITTO

INDTIL han fik drengetøj paa, antog fremmede ham altid for en pige. Det laa mest i øjnenes udtryk. Naar nogen, han ikke kendte, vilde gøre sig behagelig for ham, saa han alvorligt og spørgende paa dem — ikke ængsteligt, men prøvende, som vilde han sige: „Hvad vil I mig egentlig?“

Men naar han var alene med Nanna Jane, var han munter paa en stille maade.

Hun sang for ham med dyb, klangløs stemme uendelige, meningsløse sange; saa klappede hun i hænderne og raabte: „Marengi! Chaussez! You, Sir!“ Og hun gyngede i lænderne og sang til: „Tra la la Woldemar, we love thee, Woldemar, our dear our royal prince!“ Eller hun lagde sig ved siden af ham paa gulvet og raabte: „Quille-mille-contre-bando“, og saa rullede de sig begge to sidelæns rundt saa hurtigt, som de kunde, til hun fangede ham i sine arme.

Da han blev større, legede han med sig selv og smaasnakkede til. Eller han sang paa Nannas slæbende melodier ord, der i øjeblikket faldt ham ind.

Da han var 5 aar gammel, kom der et omrejsende cirkus til Basend, og da der blev givet en eftermiddagsforestilling, tog Nanna ham med derind.

Hele teltet var fyldt med børn. Paa de forreste rækker mange blondhaarede hvide, og saa i alle schatteringer opefter lige til det bronzesorte paa galleriets øverste hønsestiger.

Der var heste, der jog rundt i galop med pude-sadler og dansende mennesker paa ryggen, og en abekat, der var klædt paa som en lille pige, og som gjorde kunster og gyngede i sin hale, der stak ud under kjolen. Men især var der en clown, hvis kunster fik teltets lærred til at slaa mod pælene af den latterbølge, der satte luften i svingning.

Juanitto saa paa alt med store, alvorlige øjne. Naar Nanna talte til ham, rystede han paa hovedet, som vilde han sige: Du maa lade mig være i fred!

Men da clownen tilsidst stak to fingre i én handskefinger, saa én hang slapt ned, og gav sig til at hyle: „Jeg har tabt min lille finger! uhu! jeg har tabt min lille finger!“ da lagde Ju-Ju ansigtet i Nannas skød og græd af medlidenhed, saa hans lille smalle ryg ry-stede.

Men i flere maaneder efter legede han cirkus.

Han havde hentet en lille fyr fra negerbyen, der hed Allec; og for ham forklarede han det alt sammen.

„Ser du, vi skal pynte op med blomster og gøre det fint, og saa iaften skal vi have stor forestilling, og alle mennesker kommer, og jeg skal ride paa Meggy, og du skal spille tam-tam, og Pidgeri skal fløjte „After the ball“. — Vi maa være meget hurtige for at faa det hele ordnet.“

Han gjorde en gammel tøjsnor fast mellem vin-

dueskrogene og gallerirækværket, løb vims frem og tilbage og stak smaa blomster ind mellem tovets snoninger.

Allec fulgte alt med et fuldstændig tomt udtryk i sine fremspringende øjne, der havde farve som billigt sort klæde, og spurgte en gang imellem drævende :

„Er'ed sandt, æh?“ —

Ju-Ju vilde kun spise den mad, Nanna fik, saltfisk og funchi, pitchenpeas og callulu. Naar han fik lækkerier, gemte han altid halvdelen til Allec; hvis Nanna protesterede, lukkede han munden fast sammen og erklærede, at saa kunde hun spise det alt sammen selv.

I syvaarsalderen fik Juanitto mæslinger, og hans fader forærede ham en billedbog med vilde dyr; og hver formiddag kom han ind og røg sin cigaret ved sønens seng og fortalte ham om billederne.

Røgen kradsede Ju-Ju i halsen og gjorde ondt i hans øjne, der var angrebet af sygdommen, men han gjorde sig umage for, at faderen ikke skulde mærke det.

Doktoren kom hver dag og saa til ham, og undertiden faldt han og Gomez i snak i sygeværelset. Saa laa Juanitto ganske stille og lyttede efter, og naar han var alene, lod han to af sine fingre være herrer, der talte sammen.

En dag hørte han fysikus sige, idet de gik ud af værelset: „Det er en sjælden smuk dreng, De har der, Mr. Gomez, men sart. Pas godt paa ham; tror De ikke, han gaar for meget alene? Saadan et kulørt fruen-

timmer er jo dog ikke“ . . . her blev sætningen klippet over, ved at døren lukkedes.

Da Juanitto kom op efter sin sygdom, voksede han ud af alt sit tøj; det barnebløde gik af hans ansigt og lemmer, og han begyndte at samle negerbyens børn paa gaardspladsen, naar de efter solnedgang var fri for at arbejde. Han konstruerede indviklede lege, som kun han selv forstod.

Da Nanna Jane en gang havde fortalt ham, at hendes bedstemor, der var sort som jet, at hun var blevet fanget i det store land — „Afrika siger de, det er“ — sammen med hele sin stamme paa de gamle nær og ført paa skib til St. Thomas, hvor de blev udbudt til salg, medens de ikke vidste af sig selv af sult og søsyge og blødte af de baand, de havde været bundet med, bestod legen i lang tid deri, at pigerne skulde gaa i en rundkreds og synge noget, som ingen kunde forstaa; saa skulde drengene fra alle sider fare ind paa dem, binde deres hænder med reb og kaste dem i en bunke ovenpaa hinanden.

Men saa kom Juanitto fulgt af Allec; han svang sin træsabel over hovedet og trak brynene sammen, saa de mødtes; ugerningsmændene flygtede til alle sider, og den ædle redningsmand løste kvindernes baand.

En dag, da Ju-Ju sad paa gulvet i køkkengalleriet med sin funchiskaal imellem benene, kom Nanna næsten løbende — hun plejede ellers at bevæge sig med værdig langsomhed — inde fra spisestuen, hvor han længe havde hørt klirren af sin faders kniv og gaffel.

„Nitto,“ sagde hun hviskende, „Master ønsker, at du skal spise med ham.“

Drengen saa forskrækket op.

„Skynd dig,“ hun rettede paa hans bluse.

„Men jeg vil spise min funchi, Nanna.“

„Well — jeg skal lægge den over paa en tallerken og pynte den med smør og tomater. Gaa nu ind.“

Juanitto syntes, det var meget ubekvemt at sidde paa den høje, haarde stol, hvorfra hans fødder ikke kunde naa gulvet.

Han skød tallerkenen langt ind paa bordet, rullede funchi'en i smaa boller og stak dem i munden med fingrene. Han var saa optaget, at han slet ikke mærkede, at faderen iagttog ham.

Pludselig slog Gomez i bordet, saa glassene dansede, og sagde heftigt: „Dreng dog! Du spiser jo som en neger!“

Ju-Ju tog i et ryk hænderne til sig, saa ind i faderens vrede øjne, og hans underlæbe begyndte at dirre.

„Tag din kniv og gaffel. Saadan!“

Drengen gjorde kejtet, som der blev sagt, men lidt efter lod han hænderne synke, saa spændt op og sagde:

„Fader, er Allec neger?“

„Ja.“

Det kom haardt og knapt.

„Og er det ikke — — ikke godt?“

„Jo, det er meget godt. De er til, fordi vi har brug for dem.“

Da Allec den dag kom hjem med gangen, stod Ju-Ju

nede ved hans moders hytte og ventede. Fast knuget i haanden holdt han en blank tyvecent, som han havde faaet af fysikus, medens han var syg.

Han stak den ind i Allecs lille klamme næve, blev rød i hovedet og skyndte sig op i huset uden at foreslaa nogen leg.

En eftermiddag, da Gomez sad paa clubgalleriet sammen med fysikus og guvernementsfuldmægtig Martens med frue, kom en ung mand ud og tog plads i galleriets modsatte ende. Han havde et smalt, lidende ansigt og førte sig, som om hans lemmer var heftet løst paa den lange, tynde krop. Da han efter lidt tøven havde sat fingren paa den elektriske knap i væggen, saa han sig uroligt om.

Fysikus nikkede venligt, og han rejste sig kejtet og bukkede med fremfaldende arme.

„Hvem er det?“ spurgte Gomez.

„Det er en stakkels brystsyg fyr, som har faaet fri rejse herud med et af Melchiors skibe. Stakkels stymper! Han er langt nede!“

De dæmpede ikke stemmerne, da de gik ud fra, at den nyankomne ikke forstod engelsk.

„Han vilde ligefrem være køn, hvis han ikke var saa rædsomt klædt paa!“

Fru Martens saa gennemborende paa den fremmedes blankslidte sorte frakke.

„Bare De kunde skaffe ham ind som kontorist i et af kontorerne!“ sagde fysikus henvendt til Martens.

„Jeg tror, der var haab for ham, hvis han blev her ude ; hjemme klarer han neppe en vinter.“

„Hvad er han?“ spurgte fuldmægtigen og strøg sit skæg med en behagelig følelse af at have sit i sikkerhed.

„Student, theolog, tror jeg.“

„Gud, Bims, du maa skaffe ham noget! Det kan du sagtens!“ Fru Martens saa flygtigt paa sin mand og igen hen paa studenten :

„Han ser saa melankolsk ud, det skind!“

Fuldmægtigen lod langsomt den isede drik sive ind gennem tænderne og tørrede omhyggeligt sit blonde fuldskæg :

„Jeg skal saamænd gerne gøre for det stakkels kræ, hvad jeg kan! For resten er det ikke særlig tiltalende at faa en tuberkelkandidat ind i kontorerne.“

„Aah, Bims!“ Den lille frue slog koket sin mand over fingrene. „Dig bider de saamænd ikke paa!“

„Jeg har faaet en del interesse for hans tilfælde,“ sagde fysikus og tændte en „Boeck“ ; „efter mit skøn er det af den art, som forkalker sig og gaar i bero, naar det ikke stadig rives op ved hoste — og forudsat at legemet tilføres kraftig ernæring.“

Fru Martens rejste sig med en unødigt stærk raslen af sit silkeskørt.

„Nu maa vi gaa, Bims! Husk løjtnant Bang kommer til middag! Jeg ved ikke, om jeg tør bede de herrer komme med og tage til takke?“ Hun saa bly fra Gomez til fysikus. „Jeg har en svimlende oksesteg paa 3 pund.“

„Tak, Madame,“ sagde Pablo og hilste med sit smidige buk, „fysikus har lovet at tage med mig til „La Reine“.“

Fysikus saa noget forbavset op, og Fru Martens lavede trutmund og fik en gnavende følelse af ubehag. Hun hadede, at der foregik noget, som hun ikke var med til.

„Naa ja — adieu da!“ sagde hun og smilede anstrængt. Hun kom yderligere i misstemning over, at herrerne ikke saa efter hende, da hun gik. Saadan noget kunde hun føle i ryggen.

„Undskyld, Fysikus,“ sagde Gomez og lagde med et indtagende smil sin smalle, soignerede haand over lægens. „De synes at interessere dem for . . .“ han gjorde en betegnende bevægelse hen imod den unge fremmede, der havde vendt ryggen til og sad og stirrede ud over vandet. „De kan jo bare lade mig faa ham ud paa „La Reine“, der er sandelig plads nok!“

„Som gæst?“

„Ja, selvfølgelig! Hvorfor skulde han sendes tilbage og dø, hvis noget solskin kan hjælpe ham!“

„Det er overordentlig elskværdigt, men . . .“

„Kære, tal dog ikke om den bagatel.“

„Hør Gomez, jeg faar en idé!“

Fysikus bøjede sig frem og lagde sin flade haand fast mod bordet.

„Lad ham tage sig af Juanitto. Jeg tror, han er et rart menneske trods sit underlige væsen. Ja — De maa ikke blive vred, men De ved nok, jeg synes, at De lader den dreng skøtte sig selv for meget.“

Pablo trak brynene let sammen.

„Jeg vil modtage det unge menneske som min gæst. Har han interesse for børn, kan han jo godt beskæftige sig et par timer om dagen med Juanitto. Hvis De vil forestille ham for mig, kan han køre med hjem med det samme.“

„Hvad hedder du?“

„Juanitto.“

„Har du ikke noget andet navn?“

„Jo Ju-Ju.“

Lauritz Ullivarius smilede med et blegt smil, der underlig vrangvilligt skar sig ind i de hule kinder. Hans lyse øjne gled ud over galleriets rækværk, over de skærende grønne sukkermarker, over den store, hvidkalkede cisterne, der syntes at slaa sollyset flimrende tilbage; de strejfede de skæve palmestammer, der tilsyneladende umotiveret stak op her og der i landskabet med en forsoren fjerdusk i toppen, og de havnede hos den lille barbenede fyr, der sad paa en skammel ved siden af ham med en billedbog i hænderne og saa op i hans ansigt med store, sortfrynsede graa øjne og sagde, at han hed Juanitto eller Ju-Ju.

Lauritz syntes det hele var saa inderlig uvirkeligt, at det maatte høre op og blive borte som en drøm eller en luftspejling.

Altid havde hans liv ligget for ham som en landevej, der var stukket af fra begyndelsen.

Hans fader var præst, og han skulde studere teologi. Han havde gaaet skolen igennem, taget studen-

tereksamen, besøgt forelæsninger, læst de fornødne pensa og taget filosofikum — altsammen som noget, der ikke kunde være anderledes.

Saa var sygdommen begyndt; han havde villet ignorere den, for den hørte ikke med i skemaet; men den havde ubarmhærtig gjort sig gældende og havde endt med at trænge ham ud af hans bane.

Nu sad han her og følte sig som en maskine, der manglede drivrem og damp og dermed berettigelse til at eksistere; og alligevel følte han det, som om der rørte sig nye kræfter i ham. Ikke de gamle, der havde holdt ham i gang i trædemøllen, men nogle ukendte — nogle hvis tilværelse han aldrig havde anet — og som rørte paa sig paa en underlig egenmægtig maade.

„Da jeg var syg, læste fader for mig,“ sagde den lille stemme paa engelsk ved siden af ham.

„Og holdt du af det?“

Ju-Ju svarede ikke, han nikkede blot.

„Jeg vil gerne læse for dig. Naar jeg siger noget, du synes lyder forkert, saa maa du rette mig. Naar jeg saa taler saa godt engelsk, at jeg kan sige alt, hvad jeg vil, saa skal jeg fortælle dig en masse ting og lære dig bogstaver, saa du kan læse selv.“

„Ligesom Nanna?“

„Kan Nanna læse?“

„Ja, for Nanna hører til engelsk kirke, ved du! Saa maa hun læse i sin bibelbog. Det siger hun.“

Lauritz Ullivarius strøg sin tynde haand hen over drengens haar, der laa tæt og silkeagtigt ind til det lille, fintformede hoved.

„Du skal ogsaa lære at læse i bibelbogen.“

„Kan Allec ogsaa lære det? Allec er katholsk, ved du?“

Ullivarius maatte smile; det lød saa fremmed for ham at høre denne lille fyr tale om de forskellige religioner, som en dreng i hans alder i Danmark vilde tale om tysk og dansk.

„Hvem er Allec?“

Ju-Ju betænkte sig lidt, saa rynkede han brynene og sagde: „Han er neger.“

Ullivarius tænkte paa en samtale, han havde haft aftenen før med Gomez, rystede lidt paa hovedet og sagde:

„Saa kan han vist ikke lære det sammen med dig!“

„Hvorfor kan han ikke?“

„Jeg tror ikke, din fader vilde synes om det.“

„Men naar du har lært mig alting, saa lærer jeg Allec det.“

Brev fra cand. phil. Lauritz Ullivarius til Provst Peder Ullivarius, Nørre Snede pr. Usserød.

Kære fader!

Ja, du har ret — saa forunderligt som det end forekommer mig — der er gaaet to aar, siden jeg forlod Danmark og jer, mine kære forældre. Jeg har længe mærket paa dine breve, at du syntes, jeg burde

komme hjem og genoptage mine studier; og jeg vil nu sige dig ærligt, hvorledes det staar til med mig. Mit helbred er upaaklageligt, og for den sags skyld kunde jeg sikkert godt rejse tilbage til Danmark; men sandheden er, jeg kan ikke rive mig løs herfra.

Du, som altid har været saa streng imod dig selv og opdraget os til nøjsomhed og forsagelse, du vil sikkert faa en ringe mening om mig, naar jeg nu siger dig, at jeg gyser ved tanken om igen at skulle sidde i et mørkt, sparsomt opvarmet værelse i en snæver fattigmandsgade, at indtage mine maaltider ved et uappetitligt pensionatsbord og i det hele taget hutle mig igennem tilværelsen som en graa skygge. Du kan sige, at jeg er fanget i Venusbjerget, om du vil! Himlens uendelige kuppel, der her er saa lysende blaa og høj, har lært mig, at menneskelivet behøver ikke at være en glædeløs, trang forsagelse. Du maa tro mig, Fader, jeg kæmpede længe imod, før jeg gav mig selv lov til at tænke saaledes; men saa mindedes jeg Davids 19de salme:

Himlene fortælle Guds ære, og stjernerne forkynde hans hænders gerning. — — — — Han satte et telt for solen, og den gaar ud som en brudgom af sit brudekammer. Den glæder sig som en helt ved at løbe sin bane. Dens udgang er fra himlens ene ende og dens omgang til den anden ende, og intet er dækket for dens straal.

Ja, og pilgrimmene, — sang de ikke: Gennem de fagre riger paa jorden gaa vi til Paradis med sang! —

Hr. Gomez har lige fra den første dag vist mig

megen venlighed. Han stammer, som jeg vist har fortalt dig før, fra en gammel castiliansk adelslægt; og skønt jeg jo har et stort kvantum kundskaber om aandelige ting, som han knap ved eksisterer, saa maa jeg i forholdet til ham altid føle mig som den underlegne, fordi han har verdenskundskab og stor lethed i at udtrykke sig, som det netop passer sig til den givne lejlighed.

Bliv ikke vred, kære fader — jeg skriver det for min broder Martins skyld: Jeg tror, der ligger en fare i at vende aanden for meget ind efter; det gør uskikket til livet.

Tro nu dog ikke, at alt for mig er tant og forfængelighed. Jeg har en virkelig glæde og velsignelse af at undervise min elev. Han er en mærkelig dreng, ganske uimodtagelig for tørre kundskaber. Hvert navn og hvert aarstal maa gøres levende for ham; og jeg, der selv har døjet Rektor Linckes gammeldags indbankningsmethode, jeg har næsten følelsen af at have opfundet anskuelsesundervisning. (D. v. s. den aandelige anskuelseskunst, hvor man klæder skeletterne paa og giver de døde ting en sjæl).

Hr. Gomez er en generøs mand; det var jo af menneskekærlighed, at han aabnede sit hus for mig fremmede, og det skønt her ymtes om, at han sidder haardt i det pekuniært, — hvad livet her paa plantagen rigtig nok synes at modsige; — men han kaster sine velgøringer ud, som adelsmænd i gamle dage kastede deres punge med gulddukater; og han ser paa sine sorte arbejdere som paa lastdyr, man behandler vel, fordi man har

brug for dem. Han lægger ingen skjul paa denne sin betragtningsmaade, men de ser alligevel op til ham som til et højere væsen. (Skøn legemsbygning og et fornemt væsen har her en stor betydning).

Min elev derimod, han har arvet faderens storsindede generositet, der saa vidt jeg kan forstaa er et slægtsmærke; men han føler al uret, al undertrykkelse som en smerte, og som noget *han* skal bøde paa. Levede han i et andet samfund end dette, vilde han sikkert en gang komme til at staa i de undertryktes rækker. Jeg spekulerer undertiden paa, om det kommer af, at hans moder var Amerikanerinde, eller deraf, at han i hele sin barndom har været overladt til farvede. Skønt det sidste har neppe skylden; da de ganske ubevidst sætter de hvides børn paa en piedestal og er lykkelige, naar de derfra vil smile til dem. Men maaske ligger det i grunde, som er skjult for os mennesker.

Du formaner mig, Fader, til at tænke paa min fremtid; men der staar skrevet: „I skulde ikke bekymre jer.“ Jeg staar mig godt med de danske embedsmænd herude; selv guvernøren har vist mig venlighed; saa jeg tror nok, naar mit arbejde er gjort her paa „La Reine“, at jeg kan slippe ind i et eller andet, som kan give mig til livets ophold.

Vredes nu ikke, kære fader, naar du læser dette. Maatte min erfaring kunne forandre din fremgangsmaade lidt overfor Martin! Naar jeg tænker paa mig selv, som jeg gik iland her, duknakket, med haaret ned paa frakkekraven, genert og kejtet som en landsbydreng, saa rødmer jeg af ydmygelse. Nu kan jeg

ride en skikkelig hest med nogenlunde færdighed og fik forleden dag ros af en dame for min dans.

Dette sidste burde jeg ikke have skrevet, men jeg blev sandfærdigt meget stolt derover, og nu staar det der.

Med kærlig hilsen til jer alle.

Din Lauritz.

P. S. Du vilde gøre mig en stor glæde ved at lade Martin læse dette.

Da Juanitto var 14 aar, blev han sendt til Antigua for at tilbringe to aar paa en opdragelsesanstalt; og herfra rejste han efter et arrangement af Mrs. Rosi til Puerto Rico for at lære sin faders slægt at kende.

Det var Mrs. Rosis onkel, der nu var hovedet for forretningen i Mayaguez; han havde ingen sønner — kun tre gifte døtre. En svigersøn bestyrede de udstrakte plantager, der endnu var i familiens eje.

Juanitto blev modtaget som en søn, der kommer hjem; den gamle Señor Pedro kunde ikke se sig træt paa dette unge mandlige skud af slægten.

Han kyssede ham paa begge kinder og holdt ham ud fra sig i arms længde:

„Carramba,“ udbrød han, og hans tætsiddende øjne fyldtes med taarer, „saadan en søn skulde jeg have haft! Juanitto, det gør mit gamle hjerte ungt at se dig! Skriv til din fader, at han maa ikke tage dig fra mig.“

Den gamles kærlighed varmede Juanitto; den smel-

tede hans kølige, iagttagende tilbageholdenhed; han blev munter og tryk.

I det første aar var han underforvalter paa plantagen „Monserate“, og i de paafølgende tre aar bestyrede han den som „mayordomo“.

Onkel Pedro var utrættelig i at føre ham sammen med unge piger af spansk afstamning og spurgte ham stadig, om han ikke fandt *den* smuk og *den*.

„Jo, meget smuk, Tio Pedro!“

„Men hvorfor vælger du da ikke? For hver dag, der gaar, faar du én mindre at leve i. Og livet — det er at elske! Behager de dig ikke, vore señorinas?“

„Jo, Tio Pedro, men jeg synes, de er som roser, der bøjer hovederne for at blive plukkede; og — saa faar jeg mest lyst til at lade dem staa.“

„Carramba, dreng, hvordan skal da den være, som du vil gøre til Señorina Gomez?“

„Jeg ved ikke! Jeg tror, hun skal være som en vild kaktus, der sidder skjult mellem torne.“

„Pluk kaktus, din nar, hvis det er din smag! Men Juanitto,“ den gamle købmand rakte to smalle, gule fingre besværgende i vejret, „det siger jeg dig: plant ikke ukrudt i vor gamle have! Glem aldrig, hvad du skylder den slægt, du tilhører!“

Da gamle Pedro Gomez døde, rejste Juanitto hjem til St. Croix.

Han vidste ikke selv, om det kun skulde være paa et besøg, eller om han vilde blive der. Hans stilling paa „Monserate“ stod ham aaben.

Da han i baad roede ind fra skonnerten, stod der

en høj, tynd mand i sribet flonel og ventede ved landgangsbroen.

Det var fuldmægtig i det kongelige bogholderi Lauritz Ullivarius. Han viftede med den grønforede, hvide solskærm ud imod sin gamle elev, og Juanitto svang sin sombrero til genhilsen.

Henne i skyggen ved toldboden holdt den store dobbeltvogn, som i sin tid havde hentet „Amerikanerinden“, da hun landede i Westend.

Juanitto omfavnede med spansk livfuldhed sin gamle lærer, kyskede ham paa begge kinder, talte spansk med klingende r'er, slog utaalmodigt ud med haanden, forsøgte paa engelsk, stammede, lo, hilste paa kusken og vinkede ad negeren, der fulgte efter med hans kuffert.

Ullivarius' nærsynede øjne blinkede bag lorgnetterne. Med en fattig skønhedsdyrkers beundring iagttog han den andens harmoniske, ynglingeslanke skikkelse med det lille fintformede hoved saa rankt paa skuldrene og de smalle, brune hænder stadig illustrerende i luften.

Da de naaede vognen, gjorde Juanitto en indbydende bevægelse hen imod den.

„Ja, Mr. Gomez har været saa venlig at indbyde mig til at tage med,“ sagde Ullivarius og rødmede lidt.

„Que bueno! Sæt kofferten der op, Diego eller Pedro eller hvad du nu hedder.“

„Jimmy, Massa!“

„Jimmy? Naturligvis hedder du Jimmy! Ja saa :
Vamonos!“

Vognen satte sig i bevægelse, og han saa sig inter-
esseret om.

„Ja her synes jo at være ganske uforandret!“

„Ja, her er uforandret, men du er forandret, Ju . . . ,
maa jeg kalde dig Ju-Ju endnu?“

„Oh si! si! Con mucho! Seks aar er ogsaa en lang
tid. Og De har det godt, Mr. Ullivarius?“

„Ja, det tror jeg da!“

„Tror?“

Juanitto lo og saa for første gang interesseret paa
ham.

„Ja, jeg tænker aldrig mere over det. Naar man
først har vænnet sig til, at solen altid skinner, og at man
kan trække vejret med begge lunger, saa tænker man
jo ikke mere paa *det*.“

„De er forandret, Mr. Ullivarius! Paa ære, De er
blevet yngre og mere caballero. Jeg har altid tænkt
paa Dem som en lærd, en filosof — men det er De
bestemt ikke mere!“

„Nej, jeg tror skam næsten ogsaa, solen har sve-
det lærdommen ud; eller ogsaa har den manglet gym-
nastik, siden du rejste.“

„Onkel Pedro sagde, at en rigtig caballero maatte
ikke lære for meget, for saa tænkte han i kringel-
gange.“

„Det har onkel Pedro vist ret i. Jeg har ogsaa efter-
haanden kommet til det resultat, at kundskaber — de

fleste af dem da — de er kun til for at forvirre begreberne.“

„De er jo blevet letsindig, Mr. Ullivarius; men det gør Dem 10 aar yngre! — Fortæl mig nu alting om alting! Er fader ældet?“

„Nej — næ—æ!“ Ullivarius gav sig til at pudse sine lorgnetter. „Nej, det synes jeg ikke, man kan sige.“

„Og Nanna? Hun er vel „mayordomo“ over det hele som i min tid?“

„Well,“ fuldmægtigen undersøgte nøje, om glassene var blevet klare, „hun er jo blevet ældre! Men hun er da paa „La Reine“.“

„Er paa „La Reine“? Ja, det skulde bare mangle! Jeg skulde tro, Nanna og „La Reine“ de hænger sammen som hunden og halen. Men hvem er da husholderske?“

„Silvany Pretto, hedder hun.“ Han tog igen fat paa lorgnetpudsningen.

„Er hun ung?“

„Ja, hun er — ret ung.“

Juanitto saa et øjeblik med let sammenknebne øjne paa fuldmægtigens profil, der var som skaaret i træ; saa spurgte han om sidste høst og sukkerpriserne, og Ullivarius kunde give helt sagkyndig besked.

Da de naaede til „La Reines“ jorder, blev Juanitto tavs. Han saa undersøgende paa rørstykkerne langs vejen; de var vellugede med unge planter i regelmæssige rækker. Men da vognen kørte op mod huset, bemærkede han i et hurtigt glimt, at træværket mang-

lede maling, at den lille indhegnede plads nedenfor galleriet, der i hans barndom havde været blomsterhave, laa hen med ukrudt og et par ranglede nerier i en graa revnet lerjord.

Kun den store gamle cisterne var nykalket; og Juanitto syntes, den lignede en uhyre familiegrav.

Planter Gomez stod paa galleriet, da vognen kom, og mødte sin søn paa trappen. Han gjorde en gestus som for at omfavne ham; men Juanittos øjne havde, i det samme han saa faderen, faaet det kølige undersøgende blik fra barneaarene; og den anden lod armene synke og rakte haanden ud med et forbindtligt: „Velkommen hjem!“

„Nu kan Vor Herre, om det er hans vilje, lukke Jane Christofore Hendersons øjne! Amen!“

Juanitto vendte sig hurtigt mod den dybe, ru stemme, der talte saadan, og saa en høj, kantet negerkvinde. Hun stod paa trappens øverste trin med hænderne foldede om en snip af sit forklæde og blikket vendt mod himlen. Hendes øjenhinder lyste som melkehvidt glas i det sorte ansigt.

„Er det . . . er det Nanna?“

„Ja, min engel, det er din gamle fostermoder!“

I to spring var Juanitto oppe hos hende. Med et rørt smil tog han hende om skuldrene og lagde et øjeblik sin kind imod hendes turban. Hun blev staaende som før, men taarerne sivede én efter én ned ad hendes furede kinder.

Han ruskede hende lidt og sagde smilende, som til et barn:

„Nanna maa da ikke græde nu ; hun skal være glad. Vil hun straks være glad!“

Den gamle snøftede taarerne ind.

„Ja, min Master, nu skal Nanna være glad!“ —

Middagsbordet var dækket med alt det Scholtenske sølv og krystal. Gomez og fuldmægtigen talte oprømt og livligt. De satte Juanitto ind i forholdene ; og Gomez ironiserede vittigt over al den smaalighed, som de daarlige priser førte med sig.

„En del af os hænger jo paa vore ejendomme endnu — forunderligt nok ! Men vi maa takke amerikanske høkere for dette mirakel. Naa, min søn Juanitto,“ han løftede et dybtrødt rubinglas — et af de faa, der endnu var tilbage — og stødte det mod sønnens, saa det ringede med spæd, vemodig klang, „gid du maa kunne hænge fast her med høkere og det hele!“

„Ellers kan jeg tage tilbage og blive „mayordomo“ paa „Monserate“ .“

„Man kan ogsaa grave sig ned i jorden, naar man ikke længere kan gaa paa den ; men nogen ophøjet position er det jo ikke.“

„Jeg synes, man maa hellere leve af andres løn end af deres naade — hvad enten de nu er høkere eller ej.“

Juanittos graa øjne saa i det øjeblik næsten mørkere ud end faderens sorte ; de var saa intense i udtrykket, saa dybe og stærke i glansen.

„Det er heldigt for dig, at du har det syn paa sagen!“ Gomez tog et cigaretetui op af brystlommen.

„Det maa gøre livet lettere! Værs'god, Ullivarius, en cigaret inden stegen?“

Han vendte sig til den unge mulatpige, der vartede op: „Er det perlehøns, Gina?“

„Ja, Sir'r'r!“

„Du kan bede Miss Silvany komme og tranchere dem; det forstaar hun.“

„Ja, Sir'r'r!“

Gina lod en rød tunge voltigere rundt om de tykke læber, smældede et sideblik hen paa Juanitto og kantede sig sidelæns ud ad døren.

Et øjeblik efter bragte hun et fad ind, hvor fuglen laa garneret af sine egne æg, stegte bananskiver og bagt yams, præsenterede det triumferende for herrerne og satte det paa et anretterbord indenfor døren.

Juanitto hørte brusen af stivede skørter og arm-baand, der ringede mod hinanden; og han mærkede, at hans gamle lærers øjne bag brillerne smuttede hen paa ham; men han saa lige ud.

„Den er meget saftig, Sir!“ sagde en stemme bagved ham. Der var noget i den bløde altklang, der lod ane, at den kom fra et stort, yppigt kvindebryst.

„Det er godt!“ sagde Gomez og gjorde tegn til sønnen, at han skulde tage imod den tallerken, der blev budt ham.*)

„Tak!“ Han tog den uden at se op.

„Naa, Silvany,“ Gomez lænede sig tilbage og talte højt, „kan du saa huske min søn?“

*) I kreolhuse serverer værtinden baade steg og grønsager portionsvis til hver gæst.

„Oh, ja, Sir, jeg husker tydelig den unge master. Jeg har set ham, naar han kørte forbi min faders shop.“

„Miss Silvany er datter af købmand Pretty; husker du ikke ham?“

„Jo — navnet.“

Nu brusede skørterne rundt om bordet med en egen festlig raslen, og Juanitto saa op.

Han saa en lyskulørt kvinde i 30-aarsalderen med en lidt matroneagtig, svulmende skikkelse, underfundige, brune øjne og et indsmigrende, varmt, lidt overbærende smil.

„Lad mig dog give Dem et stykke til, et kileben, Sir!“ sagde hun bønligt til fuldmægtigen; men han afvægede med haanden.

Hun gik tilbage til anretterbordet, og Juanitto kunde høre paa et svagt brus og en lille klirren nu og da, at hun blev staaende der; men hun blandede sig ikke i samtalen.

Kaffen blev bragt ud paa galleriet. Gomez og fuldmægtigen fordybede sig i lokale emner, som Juanitto forgæves forsøgte at interessere sig for.

Miss Silvany bragte en bakke med flasker og glas:

„Jeg bringer den gamle guavaberryrom, Sir. Er det ikke rigtigt?“

„Den fra 72?“

„Ja, Sir, den allerældste, den Mr. Evans siger smager som honning!“

„Det maa jeg sige, Silvany, du sparer ikke!“

„Jeg synes, Sir,“ hun skænkede i glassene og saa

nedenfra og op paa Juanitto med sine varme, muntre øjne, „at naar den unge master er kommet hjem, er det bedste ikke for godt!“

„Se, se! Silvany holder tale! Hent dig et glas og drik med min søn!“

Hun rystede paa hovedet med et koket, protestende: „Uh — uhm, Sir! Silvany ved, hvad der passer sig!“

Saa gjorde hun en haandbevægelse som en dronning, der beder sine hoffolk gøre sig tilgode.

Gomez og fuldmægtigen tømte deres glas og nikkede til hende, medens de endnu ligesom sugede paa smagen af den krydrede drik.

„Rommen er god, Sir,“ sagde hun overtalende og saa paa Juanittos glas. „Jeg er bedrøvet, hvis De ikke synes om den.“

Juanitto tog glasset, hilste let og drak. Saa rejste han sig, gik gennem salen, spisestuen og den lange halvaabne gang, der endte i et pantry,*) og hvorfra en trappe gik ned til køkkenet, der laa i en lavere bygning.

Her blev han staaende og saa sig om. Han syntes, det var igaar, at dette havde været hans verden; og han syntes, det var, som han nu skulde spærres inde i den igen.

Han hørte stemmer nede fra, én dyb og én høj og én der lo. Da han stod i døren, saa han fra ryggen den lille stuepige og Nanna og en 4—5 aars dreng.

*) Et slags fadebur, hvor stuepigen vasker kopper og sølvtøj af.

De sad paa det nederste trin af trappen med tallerkener i skødet og spiste med fingrene.

„Du skal tage kødet med, Marco! Hører du ikke, hvad Nanna siger?“ sagde den gamle med den vage formaningsstone, som han huskede saa godt. „Drenge skal spise kød for at blive stærke.“

„Jeg vil ikke! Giv mig din banan!“

Drengen stak haanden over i hendes mad, og hun tjattede ham over fingrene; og den unge pige lo skin-gert.

„Giv mig din banan, siger jeg!“

Drengen havde sat tallerkenen fra sig og rejst sig; nu greb han bagfra den unge pige om halsen. Hun skreg og lod, som om han væltede hende.

„Det gaar nok lystigt til her!“

Juanitto steg langsomt ned ad trinene; de tre vendte sig imod ham, rejste sig og blev staaende ganske stille med udspilede, udtryksløse øjne.

„Hvad er det for en dreng?“

„Miss Silvanys, Sir!“

Nanna samlede hurtigt tallerkenerne og rakte dem hen imod stuepigen:

„Hm, Gina! Op i pantryet med dig! Du har meget sølvtøj idag, og vær forsigtig med de farvede glas. Naa, afsted . . . tju!“

Pigebarnet gik tøvende og saa sig tilbage over skuldren.

Juanitto havde iagttaget drengen, som stod ret op og ned og stirrede paa ham. Tætsiddende, forslagne gavtyvøjne havde han i et gulligbrunt ansigt med fint-

skaarne træk. Haaret var groft og glansløst, men ikke kruset.

„Hvad hedder du?“

„Marco, Sir.“

„Hvad mere?“

„Ikke mere.“

„Han har sin moders efternavn, Sir.“

„Naa det har han dog!“

„Well, Master, jeg ved, dette er ikke, som det skulde være, og jeg havde ønsket, at jeg aldrig skulde se en anden baby paa denne trappe; men Mr. Gomez er en ung mand, og han har en ret til at gøre det, han gør, og det er en ære for Missis Nettys minde, at han ikke tager sig en hustru, og vi maa tage tingene som de falder; men du skal vide, at Master Pablo vilde aldrig kaste skam over sit hus ved at give et kulørt barn sit navn.“

„Nej, der har du vist ret, Nanna!“

Juanitto vendte sig brat og gik træt op ad trappen, gennem den lange gang og spisestuen. Ude fra galleriet hørte han sin faders stemme og Miss Silvanys diskrete, dybe latter.

Han passerede salen, uden at selskabet paa galleriet hørte ham, og gik op paa sit værelse i husets gavl. Der satte han sig ved vinduet og saa ud uden at se. Han var pludselig saa modløs, saa nedslaaet.

Han følte sig som én, der har gaæet en lang vej, gaæet energisk og med godt mod, og som saa, da han tror sig nær maalet, opdager, at han har gaæet i en cirkel og nu staar ved udgangspunktet.

„Imorgen maa du gøre visitter, Juanitto. Det venter man af dig. Paa en søndag træffer du alle hjemme.“

Pablo Gomez og hans søn sad ved frokostbordet.

„Ja, jeg har tænkt at hilse paa fysikus og Ullivarius; hvem er der saa egentlig mere?“

„Der er mange. Jeg omgaas alle, der tæller, baade blandt de Danske og de andre.“

Gomez skar de kødfulde kinder af en mango:

„Det eneste sted du skal gaa udenom er naboens — selvfølgelig.“

„Naa „Judiths Hill“?“

„Ja, men det husker du vel?“

„Jeg ved, at jeg har aldrig været paa „Judiths Hill“, men grunden har jeg vist aldrig kendt.“

„Grunden? Ja — grunden . . .?“

Gomez trak lidt utaalmodigt paa skuldrene:

„Fyren er en bonde og krakiler og har været smagløs nok til at gifte sig med et kulørt fruentimmer. Den slags kan man nu en gang ikke tolerere! De Danske er ganske mærkelige paa det punkt“ — Gomez tog en mango til og strejfede sønnen med øjnene — „men deres forfædre har jo heller ikke været slaveejere! De forstaar ikke, at de gamle baand i virkeligheden er der endnu, og at den farvede klasse er lykkeligst, naar man nu og da strammer dem, saa de føles.“

Han bøjede sig frem over tallerkenen og vedblev, medens han sugede den saftige frugt:

„Høkeren paa „Bettys Hope“ har f. eks. forsøgt at lokke et par af mine bedste folk fra mig — lokke dem

med løfter om jord og større løn. Men tror du, de er gaaet . . . skønt jeg ikke har lagt dem et peberkorn i vejen? Nej, du," Gomez dyppede fingrene i en skylleskaal og strøg de duftende lemonblade, som svømmede i den, hen over sin graasprængte moustache, „de har i sin tid smagt pischen paa „La Reine“, og den har bundet dem! De vil hellere sulte her end mæskes paa et fremmed sted!“

Juanitto saa for første gang op paa faderen.

„Er det ikke det, man kalder trofasthed?“

„Jo, hos hunde kalder man det saadan.“

Gomez kastede servietten fra sig og rejste sig. Han greb sin stok, der havde ligget paa bordet ved siden af ham.

„Naa . . . har du saa været rundt paa plantagen?“

„Ja.“

„Ogsaa — ovre ved „Lillians Garden“?“

„Jeg har været overalt.“

„Naa ja,“ Gomez gik ud paa galleriet, og sønnen fulgte efter, „saa ved du, hvordan det staar til!“

„Hvorfor har du ladet al den jord vokse i busk, Far?“

„Tja—a, hvorfor? Udgifterne ved driften, det er det sikre; indtægterne derimod, de er i det blaa.“

„Men man ved jo dog, at man kan ikke leve af pricklepeas og mangrovekrat.“

Gomez satte sig skødesløst paa gelænderet og tændte sin cigaret:

„Nej, man lever af høkeren, og han lever af haa-

bet. Du skulde se ham gaa rundt her i huset og nyde alt med ejerstolthed. Han undersøger sølvtøjet for at se mærket; og han løfter paa møblerne for at føle, om de er massive eller finerede.“

„Han — kommer altsaa her paa „La Reine?“

„Bevares! han hører til min intimeste omgang. Han omtaler mig altid omhyggeligt som „min ven Mr. Gomez!“ Vi spiller daglig billard sammen i clubben. Du maa endelig komme ind og beundre os! Han optræder i fraise-farvede skjorteærmer og ser ud som en bulldog, der lider af forstoppelse, men alligevel er godt tilfreds. Jo,“ Gomez lo og svippede med stokken mod sin lædergamache, „situationen er ikke uden dramatiske effekter.“

„Paa „Judiths Hill“ er der ikke en kvart acre, der er ude af drift — saa vidt jeg kan se. Men maaske har Mr. Poulsen ingen høker til at founere sig!“

„Næppe!“

Gomez saa skarpt og fjendtligt paa sønnen, der var bleg med en ulmende, mørk glød i øjnene.

„Den ene køter gør ikke mange complimenters for den anden, skal jeg sige dig. Man maa være racehund for at faa del i deres kødben.“

Han havde rejst sig og lod spanskkrøsstokken med et kort slag hugge gennem luften:

„Naa ja — jeg skal ind i banken. Jeg har en veksels, der underligt nok ikke vil gaa ud af verden af sig selv. Jeg tænker, jeg bringer direktøren med hjem til middag; du husker ham nok — Sagfører Frantzen?“

Ham maa du ogsaa hilse paa imorgen. Hoppen staar til din disposition, hvis du vil ride.“

„Tak!“

„Paa gensyn til middag!“

„Paa gensyn!“

Gomez gik med spændstige, sporeklirrende skridt ind gennem den halvmørke sal.

„Nanna, nu rider jeg over til „Judiths Hill“?“

„Ih du min høje himmel! Du maa have faaet feberen og taler i vildelse!“

„Hvorfor mener du?“

„For der kan Master Pablos søn aldrig sætte sin fod gennem døren!“

„Har Mr. Poulsen da egentlig gjort min fader noget? En eller anden slags uret?“

„Uret? Pjuh! Hvor kunde en mand som han naa til at gøre Master Pablo uret?“

„Er det da min fader, der har gjort ham uret? Carramba — der maa da være en grund til et fjendskab, som kan vare en livstid!“

„Well!“ Nanna trak skuldrene højt op og vendte de lyse haandflader ud, men lukkede munden fast til.

„Naa, saa tager jeg afsted med det samme; maa-ske de vil fortælle mig grunden *derovre*.“

„Du vil ikke gøre saadan en ting, Master! Naar jeg nu siger dig, at hans Missis, Mr. Poulsens Missis, var en person, som ingen dame med agtelse for sig selv kunde kende — og farvet. Hendes skind er nok lyst, men hendes haar — det siger jeg dig som en

sandhed — det er ikke bedre end mit. En halv pot af den søde olje bruger hun i en uge for at holde det glat og blankt, men se om det hjælper! Og datteren, Sir, sæt ikke øjnene paa hende! Hun er hvid og rund som et kid, men hun har jo dog sin moders blod. Og, Master, det siger jeg dig, den mand som tager hende uden forlov og kirkens velsignelse, han vil faa Mr. Poulsens haand at føle; og han er en tung mand med en haard haand. Oh, du maa, du maa høre . . .“

„Farvel, gamle spaakvinde! Nu rider jeg over og ser, om du har talt sandt.“

„Oh Master — lille Baby! Jeg beder dig paa mine knæ, gør det ikke! Der kommer ondt af det!“

„Men undertiden skal man gennem det onde for at naa det gode. Jeg vil ikke leve i fjendskab med min nærmeste nabo uden at kende grunden. Og du vil jo ikke fortælle mig den.“

„Oh, Sir, en gammel tjenestekvinde! Hvor kan hun tale om ting, der angaar hendes herre!“

Hun greb Juanitto med begge hænder om armen, bøjede sig frem og hviskede:

„Hun, der er Mrs. Poulsen, hun var en pige, som han havde i Basend, og som han kostede for sig alene, for han taalte ikke, at andre mænd kom til hende. Men saa saa hun Master Pablo — han kom hjem fra Boston den gang — og jeg siger dig, der var ikke en pige i gaden, brun eller hvid, uden at jo hendes hjærte dansede marengo, naar han red gennem Kingstreet.“

Men de fine ladies brød han sig ikke om. De sværmede og de svansede, og han lo og kastede søde ord

i grams, men ingen kunde fange ham, for han var vant til bedre. Da din moder kom, tsjuh! . . . da maatte de alle sammen neje sig! Hun var fornem og højbaaren som en prinsesse og ligefrem, som regnede hun det ikke selv; og hendes hud var som det indvendige af en perlekonkylje, og . . . oh Jesus Maria! De klæder hun havde! Jeg siger dig . . .“

„Du kom bort fra det med den pige, som Mr. Poulsen holdt af!“

„Bess. Ja, det var Bess. Mr. Pablo kastede sine øjne paa hende; det var jo inden din moder kom; og de sagde, at Mr. Poulsen lovede at gifte hende, hvis hun vilde være hans alene; men hun svarede, at hun vilde hellere ligge som en hund udenfor Mr. Pablos dør end som kirkeviet missis i Mr. Poulsens seng. Saadan var hendes ord, Sir, og enhver pige vilde have sagt som hun. Nanna *maa* sige sandheden! Men saa kom din moder og de store dage! „La Reine“ var som en markedsplads paa en anden helligdag. Officererne baade fra Basend og Westend og fra de fremmede skibe holdt til her, og missis samlede alle de kønneste piger fra hele øen om sig. Ingen kunde skinne hende ud, og master saa kun hende, og de elskede hinanden, saa der stod lys af deres øjne! Oh, Ju-Ju, derfor blev *du* mild som en lille Guds engel! Du var et kærlighedsbarn; men dine forældre havde to kirkers velsignelse.“

„Og Bess? Hvad blev der af hende?“

„Bess, Sir? Well! Maaske dette aldrig skulde

være kommet over mine læber, men Gud i sin himmel ved, at Nanna gør det for det bedste.

Bess — hun er missis paa „Judiths Hill“ og moder til Mr. Poulsens datter.“

Nanna havde talt med dramatisk stigning i stemmen; nu gjorde hun en pavsse og fortsatte mere jævnt:

„Ser du, Master Juanitto. Mr. Poulsen er en dygtig mand og velstaaende; og de siger, at han passer paa sin lille datter — Benedicte kalder de hende — som var hun en lady; men hele øen ved jo dog, at hendes moder var Mr. Pablos Bess. Forstaar du nu,“ Nanna rettede sin lange ryg til en majestætisk knejsen, „forstaar du nu, at der kan Master Juanitto ikke komme?“

Juanitto nikkede hen for sig:

„Ja, nu forstaar jeg en hel del! Tak skal du have!“

En time senere red Juanitto Gomez ind paa „Judiths Hill“.

Han saa sig om paa den store grusbelagte gaardsplads, hvor en flagstang med dansk vimpel stod i midten omgivet af roser, der var plantede i selve jorden (ikke som ellers i baljer), og en hvidmalet bænk indbød til hvile under et løvrigt keneptræ. Pyntelig og velholdt saa pladsen ud, men underlig menneskeøde. Ingen negre gik og drev omkring som paa „La Reine“ eller „Monserate“, heller ikke dukkede de frem fra skyggen, naar man fløjtede.

Han bandt sin hest ved en jærnring i muren, der

syntes at være der til det samme, og steg langsomt op ad trappen.

Han var rolig. Han syntes, det han gjorde nu, var noget, han maatte gøre, noget han havde længtes efter.

Fra galleriet, der gik langs hele husets længde, førte jalousivinduer og en bred dobbeltdør ind til stuerne.

Han bankede og bankede igen, men uden at faa svar; han tog i døren, men den var lukket.

Denne mulighed havde han slet ikke tænkt sig! Skulde de være i Basend saa tidligt paa dagen eller maaske være taget til Westend fra morgenstunden. Skønt — han syntes, han havde hørt, at Mrs. Poulsen viste sig aldrig udenfor huset. Skulde man have set ham komme og lukket døren; lukket døren for Pablo Gomez' søn.

Han blev staaende raadvild og ventede; han syntes der *maatte* ske noget.

Nu lød der kvindestemmer dybt inde fra huset og hurtige trin gennem et af værelserne. Et jalousivindu blev slaæet op, en tom kurv fløj ud paa galleriet, og et par brune sko under en lyserød nederdel svingedes ud gennem karmen, og en ganske ung pige dumpede ned et par alen fra ham. Hun samlede hurtigt sin kurv op; og da hun rettede sig, saa hun ham.

Hun rødmede ikke, kom ikke med noget udraab, men hun stod, som var hun paralyseret, og kun hendes øjne levede. De stirrede ind i Juanittos — undrende, spørgende, mistroisk; og saa blev de blanke af taarer og glippede.

I to spring stod Juanitto hos hende; med begge hænder tog han om den lille brune haand, der holdt kurven:

„Miss . . . Miss Benedicte, jeg har skræmmet Dem!“

Hun bøjede hovedet, men forsøgte ikke at gøre haanden fri; hun hviskede saa sagte, som var hun bange for, at nogen skulde høre det:

„Hvad vil De her, Mr. Juanitto?“

„De . . . De ved ogsaa, hvad jeg hedder?“

Hun saa forbavset, næsten bebrejdende op:

„Ja — det har jeg da altid vidst!“

„Ja,“ han forsøgte et smil, „egentlig er vi jo gamle bekendte.“

Nu gjorde hun haanden fri og sagde alvorligt:

„Vi har aldrig talt sammen, og . . . og hvorfor er De kommet?“

„Jeg vilde gerne hilse paa deres fader og — paa deres moder og paa Dem. Jeg er jo paa en maade en nyankommen, og det er jo øens skik.“

„Fader er ikke hjemme!“ Hun saa ned paa sine ene udtraadte brune sko.

„Men Deres moder . . .“

„Oh, Mr. Juanitto,“ hun løftede hurtigt kurven og knugede den med begge arme over kors ind mod sit bryst. „Aah, tag bort! Fader er en god mand, og . . . men . . . men der er ting, der gør ham haard . . .“

„Jeg har den tro, Benedicte — De maa ikke kalde det indbildskhed, — at hvis jeg kom til at tale med

Deres fader, saa vilde jeg kunne tage noget af *det* bort. Og det vilde jeg saa gerne!“

„Ved Mr. Gomez, at De er her?“

„Næ, men jeg er gammel nok til at handle paa egen haand. — De var kun en lille pige, Benedicte, da jeg tog herfra.“

„Ja, ti aar var jeg, og De var fjorten; men jeg kendte Dem straks.“

„Maa jeg saa hilse paa Deres moder?“

„Nej, nej! Det vilde blot gøre det altsammen værre.“

„Vil De da sige til Deres fader, at jeg har været her?“

„Ja“.

„Og vil De fortælle mig, hvordan han optog det?“

„Vi ses aldrig mere — saadan.“

„Jo, vi ses imorgen.“

„Oh nej, det maa vi ikke! Og hvor kunde vi ses?“

Juanitto tænkte sig om et øjeblik:

„Benedicte, har De nogensinde været paa „Lillians Garden“, ved ruinen, hvor det hele er vokset til vildnis? De skal ikke kruse læberne saa haanligt! *Der* mødes De og jeg imorgen, naar klokken har slaaet fire, og kølingen har begyndt.“

„Nej, nej, jeg kommer ikke, ikke naar De er der! Jeg kunde aldrig gøre det imod fader!“

„Jeg venter Dem, og jeg tror De kommer!“

„Nej, nej, jeg kommer ikke!“

„De kommer for at fortælle mig, hvad Deres fader har sagt til mit besøg!“

„Aah, men . . .“

„Ellers paa gensyn her paa søndag! Min fader ønsker, at jeg skal gøre visitter, og jeg begynder som rimeligt og passende er hos vor nærmeste nabo.“

„De maa ikke! Hører De? De *maa* ikke, Mr. Juanitto!“

„Saa kommer De til ruinen imorgen?“

Hun bøjede hovedet, saa han kun saa hendes brune fletninger, der næsten dækkede hovedet.

„Jeg skal ride den vej om! — Maaske!“ føjede hun sagte til.

Stuehuset paa „Lillians Garden“ var bygget i øens stortid af en engelsk planter. Han havde med sin nations forkærlighed for det hjemlige indrettet sin bolig som et engelsk landhus. Der var intet galleri uden om, kun en veranda, hvis tag bares af to slanke murpiller. Verandaens gulv var af tavlet stenmosaik og trinene, der førte derop, af graat marmor.

Rundt om huset var plantet saadanne træer, som havde forekommet Englænderen sjældne og kuriøse, og som ellers kun findes paa øen i et lille stykke skov, som ad Vestendekanten har dannet sig om et flodleje.

Der var silkebomuldstræer med de kantede, fremspringende rødder, som inddeler stammen i mange rum, og hvis lange bomuldsslør vagede fra de krogede grene som aargammelt spindelvæv. Der var kaneltræer, bomuldsbuske og et christikorstræ; mørkløvet og stift med blodigrøde kaktusblomster.

Huset havde engang været et af øens smukkeste; og parken havde været betragtet som en seværdighed.

Nu — halvt hundrede aar efter — var kun de tykke mure tilbage, stengulvet og marmortrinene. Murepillerne var brækkede foroven og ragede op som invalide arme. Træerne var vokset sammen som om Torneroses slot. Kørevejen var lukket; og ridende maatte bane sig vej som gennem en urskov.

Kun inde ved ruinen var der en aaben plads. Her var en frønnet brønd, hvis forvitrede stene sløredes af smaabladede hængende venushaar.

Luften var tung og mættet af krydret duft; det tætte løvtag holdt paa fugtigheden; og baade oppe og nede var der et puselende, flagrende, surrende dyreliv.

Juanitto havde ikke været her, siden han var dreng — kun jorderne udenom havde han undersøgt — og hans første tanke var, at det var et slemt feberhul, han havde valgt til sit møde med Benedicte. Han saa paa ruinen og ærgrede sig over, at hans fader havde ladet det gode hus forfalde ved ikke at holde taget tæt mod regn. Saadan nogle steder var det, Evropæerne syntes om; maaske kunde man have solgt de halve jorder fra plantagen, naar boligen her havde været i orden.

Han bandt sin hest ved et træ og gik utaalmodigt frem og tilbage.

Hvad var det egentlig, han var ved?

Han havde været opfyldt af et ærligt ønske om at jævne ud paa en gammel uret, en svidende haan, der var vist en ærlig mand af *hans* fader. Han forstod

denne faders tankegang og onkel Pedros; de handlede i saadanne tilfælde med de privilegeredes ret, og de kendte ikke til anger. Han kunde næsten misunde dem deres helstøbthed; han kunde til tider føle sin egen blødende sympathy for de forurettede som en umandighed, der gjorde svag.

Men dette, han standsede og saa ned, vilde han have vovet det overfor en hvid pige og en ligestillet? Var det ikke en værdig fortsættelse af slægtens traditioner? Han begyndte igen at gaa og huggede sin ridepisk i et agaveblad, saa saften randt som af et saar.

Nej, han var ingen Gomez, ingen privilegeret pirat. Han vilde ikke gøre Benedicte Poulsen fortræd. Det vilde han jo netop ikke! Han havde bedt hende komme, fordi han vilde fortælle hende, at al retten var hos hendes fader og al uretten hos planteren paa „La Reine“, og at han, Juanitto, vilde ingen del have i den.

Ja, var det nu ogsaa derfor?

Havde det ikke grebet ham med en styrke som selvopholdelsesdrift, at de alvorlige, stærke barneøjne *maatte* han se ind i en gang til; og da den stemme, der især naar den sagde ordet „fader“ var blød og øm som en moders kærtegn, den . . .

Han standsede og lyttede. Der lød knagen af tørre grene, først svagt og langt borte, saa nærmere og nærmere. Han gik efter lyden og kiggede ind mellem løvet. Der dybt inde i det grønne skimtede han hende. Hun var rideklædt og saa højere og mere voksen ud

end dagen før. Hun trak sin hest ved grimen og bøjede omhyggeligt grenene til side for den; hvert øjeblik maatte hun standse for at gøre sin kjole fri fra torne og snerler.

„Hvorfor lader De ikke hesten bane vej?“ raabte Juanitto utaalmodigt ind til hende.

Hun saa flygtigt hen imod ham:

„Nej, Junky holder ikke af grene i ansigtet.“

„Gør Miss Benedicte det?“

„Nej, men hun kan væрге sig imod dem! Goddag, Mr. Juanitto!“

Hun rakte ham sin lille, varme haand, da hun naaede frem til, hvor han stod.

„Tak, fordi De kom!“

„Jeg havde jo lovet det! Kom Junky“ . . . hun trak i hesten, som var begyndt at lede efter noget spiseligt. Saa sagde hun hurtigt:

„Oh, Mr. Juanitto, De maa ikke lade Deres hest staa saa nær ved brønden, den kunde finde paa at æde bregnerne. Der er saadan et godt sted derhenne; der er Guinea-græs.“

Hun slog med øvet haand Junkys tømme om en mangogren.

Da Juanitto lydig hentede sin hest, tog hun tømmen ud af haanden paa ham og bandt ogsaa den.

„De optræder saa husvant!“

Juanitto stod og saa paa hendes smaa resolute solbrændte hænder, der efter at have strøget hovedtøjet af dyrene rakte hver af dem en visk græs.

Hun vendte sig imod ham og saa et øjeblik paa

ham med et blik, han ikke forstod; saa spændtes hendes bryst under den stramme ridedragt, og hun sagde med knejsende hoved og som en, der letter sit hjærte ved at kaste alle betæneligheder overbord:

„Deres fader tror naturligvis, at alt dette,“ hun gjorde en stor bevægelse med den ene haand mod huset og den tætte grønne ramme uden om af buske og træer, „at det er hans?“

„Ja, hvad mener De egentlig?“ Juanitto trak panden ømfindtligt sammen; han tænkte paa „høkeren“. Hun bøjede sig hen imod ham, og nu spillede hendes øjne af skælmeri, men der var ligesom lidt triumf bag ved:

„Men han tager fejl, den store herre til „La Reine“.

„Ja saa?“

„Ja, for det er *mit!*“

„Deres, Benedicte?“

„Ja, mit!“ Hun nikkede stolt.

„Firbenene er mine, for jeg giver dem brød. Og Kolibrierne er mine, for jeg elsker dem. Ingen steder har de saa mange farver og er saa næsvise som her.

Og bregnerne — de smaa bitte venushaar og guldbregnerne og de store tunge ferniensis! Hvem prikker dem ud, saa de spreder sig alle vegne? Og korallithen — hvem lægger sig paa maven for at trække vand op af brønden, naar det er tørtid, og vander den; og hvem tror De har slynget rankerne over fra den ene stakkels brækkede mursøjle til den anden, saa de danner guirlander?“

„Alt dette har De gjort, Benedicte?“

„Ja, det har jeg gjort. Og, Mr. Juanitto,“ nu dæmpede hun stemmen og saa forventningsfuldt paa ham, „hvem tror De har lært mig alt det?“

Han glemte at svare, han hørte ikke rigtig ordene; han stirrede paa dette unge barn, hvis moder var en farvet kvinde, og hvis fader han havde tænkt paa som en tarvelig, retsindig mand, som han, Juanitto, vilde vise ædelmodighed; han saa og saa, og han syntes, hun stod her og voksede og foldede sig ud for hans øjne.

Det var ikke ham, der havde bragt rødmen op i hendes kinder og tændt spillende lysblink i hendes øjne, det følte han. Det var dette sted, som hun sagde hun elskede, og som under hendes ord havde forvandlet sig for ham til en tusind-og-en-nats-have; og det var triumferende fryd over at vedgaa denne sin brødefulde og uretmæssige kærlighed og slynge tilstaaelsen lige i ansigtet paa Mr. Gomez' søn. Mere bange var hun, Benedicte Poulsen, ikke for den fornemme herre til „La Reine“.

Hun bøjede sig nærmere hen imod Juanitto og gentog:

„Hvem tror De?“

„Fortæl mig det!“ sagde han og tog ikke øjnene fra hende: „Hvem?“

Hun rettede sig, saa ned og sagde sagte:

„Min fader!“

„Deres fader, Benedicte?“

Hun nikkede hen for sig.

Juanitto tog om hendes arm og førte hende over til

trappen, hun fulgte ham mekanisk. De satte sig paa det nederste trin, og Juanitto gentog langsomt og undrende:

„Deres fader, Benedicte?“

„Ja.“

Hun glippede med de lange øjenvipper, og da hun igen saa op, var der et taareslør for hendes blik:

„Ja, her gaar han over, naar han længes.“ Og hun føjede stille til:

„Far længes saa meget!“

„Efter Danmark?“

„Ja — efter sine skove. Far er født i en skov; hans fader havde tilsyn med den — „skovfoged“ kalder de det. Aah, Mr. Juanitto, De skulde høre fader fortælle om det! Som dreng legede han aldrig, siger han, han sad blot ganske stille og lyttede efter træernes tale. Træerne fortalte ham alle ting; de var hans venner. Naar det stormede, var han bange, for saa var træerne vrede; men i den varme tid — De ved, Mr. Juanitto, at i den kolde tid i Danmark er træerne ganske nøgne og har slet ingen blade — men i den varme tid, naar de stod ganske stille og smilede, og fuglene sang med rigtige toner, som de synger der, saa maatte fader græde af lykke; og saa ønskede han, at han maatte dø, inden bladene igen skulde falde.“

„Og alt det fortæller han Dem, Benedicte?“

„Ja, naar fader og jeg er alene, fortæller han mig om det; det har han gjort, siden jeg var lille. Jeg kan se paa hans øjne, naar han tænker paa skoven. Saa er de saa bedrøvede.“

„Og saa gaar han herover?“

„Nu gør han det sjældent. Han siger, det gør det værre. Men da jeg var barn, tog han mig med. Saa sad han her og fortalte mig om det alt sammen. Han fortalte mig, hvordan skovene i Danmark er blevet til. Engang for mange hundrede aar siden var der kun fattige træer med lidt løv; men de fattige træer gødede jorden med deres blade, saa andre kunde vokse op og trives. Og nu findes der ikke saa skønne og saa løvrige træer som i Danmark.“

„Hvorfor rejser Deres fader aldrig hjem?“

Benedicte lagde sin haand over Juanittos; det jøg som en ildstrøm igennem ham, men han saa, hun tænkte ikke paa det; hun bøjede sig frem og hviskede med et angst, indadvendt blik:

„Jeg tror, han tør ikke! — Mr. Juanitto, naar man rigtig elsker mennesker, saa forstaar man dem. Jeg tror . . . jeg tror, fader har længtes saa meget, at hvis han saa sine skove igen, vilde hans hjærte briste.“

Juanitto svarede ikke. Han syntes, han sad og blev saa fattig. Det var, som én ved siden af ham spredte skatte ud, men saa ikke, at han strakte de tomme hænder bedende frem.

En af hestene vrinskede utaalmodigt, og Benedicte sprang op:

„Oh, Mr. Juanitto, jeg glemmer tiden!“

„De maa ikke gaa bort!“

„Jo, jeg har været her altfor længe, og jeg har talt altfor meget; men hvorfor bad De mig komme her — her i min egen have!“

Hun samlede ridekjolen og rakte ham haanden.

„Men vi har jo rent glemt . . . jeg har jo slet ikke faaet at vide . . .“

Hun skyndte sig hen til sin hest; Juanitto fulgte efter.

„De maa komme her igen, Benedicte! Imorgen?“

„Nej, nej.“

„Paa mandag?“

„Uhm! . . . Maaske. Hvis jeg faar tid!“

Han dannede stigbøjle af sine hænder for at hjælpe hende op, men hun rystede indigneret paa hovedet:

„Hvad tror De om mig! Jeg er vant til at hjælpe mig selv. Men jeg maa trække Junky gennem krattet, ellers bliver hun fornærmet.“

„Jeg skal bøje grenene til side baade for Dem og Junky.“

„Nej, Mr. Juanitto, De skal blive her, til jeg er hjemme paa „Judiths Hill“.“

Hun nikkede tilbage over sin skulder med sit bløde barnesmil, der kunde være saa tungt og saa ømt og saa tindrende modigt:

„De skal have lov til at sidde i min have saa længe! Farvel, Mr. Gomez!“

Da Juanitto red ind paa „La Reine“, hørte han stemmer oppe fra galleriet og ubehersket støjende latter.

Han gik gennem køkkengangen for at naa uset til sit værelse.

Det lille køkkenrum var fuldt af kvinder. Nanna

Jane stod og opmuntrede gløderne i tre kulgryder ved store vifte-bevægelser med sin flade straaht; en halv-nøgen 10-aars pige sad paa gulvet og stødte krydderier i en stenmorter, der var anbragt mellem hendes ben. Kokkepigen kom farende ind med stive øjne og flyvende turban; hun rev fjerene af en levende kalkunkylling, saa der stod en dunsky efter hende.

Miss Silvany, der sad paa en stol med ærmerne smøget op over de runde arme og rørte i en boblende, gul dejg, saa op og sagde let misbilligende:

„Du skulde hugge hovedet af først og rippe fuglen bagefter; det er mere bekvemt!“

En ældgammel morlille med enkeltsiddende, hvide tænder i et sort, mimrende ansigt sad paa en stump palmestamme og drejede langsomt paa en kaffemølle.

„Hvad er her paa færde?“ spurgte Juanitto, der var standset udenfor det firkantede hul i muren, der førte fra gangen ind til køkkenet.

Silvany holdt op at røre og hilste med en ærbødig, værdig bøjning.

„Fremmede gentlemen til middag, Sir! Mr. Gomez har taget dem med fra byen. Der har været colonialraadsmøde idag, ved De, Sir.“

Da Juanitto naaede sin dør, laa Marco udstrakt i hele sin længde foran den med ansigtet ned imod de korslagte arme og sov.

„Kan du flytte dig lidt!“ Han rørte ham med foden.

Drengen sprang op.

„Jeg har ventet,“ sagde han og saa op i Juanittos ansigt.

„Paa hvad?“

„Maa jeg ikke trække støvlerne af idag og se paa uret og dolken og alt det?“

Drengen smuttede med ind i værelset og blev staaende ved døren med øjnene som spigrede fast ved Juanittos ansigt.

„Hvad vil du være, naar du bliver stor?“ spurgte Juanitto for at faa dem til at slippe.

„Kan jeg ikke blive en tjener? Og faa en blaa frakke med sølvknapper ligesom Mr. Carten for guvernøren? Og gaa med et brev og saadan noget og sige de andre, hvordan de skal gøre enhver ting?“

„Vilde du synes om det?“

„Ja — hvis jeg fik en stor herre!“

Juanitto lod for at dække over sin modvilje haanden gaa hen over drengens tørre, sorte haar, og han krummede sig og skuttede sig af velbehag som en kælen kat.

„Hvorfor er du ikke nede og hjælpe din moder? Ved du ikke, at hun har travlt?“

„Jeg maa ikke hjælpe i køkkenet for moder; hun siger, at saa kommer jeg til at lugte af løg, og saa kan Mr. Gomez ikke lide mig, og jeg skal blive til en gentleman.“

„Holder du . . . holder du meget af Mr. Gomez?“

„Ja, naar han ikke glemmer mig. Idag har han glemt mig hele dagen, men saa faar jeg en 10 cent imorgen.“

Han saa op med et listigt blink i øjnene :

„Hvis du glemmer mig, faar jeg saa ogsaa 10 cents af dig?“

„Saa vilde du vel helst have, at jeg skulde glemme dig?“

„Well!“

Drengens tungespids spillede et øjeblik udenfor læberne :

„Jeg sparer til en blaa fingerring; jeg kan faa én for en dollar, men Miss Tetto vil give den til mig for 90 cents, og se — — jeg sover jo, medens I glemmer mig!“

Da Juanitto kom ned, havde herrerne allerede sat sig tilbords. Der var landfysikus Borch, bankdirektør Frantzen, der tillige var sagfører, planter Evans, gamle Helmuth og „høkeren“, der i en forperiode havde været skipper og derfra havde medbragt en kaptajnstitel. Kaptajn Furgerson, hed han.

Gæsterne saa rødflammede og hede ud; men værten, der sad for enden af bordet, var ualmindelig bleg, næsten gusten, med en underlig stikkende glans i øjnene.

„Drik, mine herrer, drik! Hvem ved, naar spare-systemet naar „La Reine“, og vi fylder kokusmælk i glassene!“

„Det bliver næppe i denne herres tid!“

Landfysikus løftede sit glas med en haand, der ry-stede lidt: „Man kan . . . kan sige meget om jer Gomez'er, men smaalige det er I fanden pine mig ikke!“

„Nej, men dér ligger vores fejl, man skal følge med tiden!“

„Man skal sætte tæring efter næring,“ svarede gamle Helmuth og saa halsstarrig ud.

Bankdirektøren trak skuldrene i vejret med et smil, som han selv ansaa for „fint“.

„Forstaa sit publikum, det er det, det kommer an paa! Naturligvis dette forslag med en damper mellem øerne, det er indlysende fordelagtigt.“

„Ja, lad os Amerikanere komme til“ — kaptajnen holdt med begge hænder om sit højstilkede glas og hvilede det mod maven — „saa skal I faa dampere, gentlemen! I skal faa to! Og det første klasses kram fra køl til fløjknep.“

„En damper koster penge, og øen har ingen penge,“ blev gamle Helmuth uanfægtet ved, „og en damper koster kul; vinden har man gratis.“

„Ja, saadan ræsonneres der!“ Bankdirektøren saa anraabende op i lysekronen. „Men det er jo dog soleklart, at trafikken, hvis man kunde løbe over paa faa timer i stedet for paa et halvt døgn, eller et helt, eller to . . . at trafikken, siger jeg, vilde blive mindst ti gange saa stærk som nu, og derved . . .“

„Nej, kære Mr. Frantzen,“ Gomez skænkede i glassene med langsomme, smukke haandbevægelser, „De gør Dem skyldig i en fejltagelse! Dette med en damper vilde være et fremskridt, men vi skal tilbage. Udhulede træstammer, det er de fremtidige fartøjer for St. Croix og andre danske bilande!“

„Ja, ser De Gomez,“ fysikus rettede sig værdigt i

stolen og forsøgte at lægge misbilligelse i sine lidt svømmende øjne, „der er jo dog virkelig ikke noget at sige til, at den danske regering ikke vil blive ved at kaste store pengesummer herud! Det er ikke som i gamle dage, hvor de kom igen med renter.“

„Lad dem sælge til os, vi har penge til at købe med!“

Høkeren klappede sig med begge hænder paa sit patentkravebryst:

„Kan man ikke holde en business flydende, maa man afhænde den! *Vi* skal faa lukrativ forretning ud af *det*, der kun er tab for jer; vær vis paa *det*, Gentlemen!“

„Det er ogsaa min mening!“

Sagføreren slog i bordet, saa alle glassene ringede:

„Her kunde komme forretning af *det*! Men den danske regering ser aldrig, hvor forretningerne ligger. Naar der skulde 1000 dollars til at starte et rentabelt foretagende, saa bevilges der 200; og foretagendet er dødfødt og pengene kastede i vandet. Som nu disse heste, der skulde indføres fra Antigua . . .“

„Ja, det var da endelig en god idé!“ mente Evans.

„Gu' var idéen god! Der er vist ikke én, der vil benægte, at hesteracen her trænger til forædling; den er pokkers uadelig! Men saa skulde der for en gangs skyld være spyttet virkelig storladent i bøssen, saa vi havde faaet nogle første klasses tillægsdyr og kunde have lavet stutrier paa dem. Vi trænger til nye indtægtskilder!“

Han lagde sig tilbage mod stoleryggen og sagde med vel beregnet sagtmodighed:

„Jeg har set en af de nyerhvervede hingste; den saa ud, som den var født bedstefar og havde nedarvede tilbøjeligheder til spat; men man havde ogsaa været saa heldig at faa den under indkøbspris.“

„Kære ven!“ Gomez sonore stemme lød igennem latteren, der fulgte. „De forivrer Dem! Hvad skal vi med heste? Heste er for velhavende folk og stands-personer. De skal se, Anton Poulsens første forslag vil gaa ud paa, at heste skal afskaffes som unødigt luksus. Muler er ogsaa for kostbare! Trækstude skal vi have!“

Han lagde begge haandflader mod bordkanten og saa sig om i kredsen

„Anton Poulsen og trækstude, det er fremtiden paa St. Croix!“

„Anton Poulsen?“

Juanitto vendte sig imod Evans.

„Hvad har han med det at gøre?“

Evans hviskede tilbage næsten uden at bevæge læberne:

„Han er valgt ind i colonialraadet, i stedet for din fader.“

„Naa, det vidste du ikke, Juanitto?“

Gomez havde vogtet paa Evans' ansigt:

„Jo, det er egentlig for at fejre ham og den nye tid, at vi er forsamlede her.“

„Saa skulde du have indbudt hædersgæsten, Far!“

„Nej, min dreng,“ Gomez satte sit glas haardt i bordet, „i raadet kan han komme! Men paa „La Reine“ — der kommer kun gentlemen!“

Juanitto saa et øjeblik paa sin faders stolt hævede hoved og vredeflammende øjne, han saa paa de blaa blussende ansigter rundt om, og han løftede sit glas imod „høkeren“, der sad ved værtens højre side og sagde, idet han bukkede hen imod ham med spansk grandezza :

„Maa jeg have den ære, Hr. Kaptajn!“

Kaptajnen rakte sin lille kortskaarne person ind over bordet for at kunne støde sit glas imod Juanittos.

Sagføreren hviskede til Evans: „Drengen har nok lugtet luntet!“

Gomez hævede hurtigt bordet.

Juanitto red i galop hen over et ujævnt græsstykke; det fjerede under hovene. Sombreroen havde han skudt bag i nakken, og haaret hang i en sort lok ned over panden. Øjnene var med et anspændt udtryk rettet mod grønsværet, hvor de dybe krabbehuller lige kunde slutte om en hestehov.

Ved plantningen om „Lillians Garden“ holdt han hesten an, bøjede et ungt mahognitræ tilside og red ind paa en smal sti, som var traadt af hestehove og kvindefødder. De spærrende grene og slyngplanter havde Benedicte skaaret bort, og han kunde ride ind mellem de tæt voksende træer uden at bukke sig.

Der, hvor stien mandede ud ved huset, standsede han.

Henne paa trappen sad Benedicte, bøjet fremover, og helt optaget af at kaste brød til firbenene, der dannede som en grøn bræmme uden om hende.

Hun mærkede ikke, at han var kommet.

Det stak lidt i ham. Hun længtes altsaa ikke som han; havde ikke denne tomme sugen indvendig, som fulgte ham hvor han gik og stod. Selv her og sammen med hende.

Her kunde han ganske vist se ind i hendes øjne, der kunde være milde og ømme som en ung moders — og frimodige og kække som en drengs. Han kunde iagttagelse munden — denne lille, beslutsomme mund, der naar den smilede drog smaa gruber i de faste kinder, der rundede sig saa barneungt ned mod hagen. Og hendes myge, bøjelige legeme med de spinkle hofter og det kraftige bryst! Aldrig — syntes han — havde han set noget saa pulserende levende.

Han vidste, at som hun nu sad der, vilde hvert af hendes aandedræt og musklernes spil kunne spores ud i den bøjede, slanke ryg. Og naar hun rettede sig, vilde hendes bryst hæve sig højt og roligt som en bølge i magsvejr.

Naar han var borte fra hende, syntes han, synet af al denne ubevidste kvindelighed vilde være ham nok; men naar han saa hendes ligevægt, hendes optagethed af havens dyr og planter, og mærkede, hvor mange af hendes tanker der gik udenom ham, medens alle hans søgte ind mod hende, saa uddybedes længslen; der kom utaalmodighed og bitterhed i den, og den gjorde ham uinteresseret for alt andet; misfornøjet og legemlig tung.

I dage kunde han se hen til disse korte timer, hvor han havde hende saa nær, at han syntes, han kunde

føle den ejendommelige duft fra hendes hud og varmen fra hendes legeme.

Han fulgte hver af hendes bevægelser, naar hun, som hun sagde, „gjorde sin have i stand“, og han blev tavs og urolig, naar hun i blød ladhed lod sig synke ned paa trinnet ved hans side.

Da hun endelig mærkede hans blik, sprang hun op, saa brødkrummerne dryssede ned fra hendes skød, og firbenene pilede til alle sider som grønne streger.

„De kommer?“ udbød hun og stirrede paa ham.

„Ja, det var jo aftalen!“

„Ja, men jeg troede . . .“

„Hvad troede De, Benedicte?“

Hun saa ned og børstede de sidste krummer af sin kjole.

Han saa spørgende paa hende.

„Jeg tænkte De var vred?“

„Paa Dem?“

„Nej . . . Jo . . . Jeg mente . . .“

Hun rejste hovedet og sagde med et blik, som der lurede mistro i:

„Jeg tænkte, at Mr. Juanitto Gomez var vred over, at hans fader var stemt ud af colonialraadet til fordel for Anton Poulsen!“

Juanitto lo, og han kunde selv høre, at den latter lignede hans faders.

„Nej, lille Benedicte, den slags smaating tager vi os ikke nær!“

„For fader er det ingen smaating!“

Hun saa ham fjendtligt ind i øjnene.

„Men, naturligvis, mænd som Deres fader og min, de tænker forskelligt om alle ting! Fader er glad over, at nogen viser ham tillid.“

„Ja, det er jo ogsaa . . .“

Juanitto vilde have sagt „en stor ting for *ham*,“ men han brød af, han kunde ikke faa ordene frem. Rent instinktmæssigt forstod han sin faders tankegang, forstod hver kurve i den, og han vidste, hvad han i et tilfælde som dette vilde fordre af sin søn; men han saa paa den unge pige, der stod her med sin ærlige ydmyghed og sagde, „fader er glad over, at nogen viser ham tillid,“ og han kunde ikke dække sig bag forloren overlegenhed.

„Benedicte — det er naturligt, at mennesker viser Deres fader tillid. Hvis jeg var vælger, vilde jeg ogsaa have stemt paa ham.“

„Hvorfor siger De det? Det kan De jo ikke mene!“

„Og hvis jeg var hans søn, vilde jeg være stolt over at kalde ham fader.“

Benedicte trak vejret hurtigt, og hendes øjne saa anspændt, men stadig med et glimt af mistro, ind i Juanittos.

„Kom,“ sagde han og tog om hendes haand; hun fulgte ham hen til trappen, og de satte sig, uden at han slap taget om den lille, brune haand, der laa saa roligt og selvfølgelig i hans.

„Benedicte, i vor slægt har vi noget, der kaldes „ære“. Min fader har den, min onkel i Mayaguez havde den, og min bedstemor, Mrs. Rosi, har en afart af den. Denne ære er deres religion. Den kan faa dem

til at handle uegennyttigt og stort; jeg tror, den kunde gøre dem til helte og martyrer, om lejlighed gaves; den er deres ledetraad, deres stolthed og deres Gud. Men jeg synes . . .“

„Hvad synes De, Mr. Juanitto?“

Hun havde bøjet sig frem og saa spændt ind i hans ansigt.

„Jeg synes deres Gud er en afgud, et tomt, hult afgudsbillede. Hvorfor er hele min moders formue smuldret bort og „La Reine“ vanrøgtet og ude af drift? Jo, afgudsbilledet har fordret forgyldning, mere og mere forgyldning jo hulere det blev. Vi spiser paa blomstrede tallerkener, der er hundrede aar gamle, og vi drikker af krystalglas og skænker vin af sølvkander — det gør vi samvittighedsfuldt! At gælden vokser, at afdragene ikke betales, at negrene kun faar halv dag-løn, at regninger i stabler ligger ubetalte, det er den slags gêner, der kommer af, at andre ikke er saa fine og noble som vi; men vi holder Gud ske lov nogenlunde alt dette tarvelige, paatrængende paa afstand ved vor medfødte fra fædrene nedarvede overlegenhed.“

„Juanitto dog!“ Benedictes øjne var ganske hjælpeløse af undren. „Hvor kan De dog tale saadan?“

Han lagde sin frie haand under hendes hage og sagde ned mod hendes opadvendte ansigt:

„Saadan kan jeg tale, fordi din ærlighed faar mig til det! Men kan du saa ikke forstaa, at jeg føler trang til at sige og vise, at jeg ærer saadan en mand som din fader?“

Hun bøjede stille hovedet, saa hendes læber aandede et kys i hans haand.

„Benedicte, du!“ Det løste sig ud som jubel.

Begge hans arme var om hende saa krystende fast, og hun saa hurtig op, som et barn, der bliver skræmmet af noget uventet, og vil raabe eller bryde ud i angstskrig. Hans læber ledte efter hendes, men hun dukkede hovedet.

„Benedicte, jeg elsker dig! Hører du ikke? Elsker, elsker, elsker!“ Han gentog det paa spansk, ganske sagte, og hans stemme lød som sordinespil fra en ædel violin; skælvende, blødt og med en daarende vellyd i klangen.

Hun blev tung i hans arme; hendes bryst løftede sig i et dybt suk; og med lukkede øjne rakte hun søgende sin mund op imod hans.

Kolibrierne smuttede med glitrende farveblink ud og ind mellem de blodigrøde blomster paa christikors-træ, firbenene listede sig frem og pustede deres gule strubesække ud; moskitoerne accompagnerede med en én-tonende summen.

Men den rosenranke korallith, der hang fra den ene brudte mursøjle til den anden, dannede æreport over to mennesker, hvis unge, hede sanser havde rejst sig som en flodbølge, der løftede dem, bar dem og slog sammen om dem med en naturmagts vælde.

De første dage efter colonialraadsvalet viste Gomez sig hver eftermiddag i clubben. Han spillede sit

parti billard med uovervindeligt mesterskab og bladede bagefter i de illustrerede blade i læseværelset, medens han passiarede med embedsmændene og den aldrig svigtende Fru Martens. Alle undgik at berøre det foregaaende, der stadig laa og lurede som sprængstof, men Gomez selv gjorde spøgefuldt ironiske hentydninger til det.

„Tror De virkelig, han er saa ligeglad, som han lader?“ spurgte Sagfører Frantzen en dag, da han og Evans sad alene ved en drink.

„Jeg er saa vis paa, som om jeg kunde se ind i ham, at nederlaget piner ham som et aabent brandsaar; men hellere vilde han hugge sin haand af end at lade nogen ane det!“

Da Gomez en ugestid ikke havde vist sig i Basend, red Evans en eftermiddag til „La Reine“.

Mr. Gomez var ovenpaa, sagde den lille stuepige, men nu skulde hun melde Mr. Evans.

Et øjeblik efter kom Gomez ind, hvidklædt lige til skoene, let og spændstig.

Han havde haft et let anfald af lumbago, derfor havde han holdt sig hjemme.

„Det bærer De godt!“ sagde Evans og saa paa vennen med den uvilkaarlige beundring, som den andens skødesløse fornemhed altid aftvang ham; men samtidig lagde han mærke til, at Gomez' ansigt var blevet paafaldende skarpt og høgeagtigt.

Da de stod ved buffeten og blandede sig en rom og vand, spurgte Evans:

„Har De hørt om Franskmanden?“

„Franskmanden?“

„Ja, hele Basend er paa den anden ende. Baade de sorte og de hvide gaar og lurar paa at blive udødeliggjorte. Der er nemlig arriveret en fransk maler — nogle af de Danske siger, at de kender hans navn, — han skal være membre de l'Institut eller saadan noget og knusende berømt, og hedder Hugues Vernier.“

„Hvad i al verden vil han her?“

„Ja, jeg har ikke talt med ham, — han ser storsnudet og uforskammet ud, — men han havde fortalt Martens. — Martens gnider sig op ad ham og taler fransk og ser sig om, om vi alle sammen hører det, — at han er ked af Evropa eller rettere af Evropæerne. Han har studeret de gule i Japan og negre og hottentotter i Afrika, og nu er han kommet hertil, fordi han vil se sorte omplantede og blandede med hvide. Jeg er ikke videre stiv i fransk, men jeg kunde da forstaa, at han forklarede Martens, at han vilde faire des études sur les races et le milieu.“

„Taler han ikke engelsk?“

„Jo, lidt fremmed, men ganske flydende. Men Martens holder ham til med det franske. Igaar tog han for resten en bog op af lommen og satte sig til at læse midt i konversationen. Jeg tror ikke, Martens' synspunkter interesserer ham; og Madames middagsindbydelser refuserer han blankt. Han ser ud som en fyr, der kun gør, hvad han har lyst til, og ikke har lyst til ret meget.“

„Kommer han hver dag i klubben?“

„Hver dag fra 6 til 7. Han drikker tre absinther uden at blinke.“

Gomez var begyndt at gaa hurtigt op og ned ad gulvet.

„Hør, Evans, jeg tager med derind! Jeg har netop i den sidste tid haft en generende følelse af at blive kvalt, kvalt af forholdenes smaalige elendighed; jeg vil ind og træffe et menneske, som ikke kender til vort myrekævl, én, der er optaget af noget, som ikke kommer St. Croix ved. Lad mig se . . . Klokken er 5; det er for sent til formiddagspaaklædning. Vent her et øjeblik; saa kører De med mig, og Jimmy rider Deres hest ind.“

Et kvarter efter kom Gomez ind iført smoking med silkeopslag og med en hvid blomst i knaphullet. Evans saa op paa ham og tænkte, at den mand var nu berettiget til at finde St. Croix for lille; han fik aldrig præget af at høre til her; og han manglede alle betingelser for at lade sine fordringer til livet skrumpes ind, saadan som de andre efterhaanden havde maattet det.

Da de traadte ind i clubbens læseværelse, var der ualmindelig fuldt af Danske, der snakkede dæmpet sammen over deres blade.

For enden af bordet, med siden til, sad Franskmanden og studerede det sidste nummer af l'Illustration.

Gomez hilste, vekslede et par ord med fysikus og fordybede sig i „Harpers Weekly“.

Lidt efter begyndte bankdirektøren paa engelsk at tale om kunst, gammel kunst og ny kunst, og han sagde to gange „impressionisme“.

Fysikus strøg sig nervøst om skægget, det var 30 aar siden, at han sidst havde set et maleri; naar han da undtog kongen og dronningen i guvernementshuset.

„Jeg synes, impressionismen er herlig til landskaber,“ sagde Fru Martens med intens inderlighed, „men ikke til portrætter. Moderne malere *tør* ligefrem ikke gøre folk smukke, selv om de er det, og det synes jeg er en fejl. For smukke mennesker er jo dog det smukkeste, der er til! Ikke sandt, Mr. Gomez?“

Gomez saa lidt aandsfraværende op:

„Jeg hørte ikke, Madame . . . Men De har sikkert ret.“

Franskmanden drejede hovedet en linje, og et hurtigt glimt skød ud under de graa buske over hans øjne.

Gomez satte sig igen til at læse, og samtalen gled over i dansk.

Han kunde mærke, skønt han sad bøjet over sit magasin, at Franskmanden havde ladet l'illustration synke, og at hans tilspidsede graa bryn strittede hen i retning af ham.

„De er Spanier,“ sagde han pludselig højt og brysk.

Alle de Danske saa op, og Pablo mindedes det øjeblik, da Mr. Brook havde spurgt ham, om han var greve.

Et skær af farve lagde sig foryngende over hans hule kinder, og han svarede:

„Min slægt stammer fra Castilien.“

„Jeg kan se det paa kraniet. Af ren race?“

„Min bedstemoder var dansk, men ellers . . .“

„Det spores ikke. Vær glad for det!“

„Men, M. Vernier,“ faldt Martens spøgefuldt bebrejdende ind, „Franskmænd og ugalant!“

„Jeg er kosmopolit og sandfærdig. Skandinaver er meget godt under bleg frosthimmel med gult haar og røde kinder, men ikke omplantes maa de. Heller ikke naturellet taaler det. Jeg har set skandinaver i østen. De mangler temperament, men de faar alle laster.“

„Saa—aa?“ Fysikus lagde hovedet paa siden og saa ud, som om han gjerne vilde have udtalelsen modificeret.

„Ja, det er som jeg siger! Og laster uden temperament, jeg kalder det som mord med koldt blod.“

„Skal vi ikke gaa?“ hviskede Fru Martens indigneret til sin mand, „han er en uforskammet tølper.“

Men Martens lod sig glide dybere ned i gyngestolen, og de andre blev ogsaa siddende, skønt klokken var over 7.

„Jeg maa sige, Deres skarpsind med hensyn til min afstamning overrasker mig,“ sagde Gomez og bøjede sig interesseret frem. „De maa have et meget skarpt blik, Sir.“

„Ja, ja! Jeg har studeret disse ting! Det er det, jeg gør. De vilde være mere værd for mig med tre draaber maurisk blod!“

Gomez lo:

„Beklager, at jeg ikke kan være til tjeneste!“

„Blandingerne, ser De! Nu er jeg ved blandingerne. Jeg har en skitse, en lykkelig *mélange* af en

pragtfuld kvart-maurer og en portugisisk halv-jøde; den er som 10 kapitler af racernes psykologi!“

„Og har De fundet noget af interesse her?“

„Paa en maade, men jeg er skuffet. Jeg kender nu sorte i deres oprindelige milieu, jeg vilde se dem omplantet og i mélange. Jeg tænkte, skandinavisk maatte være af interesse, som sne og ild i samme kar; men ild smelter sne, og sne er ikke mere. Her er sorte negre og brune negre og negre, som kan eftergøre hvide, men negre er de om end i dekadence. Af skandinavisk kølighed og refleksion ingen ting. Smeltet! Jeg ser, de Danske har administrationen her; de kalder, at øen er deres. Jeg siger, at de Danske er gæster her, og øen er negrenes.“

Fra alle sider blev denne paastand modgaaet. Landfysikus forklarede, at det i ethvert forhold var de hvide, der raadede, og de sorte, der adlød.

„Naturligvis! Er det ikke en af den sorte races ejendommeligheder, at den vil ikke ansvar, den vil ikke dirigere, den vil være sorgløs. Men hvide vil have besvær og bestemme for alle og ærgre sig og bryde sin hjærne!“

Alle de Danske kastede sig ind i diskussionen; Franskmandens sidestilling af de to racer forekom dem ganske uforstaaende og absurd. Fordelingen var: en overklasse — de hvide — og en underklasse — negrene —, og saadan maatte det altid blive paa grund af de sidstes underlegenhed paa alle punkter.

Gomes blandede sig ikke i samtalen; han tænkte, at det var kun Evropæere, der kunde finde paa at

trævle op i noget, der var saa naturligt og selvfølgeligt.

Han sad og saa paa denne fremmede med den gullige, visne ansigtsfarve, de spydformede øjenbryn over et par hvast glimtende, kloge øjne og en fyldig mund, der var mut og fastlukket som paa et gammel-romersk mandshoved. Han var lille og kraftig, som én, der har udviklet alle muskler til det yderste. Han bar en sportsdragt af skotsk vadmel; den saa ud, som den aldrig havde været ny og aldrig kunde blive gammel; knapperne var haandgjorte; og urkæden bestod af smaa raat-tilhuggede guldstykker, lænkede sammen som jærnbanevogne. Gomez syntes, at den fremmede maler sad her mellem al den St. Croix'ske logrende forekommenhed som en kolos, der godmodigt lader sig beføle af liliputter, og der opstod i hans bryst et brændende ønske om at lade denne mand føle, at heller ikke han hørte til her, men i verdenssamfundet, hvor man forstaa hinanden ved et tavst frimureri. Og de andre — liliputterne — de skulde se det og begribe det og — misunde.

Samtalen var igen gledet ind paa krydsnings-spørgsmaalet, og fysikus fastslog med statistiske oplysninger den kendsgerning, at forbindelserne mellem hvide mænd og farvede kvinder var sjældnere end i tidligere tid, og Martens henkastede, at nu havde man i det mindste den takt at sørge for, at forbindelserne blev uden følger, hvilket maleren besvarede med at vrænge underlæben lidt nedad og mumle: „Gaffeur!“

Gomez havde lænet sig tilbage i stolen, hans næse-

flige bevægede sig, som altid naar han var i sindsbevægelse; og der var en vis maliciøs kamplyst i de tætsiddende, sortglimtende øjne, da han med ironisk spøgefuldhed saa sig rundt i kredsen og sagde vendt imod Hugues Vernier:

„Tag med til „La Reine“, chère maitre, der skal De se mélange!“

Fru Martens satte neglene i sin mands arm; fysikus rømmede sig nervøst, og de andre holdt vejret.

Maleren stak ansigtet hen til Gomez:

„Er De gift?“

„Nej, jeg er enkemand, men jeg har en særdeles præsentabel husholderske.“

„Som har farvet blod?“

„Ja, hun er lyskulørt. Hendes bedstefader var hvid.“

„Og hun har børn?“

„Ja, hun har en femaarig søn.“

„Ah! — Og han har castiliansk blod i aarerne?“

„Ja; og altsaa lidt negerblod — de tre draaber, som jeg manglede. Kan det ikke friste?“

„Dame! ça sonne bien! Men hvordan —“

„Min vogn holder hernede, bagagen tager vi med fra hotellet, og De vil foreløbig være min gæst paa „La Reine“.“

„Lad gaa! Accepté! Maaske gør jeg hos Dem et fund!“

Gomez vendte sig, inden han gik ud af døren, gjorde et dybt buk rundt mod alle de opspilede, harmfulde

øjne, medens maleren stampede afsted uden at tage afsked.

„Har I i jeres livskabte dage kendt magen?“

Fru Martens stod med hænderne i siden og saa sig besværgende om.

„Her har man gaaet alle disse aar og ladet, som man var blind og døv og ikke anede noget om hans donna og hans uægte unge, og saa — lige i ansigtet!“

„Han vilde have fingre i M. Vernier; jeg saa det straks,“ Martens kastede indigneret „Fliegende Blätter“ hen ad bordet, „og Gomez kan af gode grunde ikke tage del i en diskussion om videnskabelige emner. I virkeligheden er han jo nemlig en ignorant; naa, saa maatte han . . .“

„Ja, det var lidt frækt, dette her!“ Sagføreren strøg sit røde overskæg. „Navnlig naar man som Gomez ikke er uafhængig — med et mildt udtryk! Han kunde da i det mindste have bedt os andre med til middag.“

Evans kom ind fra billardsalonen og saa spørgende rundt paa de ophidsede ansigter.

„Fortæl Mr. Evans det,“ sagde Fru Martens, „jeg kan ved Gud ikke faa mig til det!“

Fuldmægtigen gav en udpenslet beskrivelse af det, der var foregaaet.

„Saa er den franske fyr taget med til „La Reine“?“

„Ja, hvad føler De?“ Fru Martens krogede sine fingre fast om Evans' arm, „de var ikke engang ordentlig præsenterede!“

„Ja, hvad! Det hedder sig jo, at manden er noget stort; toldforvalteren har lige fortalt os, at hans nær-

værelse er en ære for øen; men saa er det da egentlig naturligt, at han boer hos Gomez.“

„Aah, De er uforbederlig!“ Fru Martens ruskede ham. „Kom nu med hjem til middag, og De, bankdirektør,“ hun stak sin anden arm ind under Frantzens.

„Du, Bims, gaar foran.“

Hun nynnede — lidt falsk — og gjorde et par ungdommelige dansetrin:

„Vi har det egentlig meget hyggeligere for os selv! Uh, det er saa anstrængende med saadan en fremmed; man er jo nødt til at snakke om noget, der er én saa ravende ligegyldigt.“

Idet hun bugserede sine kavalerer ned ad clubtrappen, spurgte hun dæmpet og fortroligt:

„Sig mig, tror De *hun* spiser med ved bordet? Eller hvordan mon?“

„Naa, har jeg lovet for meget?“

Klokken havde slaaet 10. Hele huset var i ro. Gomez og hans gæst laa paa galleriet i næsten vandrette lærredsstole og sendte ringe og smalle røgøjler op imod den mørke, stjernebesaaede himmel.

„Er Miss Silvany saa ikke et ganske smukt eksemplar?“

„Charmant! Charmant! Men meget lidt af Afrika! Hun er Mona Lisa, kvindesfinksen med det varme gaadesmil. Saa aldeles kvinde, at racemærket er gaaet tabt! Mona Lisa har intet milieu, hele verden er for hende og hun for hele verden.“

De tav lidt uden at føle tavsheden; Gomez tænkte

paa det, den anden havde sagt; det var forunderligt, hvor denne fremmede havde evne til at krænge hans begreber; det var som han nu ved sine ord satte Silvany op i et nyt plan, hvor han aldrig selv havde tænkt sig hende.

„Mr. Gomez,“ Hugues Vernier gjorde en lille pavse og strøg asken af sin cigaret, „tager jeg fejl, naar jeg formoder, at De af sympathi for min forskning har aabnet mig Deres hus?“

„Paa en maade, M. Vernier! Jeg vil være ganske ærlig imod Dem. Jeg har levet min ungdom i Amerika — paa en maade i rige og store forhold; jeg føler mig til tider her som en fugl, der er blevet til krybdyr. De vakte blot ved Deres ydre en stærk længsel i mig efter for nogle øjeblikke at føle mig udenfor St. Croix' atmosfære, føle mig som fugl, og jeg bestemte mig til at udlevere det eneste, som jeg troede kunde drage Dem. M. Vernier, Pablo Gomez har ikke for vane at ydmyge sig, men — saadan er sandheden. Kan „La Reine“ yde noget, der kan berige Deres videnskabelige forskning, vil det være mig en ære og en glæde, men takken vil blive min.“

Maleren rakte hurtigt sin korte, behaarede haand hen imod Gomez, gav ham et fast haandtryk og lagde sig igen tilbage i stolen.

Efter en lille tavshed sagde han med et tonefald, som en læge, der har ret til at stille spørgsmaal:

„Vil De saa fortælle mig om Deres hustru?“

„Min hustru! Min hustru? Hvorfor ønsker De . . .“

„Hun var jo Deres søn Juanittos moder!“

„M. Vernier, bed mig ikke om at tale om hende!
Alt andet!“

* Gomez bøjede sig frem og skjulte ansigtet i sine hænder:

„Tror De Adam taalte at mindes dagene i paradiset — bagefter. Dagene i sorgløs glæde, i ungt letsind . . . i glans . . . i ære!“

„Saa har jeg ret!“

Nu var det Vernier, der bøjede sig frem med staa-blink under brynene.

„Saa har jeg ret i min formodning. Deres hustru var ikke blot, som billedet derinde viser, *une belle*, men De havde kærlighed til hende og hun til Dem. Hun var charmant, jeg mener af hjerte.“

„Hun var,“ Gomez saa op imod stjernerne og talte med en stemme, der klemtes i halsen og var uden klang, „hun var . . . M. Vernier, kender De den slags mennesker, der kun har kendt livets lyside og altid gaar rundt som i en solsky. De tror ikke og forstaar ikke, at der findes noget mørkt eller usundt eller lavt, for det har aldrig naaet ind til dem. Saadan var hun; hun, der en kort, lykkelig tid var min hustru.“

„Jeg kunde se det paa *ham*.“

„Paa Juanitto?“

Gomez saa forbavset og lidt irriteret op.

„Han har det alt sammen i øjnene. — Hun var jo Amerikanerinde, Deres hustru?“

„Ja, fra Boston.“

„Dette er et fund. Kan De ikke se, han er Castilianer, han ogsaa. Hovedformen, den muskuløse

spinkelhed, de fine haandlede, neglenes smalle oval, ynden i bevægelser, alt det er spansk-spansk; men sjælen i hans øjne, den er universel. Spanierne har grace og temperament, de har instinkter, de har rigdom af ord, især til elskov. Bah! fyrværkeri det hele! Futter, flammer, blinder og blænder og saa — ingenting. Men M. Juanitto, der er et krater i ham — ikke raketter i luften, men stille glød og vilje. Jeg har endnu ikke analyseret, men vi skal faa at se.“

Gomez havde rejst sig; han stod og trommede med fingrene imod balustraden, saa vendte han sig mod sin gæst og sagde i en let tone:

„Naa, og Mona Lisas søn, hvad siger De til ham?“

„Vil De vide min mening véritable?“

„Ja, gerne.“

„Ser De, M. Gomez, jeg har tro paa hverken Gud eller fanden — jeg husker ikke, om det var i Stillehavet eller i Suezkanalen, at den gik perdu — men havde jeg den, jeg vilde sige: Gud skabte Juanitto; men fanden gjorde som en spilop den gule bastard. Han er mærket Castilien, han ogsaa. I har ild i elskov. I kan brænde jeres præg ind, I Spaniere, gennem slægter. Podet ind paa fremmede stammer af sundhed og kraft er I som granatæblet; det giver glød og skønhed. Podet ind paa . . . oh, lå lå! I ender som snylter.“

Han rakte paa sin hurtige maade haanden hen imod Gomez, et pludseligt smil gjorde hans ansigt smukt:

„Tak, fordi De tog mig til „La Reine“! Arkæologer, ved De, er uden samvittighed. De roder i jorden,

de stjæler, de ved ikke om hensyn; men jeg er, som jeg er. Sig stop, og jeg rejser videre.“ —

Hugues Vernier syntes at befinde sig vel paa “La Reine”, han var altid i aktivitet. Han lavede en skitse i vandfarve af Gomez og slog selv en ramme sammen til den hos plantagens bødker.

Silvany sagde, da hun saa billedet, at nu kunde da enhver se, hvor smuk en gentleman Mr. Gomez var.

Pablo hængte billedet op i salen og stod ofte, naar han var alene, og fordybede sig i betragtningen af det. Han syntes, han sugede styrke af det billede; det var, som det virkede lægende paa hans saare sind. Saa pansret med overlegenhed saa han altsaa ud selv for Hugues Verniers forskerøjne! Endnu bar hans ydre altsaa ikke præg af, at han var en brudt mand, at han kæmpede mod noget uundgaaeligt, der steg og steg og snart vilde knuse ham uden naade.

Han forærede Silvany en gul musselinskjole med gennemsigtigt mellemværk og slæb, lod hende hænge koraller i ørerne og om halsen og spurgte M. Vernier, om han nu ikke fandt Mona Lisa smuk.

„Meget smuk!“ sagde maleren og tog ogsaa en skitse af hende.

„Har Juanitto ikke siddet for Dem?“ henkastede Gomez en dag, da han og hans gæst var alene ved frokosten. „Hans ydre interesserede Dem, synes jeg.“

„Ja, men jeg har ham ikke endnu. Han undgaar mig. Han lukker sig til. Ikke som med Dem, Monsieur, Dem ser jeg igennem, lige lukt. Jeg føler som en jæger, ved De. Jeg vil ramme hans væsen i centret.

Jeg vil ramme *det*, der drømmer i hans øjne. Jeg vil komme over det, naar han tror sig ikke set. Alt det, der er imod hans spanske ydre, vil jeg finde frem. Jeg er en hedning, som sagt, men jeg holder af Christus-legender; og M. Juanitto, han har i sine øjne julestjernen, den, der synges hymner for fra hele jorden.“

Gomez slog haardt paa sit glas, og Silvany kom ind med fingerskaalene. Hun vuggede i lænderne og bar sit opstrammede bryst med knejsende rankhed.

Hun smilede ud af øjenkrogene, da hun satte skaalen foran maleren, og han nikkede avtomatisk og sagde, som om han læste op af en reklame:

„Gratiernes halvsøster! Hele verdens Mona Lisa! Hebe, der gyder gift i gudernes bæger!“

„Sir?“

Hun glattede ned ad sin kjole med sine beringede fingre, „hvem er hun? Jeg mener Lisa? Er hun en dame?“

„Selvfølgelig! En meget skøn og fornem dame.“

„Oh!“ Silvany sendte et triumferende blik hen til Gomez.

„M. Vernier,“ sagde Gomez afbrydende, „hvad vilde De sige til en ridetur — f. eks. ved 4-tiden?“

„Jeg vilde sige, meget vel, naar De vil give mig en hest, der ikke har pretentioner. Jeg kan ikke ogsaa sige smukke ord til Deres hest og male Deres hest!“

Gomez løftede sit blege, hærgede ansigt, saa studsende paa maleren og sagde koldt:

„Jeg har ikke bedt om Deres smukke ord, heller ikke om . . .“

„Nej, nej, nej, pardon! Jeg er en bjørn, daarlig dresseret! Nu gaar jeg paa jagt i negerbyen. Tænk om jeg havde mere lykke end stakkels Darwin. Ma foi, der er et par gamle fyre, der godt kunde se ud som det næstnærmeste led til det savnede. Jeg skal være her igen til tiden.“

Gomez fulgte maleren med øjnene, da han i sine uldne klæder, uden hat paa hovedet, travede over den solhede gaardsplads. Han saa Marco sætte efter ham i skæve spring med armene fægtende i luften. Drengen havde gule læderstøvler over bare fødder og rød silketørklæde om halsen. Nannas stemme kaldte paa ham, men han vendte sig i farten og stak en lang, bleg tunge ud. —

„Nu vil jeg føre Dem over „La Reines“ jorder.“

Gomez samlede tømmerne og drejede sin hest ind ad en smal markvej. Maleren rynkede brynene og aabnede munden som for at sige noget, men lukkede den fast sammen igen og var snart paa siden af sin vært.

Vejen gik ind gennem en sukkermark, hvor rørene stod modne til høst. Der var en kvalmende, stillestaaende hede her mellem disse favnhøje vægge, hvor ingen brise nogensinde kunde feje solheden ud; store frække spyfluer summede om heste og ryttere.

„Ganske smukke rør!“ Gomez slog ud med haanden.

Franskmanden mumlede noget, der lød som en ed, og tørrede sveden af ansigtet.

Endelig naaede de ud paa et græsstykke, der laa ved landevejen.

„Det er Guinea-græs,“ forklarede Gomez, „det er ualmindelig højt i aar. — Derovre,“ han pegede ud over vejen, „ligger plantagen „Lillians Garden“ ; den hører ogsaa ind under „La Reine“ .“

„Hvad er det for en skov man ser?“

„Det er en plantning om stuehuset, som en forrykt Englænder i sin tid har anlagt.“

„For pokker, lad os dog ride derover!“

„Men mine bedste marker ligger paa denne side. Her vil De faa et bedre indtryk af . . .“

„Kære M. Gomez, jeg giver fanden i Deres sukkermarker! Hvad skal jeg med sukkermarker? Er De saa heldig at have noget jord, der har faaet lov til at skøtte sig selv, saa lad mig se det.“

Gomez lo og lagde sin smalle haand paa malerens arm:

„M. Vernier, tilgiv, at jeg undertiden glemmer, at De ikke hører hjemme her. Jeg vilde imponere Dem ved at vise, at jeg endnu havde dyrkede marker; jeg ser, det lykkedes ikke. Lad os saa ride til „Lillians Garden“, der er jorden vokset i busk, og krabberne er de eneste, der tager sig af den. Huset er en ruin, og haven — jeg tror sandt at sige slet ikke, at vi kan komme derind. Min bedstefader boede der efter oprøret i 48; siden har ingen rørt det — uden regnskylene, der har slaaet skiferet af taget.“

„Se, se! En ruin og en uigennemtrængelig urskov! Det lader sig høre!“

Han trommede med sine støvlehæle i hestens flanker og satte henover landevej, grøft og græsslette i en løs cowboy-galop. —

„Her gik vejen i gamle dage,“ sagde Gomez og red hen imod to høje tamarindetræer, der havde dannet indgangen til en allé; han forsøgte at trænge ind, men slyngplanterne hang mellem stammerne som et tæt væv.

„Her er det umuligt at komme igennem. Maa vi ikke hellere opgive forsøget?“

„Om jeg saa skal gøre turen paa mine knæ og bore hul med mine negle, vil jeg derind.“

Hugues Vernier var sprunget af sin hest og overlod til den selv, om den vilde gaa eller blive.

„Det ser jo ud som et stykke natur, min sandten!“

Han benyttede nogle læderagtige agaveblade som trappe og forsvandt ind i krattet.

Gomez slog sin hests tøjle om en gren og fulgte efter.

„Det lover godt! En avant!“ raabte Franskmanden fornøjet og trængte sig frem uden at lade sig genere af lianer eller tjørnekrat. Gomez søgte efter de mest fremkommelige steder og bøjede omhyggeligt grenene til side.

„Nej, nu begynder først mysterierne!“ raabte maleren pludselig og standsede. „Her er sti; vil De se? Og den er godt stampet!“

„Det er en ridesti,“ sagde Gomez, da han naaede frem og saa undrende paa den lergraa aare, der skar ind igennem det grønne vildnis, „og det er ikke neger-

heste, der har traadt den; hovene har været beslaaede.“

„Og se der! Se der!“ Maleren pegede triumferende paa et isoleret aftryk af en kvindefod.

„Ja, er det ikke som det: Overalt, selv i det dunkle og ufremkommelige, sætter kvinden sit spor.“

„Lad os vende om,“ sagde Gomez, „jeg begaar nødvendig indiskretioner. Den dame, der overraskes her, er stærkt kompromitteret!“

„Det skulde bare mangle! Vend De om med Deres diskretion, min kære Monsieur! Jeg vil se ende baade paa sti og affaire!“

Han skridtede rask foran, og Gomez fulgte halvt modvilligt efter.

Træer og buske var beskaarne, saa de kunde gaa oprejste under dem. Lyset var dæmpet, og der var køligt som i en krypt. Ingen solstraale kunde trænge igennem det tætte løvtag, og træerne bar hverken blomster eller frugter. Kun de giftige mantinilæbler lokkede med deres gulrøde kinder og laa her og der dryssede henover stien som tabt fra et overflødighedshorn.

Da de skimtede lysningen, hvor stien mundede ud, paaskyndede Vernier sine skridt med falkeblikket langt forude.

Pludselig standsede han.

„Chut! Stop her!“

Han strakte med en hurtig gestus armene ud til siden, som for at spærre vejen. Da Gomez naaede hen til ham, knugede maleren fingrene om hans arm,

og de blev staaende med ansigter, der var udtryksløse af overraskelse, og med legerne bøjet frem som til spring.

Foran dem i et blødt grønligt lys laa ruinen med sine brudte murpiller og sine svajende korallith-ranker. Over en bomuldsbusk hang en sort ridekjole som en stor, mørk flagermus, og paa trappens øverste trin sad en ung pige i et kort skørt og med chemisen løst om de barnlige, runde skuldre. Udstrakt paa trinnet med hovedet i hendes skød laa Juanitto.

Det ene ben havde han trukket halvt op under sig; hele hans stilling var præget af fuldstændig hvilende sorgløshed, og hans rene profil og legemets harmoniske linjer tegnede sig som hautrelieffet paa en sarkofag.

Den unge pige sad bøjet over ham og kært tegnede hans haar med blid, tankefuld nænsomhed; han laa med lukkede øjne, men saa nu og da op i hendes ansigt — uden smil, som én der lige er vaagnet af en drøm og endnu drømmer.

Hugues Vernier havde bøjet overkroppen frem, længere og længere; hans blik var som suget fast til de to unge foran ham, og pegefingern paa hans højre haand tegnede omrids i luften.

Da Gomez søgte at gøre sin arm fri for den jærnklo, der knugede ham fastere og fastere, vendte maleren sig imod ham med et ryk, som havde han glemte den andens nærværelse, og han saa glimtet af et blegt ansigt, der var ondt, og øjne der skinnede af hoverende skadefryd. Hvad var nu det? Han stir-

rede spørgende paa Gomez, men denne trak paa skuldrene, smilede kynisk, vinkede med haanden og fjernede sig med lange, lydløse trin.

Vernier satte sig plat ned paa Jorden med et ben ud til hver side og trak sin tykke skitsebog op af lommen. —

Nu og da talte de to paa trappen, men han hørte ikke ordene — brød sig ikke om at høre dem; — kun klangen af deres stemmer naaede ham; og den forekom ham som toner fra to skøntstemte sjæle, der ledsagede farvernes og linjernes frydefulde harmoni.

„Benedicte, disse timer er mit liv! Alle de andre borte fra dig, de er som lænker, jeg maa slæbe efter mig.“

„Saadan er det ikke for mig, Juanitto. Alt det andet — selv det, der før har været svært, det kan ikke rigtig naa mig nu, fordi jeg har dig og haven her og alt det, du har lært mig. Jeg trænger til at være god mod dem derhjemme; jeg synes, jeg er saa rig, rigere end alle.“

„Benedicte, hvornaar faar jeg dig med til „Monserate“?“

Hun lagde sine hænder over hans øjne:

„Jeg kan jo ikke! Husk fader!“

„Men Benedicte, én dag maa jeg rejse; snart maa ske — — — tilstanden paa „La Reine“ er skør som glas.“

„Tal ikke om det! Aah — tal ikke om det!“

„Saa har jeg kun lænkerne — altid.“

„Og minderne!“

Hun strøg sin haand over hans ansigt, som vilde hun indprente sig trækkene, og hendes stemme lød dæmpet og fjern som et spinet.

„Benedicte, før var der saa meget, jeg vilde; nu vil jeg kun ét; alt det andet er blevet borte for mig; du har slettet det ud.“

Hun bøjede sit ansigt tæt ned mod hans:

„Ja, jeg kan se mig selv derinde i dine øjne; og Juanitto, det siger jeg dig, du faar mig aldrig ud igen!“

Han tog om én af hendes hænder og lagde den imod sin mund.

Evans var bedt over til „La Reine“ til middag. Gomez var talende og oprømt ved bordet. Han henvendte sig til Juanitto som til en jævnaldrende og forsøgte smaadrollende at drage ham med ind i den kyniske tone, han selv anslog.

Gina havde gule perler om halsen og røde i ørene, og Miss Silvany rettede an og bevægede sig rundt om bordet med vuggende hofter og smil, der slog smut til alle sider.

Marco laa paa maven i det halvmørke køkken-galleri med albuerne mod gulvet og hagen i hænderne og spejdede ind i den oplyste spisesal.

Naar Gina passerede ham, kneb han hende i benet, til hun lod et eller andet spiseligt falde ned til ham.

„Hvad skal vi nu ellers mere vor gæst med? Hvad

siger du, Juanitto, om vi bød „høkeren“ herover? M. Vernier samler jo paa kuriositeter.“

„Tak, men jeg vil helst finde dem for mig selv!“
Han vendte sig til Juanitto:

„Hvem er ellers M. Høker?“

„Det er en Amerikaner, som er blevet rig her, fordi han er driftig og energisk, og som maaske ikke tager det helt nøje med midlerne. Jeg kender ham iøvrigt ikke, det er faders bekendt.“

„Min søn Juanitto er saa retlinjet, at han har lov til at kritisere sin fader. Men De siger jo ogsaa, M. Vernier,“ han saa med ironisk sammenknebne øjne paa Juanitto, „at han er ingen rigtig Gomez.“

„At han kun er spansk af ydre, har jeg sagt.“

„Om mit indre kan M. Vernier næppe vide besked!“

Juanitto talte med forbeholden kølighed.

„Nej, du er meget hemmelighedsfuld!“ Gomez løftede sit glas og saa ind i dets røde indhold, „du er som en tætvokset skov med snerler og lianer, hvortil der hverken fører vej eller sti. Men tag dig i agt for M. Vernier; han er jæger, siger han.“

Juanittos brune kinder farvedes langsomt røde, og hans øjne rettedes harmfuldt imod Franskmanden.

„Jeg finder Deres faders lignelse god,“ Hugues Vernier mødte roligt hans blik, „De holder ikke af at lade Dem udforske.“

„Nej,“ Gomez fyldte is i glassene, „og han er dog rimeligvis den eneste her, der har en helt blank sam-

vittighed; men han har jo altsaa heller ikke ifølge M. Vernier det spanske blod at kæmpe med.“

„Hvordan er det saa, Juanitto,“ spurgte Evans med et hurtigt blik fra fader til søn, „bliver du her eller rejser du tilbage til Mayaguez?“

„Jeg rejser — rimeligvis snart.“

Gomez lo:

„Saa du rejser? Ja-a saa!“

Juanitto trak vejret hurtigt, og hans ene haand knyttede sig om servietten.

Evans rømmede sig og sagde lidt forlegent:

„Ja, for du vil vel ikke være forvalter hos mig? Du ved, min Irlænder har vundet i Puerto Rico lotteriet og vil til Amerika; saa pladsen er til at faa.“

„Slaa til, Juanitto! Slaa til!“ Gomez stødte sit glas imod sønnens, „saa kan du da tjene til cigaretter.“

„Ja, det er jo ikke nogen stor stilling,“ Evans undgik at se paa Gomez, „men hvis du har lyst til, midlertidig . . .“

„Tak, Mr. Evans, tak! Jeg tager imod tilbudet!“ Juanitto greb planterens haand og trykkede den saa haardt i sin, at Evans saa forbavset op.

„Silvany, det maa vi drikke paa! Er der mere champagne i den sidste kasse?“

„Nej, Sir, det er kedeligt, men . . .“

„Er der gammel portvin?“

„Oh, Sir, vi drak de sidste flasker den dag efter colonialraadsmødet.“

„Hvad har du da?“

„Well, jeg har rigtig krydret god guavaberryrom, Sir — til kaffen.“

„Ja, saa er vi altsaa reduceret til at nøjes med vore egne produkter.“

„Det vilde jeg altid, om jeg boede her.“ Franskmanden lagde sig tilbage i stolen og trommede med fingrene paa bordet. „Jeg vilde mætte mig i øens frugter; jeg vilde suge saften af sukkerrør som negrene gør det; jeg vilde drikke mælk af kokusnødder og spise kærnen til; og naar jeg holdt fest, vilde jeg nyde hjærtebladet af en kaalpalme. Jeg vilde passe mig ind i milieuet og ikke trodse mig til det, som ikke hører hjemme her.“

„Det lyder godt og er let sagt,“ Gomez trak lidt utaalmodigt paa skuldrene, „men prøv det i 24 aar.“

Da de rejste sig fra bordet, gik maleren paa sin hurtige maade hen til Juanitto og sagde dæmpet:

„Jeg ønsker at sige Dem, M. Juanitto, at De har en ven i Hugues Vernier, og ikke mange kloden over kan sige det.“

Juanitto saa paa ham med sit alvorlige, undersøgende blik fra drengæarene:

„Jeg takker Dem, M. Vernier, men jeg har ikke søgt eller fortjent Deres venskab.“

„Netop derfor har De det. Det er som det?“

Juanitto stod lidt med bøjet hoved, som redte han sine tanker ud; saa saa han ind i Verniers kloge, levende øjne og sagde impulsivt:

„Havde jeg mødt Dem i Mayaguez, M. Vernier, og De havde talt saadan til mig, saa havde jeg rakt

Dem begge mine hænder og sagt: Deres venskab er mig en ære! Og jeg vilde have følt det saadan. Men luften her paa „La Reine“ den gør mig usikker og mistroisk overfor mennesker. Det har altid været saadan. Jeg kan ikke forklare det! — Det var bedst for mig, hvis jeg kunde rejse til Mayaguez igen, men . . .“

„Men De kan ikke?“

„Nej — jeg kan ikke.“

„Hvornaar tiltræder du saa din plads, Juanitto?“ Evans lagde sin haand paa hans skulder. „Jeg længes efter at blive afløst; det smager mig ikke at være i sadlen i otte timer. Kan du komme allerede imorgen?“

„I overmorgen, Mr. Evans. Der er noget, jeg maa ordne imorgen.“

„Ja, ja, saa siger vi det.“

„Hvor langt er der herfra til Deres plantage, Mr. Evans?“ spurgte Vernier interesseret.

„Aa, tre miles godt og vel.“

„Naa-aa!“ Hugues Verniers øjne lyste op i et smil, „saa kan De jo nemt komme hjem, M. Juanitto.“

„Ja,“ sagde Gomez og bød cigarer om, „især da der gaar en genvej over „Lilians Garden“ — hvis den da ikke er vokset til.“

Den aften gik maleren tidligt op til sig selv. Det kriblede i hans fingre, sagde han, han maatte arbejde. Evans tog hjem, fordi han skulde være i sadlen næste morgen, og Juanitto kørte med paa vej.

Gomez laa i flugtstolen paa galleriet med hovedet

bøjet tilbage og lod langsomt og nydende røgen fra sin Havanna-cigaret sive ud gennem de smalle næseflige.

Silvany kom listende gennem salen paa bare fødder; hun havde en lærreds wrapper*) løseligt om sit vaskeskindsfarvede legeme, hvor yppigheden, uden korsetstivernes støtte, flød sammen til formløs fylde.

„Hvad synes De om middagen, Sir?“ Hun sank ned paa hug ved siden af Gomez. „Var De tilfreds?“

„Jeg synes, du tager livet af os med fjerkræ. Perlehøns og kyllinger og kyllinger og perlehøns. Jeg kan snart ikke huske, at vi nogensinde har faaet andet.“

„Oh, Sir, hvad kan jeg gøre for det?“

Hun gemte ansigtet imellem hænderne og bøjede hovedet ned imod knæerne.

Gomez saa irriteret paa hende.

„Hvad er der nu? Kom bare frem med sandheden! Du skal ikke bryde dig om at være hensynsfuld.“

„Han vil ikke give os mere paa bogen, vil Slagter Wilson ikke. Han siger — — well, han siger, at vi skylder for fire maaneder“

„Saa køb hos den anden.“

„Jackson, Sir? Men han vil kun sælge kontant.“

„Saa betal kontant.“

„Si—ir?“

„Naar man ingen penge har, maa man skaffe penge.“

„Ligesom sidst, Sir?“

*) En kjolelignende folderig friserkaabe, som kreolerinderne gærne bruger i deres hjem.

Silvany kiggede spændt frem mellem fingrene.

„Ja — du kan tage perlesmykkerne. Lad ham faa dem for, hvad han byder, men paa den betingelse, at han ikke sælger dem her. Han maa betale straks. Er der saa mere? Hvorfor sidder du der og kryber som en syg hund? Jeg troede, jeg kunde være lidt i fred nu.“

„Sir . . . jeg . . . jeg har fundet noget! Oh, den forsmædelse!“

Nu græd hun i store gisp og tørrede øjne og næse med bagsiden af den ene haand, medens hun med den anden rakte et sammenrullet karton hen imod Gomez.

„Jeg tænkte først, at jeg vilde ikke tale om det, for De vil sige, at jeg skulde ikke . . .“

„Hvad er det? Jeg kan ikke se i mørke.“

Hun rejste sig snøftende og hentede en trearmet lystage med høje glasholdere til at beskytte lysene mod trækvind og bragte den ud paa galleriet.

Gomez bøjede sig over kartonet.

„Hvem skulde have troet det, Sir? Han var saa fin og glat i munden og kaldte mig søde navne, og saa — — denne forsmædelse!“

„Hvordan er du — kommet til dette?“

Silvany saa ned og lagde smaa plisséer paa det hvide musselin.

„Well — jeg ledte i hans mappe. Jeg tænkte, naar han sagde alle dem ting om fin dame og det, saa vilde han synes om at gøre billeder af mig, og saa . . .“ nu græd hun igen, „saa fandt jeg dette. Og jeg siger,

hvor kan han lave saadan et billede af Dem, Sir, med det ansigt, som De kun har, naar ingen ser Dem.“

Silvans haand, der holdt den tunge stage, ry-stede, og lyset flakkede over papiret. Gomez stønede sagte, og hans underkæbe faldt slapt ned.

„Gaa, gaa! Lad mig være alene!“

„Men jeg skal holde lyset, Sir.“

„Nej, tag lyset med. Gaa bare, gaa!“

Silvany listede sig gennem stuen. Hun slukkede den store hængelampe, der blafrede af mangel paa olje, men lod stearinlysene rundt om i stagerne brænde. De brændte altid ned af sig selv; Mr. Gomez vilde ikke have brugte lys staaende.

Saa snart Gomez havde hørt den sagte lyd af døren til spisestuen, der blev lukket, sprang han op, gik ind og flyttede et par stager hen paa midterbordet og satte sig med hovedet i hænderne bøjet over det hvide karton.

Der saa han sig selv, som han saa ud efter en aften, hvor han havde søgt at døde tankerne og angsten for ydmygelse, og en paafølgende nat, hvor han halvsovende havde kæmpet mod hallucinationer af kryb, der bugtede sig hen imod ham, hvæsende slangehoveder og store lodne edderkopper med lange, krumme fangarme. Han kendte det, dette hærgede, slappe ansigt med dybe furer ned langs næsen, og øjne, der var syge i udtrykket og saa haabløst trætte; men hvor kunde den anden kende det?

Maleren havde paa billedet givet hans legeme en

magerhed, som det ikke havde, og paaklædningen var paa grænsen af det latterlige.

Ved siden af dette pyntede skelet stod Silvany med aabne arme og løkkede med sin bugnende fylde. Hendes øjne sneg sig lystent ud af øjenkrogene.

Bag ved hende dansede en lille spillende underfundig djævel paa bukkefødder med smaa horn i panden; hans tætsiddende øjne skelede af skadefryd.

Det var Marco.

Gomez knugede ansigtet ned imod sine hænder og vaandede sig som én, der bliver voldelig martret. Om en læge havde sagt ham, at nu var spedalskheden begyndt at æde kødet bort af hans ansigt, det kunde ikke have ramt ham mere lammende, mere pinefuldt knusende.

Han tog den ene armstage med og gik ind i det tilstødende soveværelse. Han vilde sætte den fra sig paa det indlagte rococotoiletbord med det slebne spejl — det eneste i huset, der ikke var ødelagt af sorte fugtpletter — men da han passerede den store mahogniseng, der stod som et søjletempel midt i værelset, faldt skæret ind gennem det tæt strammede moskitonet og oplyste Silvany Prettis sorte krushaar og nøgne gule arme, der laa slyngede op om hovedet i lad sorgløshed.

Han blev staaende et øjeblik med ganske tomme øjne; det var, som hans tanker gled bort fra ham, og han kunde ikke fange dem ind igen. Saa strøg han haanden hen over panden, kastede et sky blik hen til sengen og listede sig ud af værelset.

Han gik ud paa galleriet og lagde sig igen i sin stol; og da han havde ligget lidt og stirret tomt op mod det uendelige mørke over ham, hvor stjernerne syntes at hænge som smaa lyspletter, hørte den gnavnende pine op; han havde en følelse, som om det sted i brystet, hvor den havde siddet, var fortæret, var ædt bort. Der kom en hvilende tomhed over ham, og hans øjenlaag faldt til.

Han vaagnede ved at solen stak ham i ansigtet; hans hoved og lemmer smertede, og han gik, som et sygt dyr, der instinktmæssigt søger til sin hule, ind og kastede sig paa sin seng, hvor han straks faldt i søvn.

Da han havde taget sit bad og svinget energisk med sine haandvægte, klædte han sig hurtigt paa i sit ulastelige hvide tøj; og da han stod foran rococospejlet og saa iagttagende ind i sine egne sorte øjne, der syntes dybere og større end ellers paa grund af de blaa skygger, der laa under dem, og vreden, der kogte i ham, da rettede han sig, og hans spænsthed vendte tilbage.

Han gik med lette skridt ind i spisesalen.

Her sad maleren med munden suget fast i en mango og hilste med et nik.

Gomez tog plads, slog med sin kniv toppen af et æg, men gjorde ikke som ellers noget forsøg paa at underholde sin gæst; og de spiste i tavshed.

„Mr. Gomez,“ Hugues Vernier tørrede sine fingre i servietten og kastede den fra sig, „De har vist mig stor gæstfrihed, men nu maa det være slut. Jeg vil rejse med hurtigste skib hjem til mit atelier paa Boule-

vard Rochechoire. Jeg har et motiv; som ikke vil slippe mig, og det er det, jeg er rejst ud for at finde.“

Gomez rejste sig, gik ind i salen og kom tilbage med det sammenrullede karton.

„Er det dette?“ Han foldede det ud for maleren.

„Hvor kommer De til det der?“

Vernier fløj op fra stolen og saa ud som vilde han boxe.

Gomez trak let paa skuldrene og sagde med ironisk nedadbojede mundvige:

„Hele verdens Mona Lisa har af interesse for kunsten gennemsøgt Deres arbejder; jeg begaar, som De ved, nødig indiskretioner.“

Vernier rystede sin knytnæve i luften:

„Aah, disse kvinder! Disse halvmennesker! — Naa og De, Monsieur,“ han vendte sig hurtigt og forretningsmæssigt mod sin vært, „De er vel vred; De synes, jeg har misbrugt Deres tillid, at en gentleman gør ikke som det o. s. v., o. s. v. Ikke sandt?“

Da Gomez ikke svarede, men kun saa koldt paa ham, blev han hidsigt ved:

„Men hvem satan siger, at jeg er en gentleman? Jeg er Hugues Vernier! Ingen konvientiens, ingen moral, ingen religion har jeg! Jeg har min kunst! Og det der,“ han slog med sin knyttede haand i billedet, „det er genialt, at De ved det! Intet mindre!“

„De siger, at De ønsker at rejse, M. Vernier. Det er heldigt, at det træffer sig saadan; ellers maatte jeg for første gang bede en gæst forlade „La Reine“.“

Gomez stod midt paa gulvet uden nogen støtte for

sine hænder. Han bar hovedet rankt, hans fine, blege ansigt lyste af rolig, harmfuld værdighed, og hele hans skikkelse var præget af spænstighed og harmoni.

„De siger, M. Vernier, at De er kunstner og kun det; jeg ved nu, hvad jeg ikke vidste, da jeg bad Dem om at blive min gæst, at der ligger et uoverstigeligt svælg i opfattelsen af æresbegreber mellem den, der *kun* er kunstner, og *den*, der er adelsmand.“

Han brændte sine sorte øjne ind i den andens:

„For det er jeg trods alt! — Lev vel, M. Vernier!“

Han bukkede og gik ud af stuen.

„Det var som fanden!“

Maleren stod med skrævende ben og aaben mund og stirrede hen imod den lukkede dør. Saa rev han sin skitsebog op og satte sig til at arbejde, hurtigt — med fingrene krummede om blyanten og armene langt oppe paa bordet. Over en time sad han uden at se op.

Saa holdt han bogen ud i strakte arme og iagttog sit værk med hovedet paa siden. Jo — det var Señor Pablo Gomez, som han lige havde staaet og slynget ham sin foragt i hovedet.

Underneden skrev han paa engelsk med mangelfuld bogstavering:

„Der ligger et uoverstigeligt svælg mellem den, der kun er kunstner, og den, der er adelsmand. For det er jeg trods alt.“

Han føjede til nede i hjørnet:

„Min salighed, De har ret, Monsieur!

Hugues Vernier.“

Han rev bladet ud af bogen, lagde det paa bordet og satte en thekop over, for at trækken ikke skulde føre det bort; saa greb han det omstridte karton og gjorde en gestus, som om han vilde rive det midt over. Men han standsede, fik et glimt af humor i øjnene og mumlede: „Det skulde bare mangle, at jeg var blevet smittet af noblessen!“

Han rullede kartonet sammen, stak det i brystlommen og gik hurtigt op paa sit værelse.

Medens han var ifærd med at pakke sine sager sammen, kom den lille stuepige ind og meldte, at dobbeltvognen var forspændt, naar Mr. Vernier ønskede at køre; og hun skulde spørge, om hun ikke kunde være behjælpelig med et eller andet.

„Jo, du kan skaffe mig fat paa den gamle brune kone, som I kalder Nanna.“

„Nanna, Sir?“ Hele det lille bevægelige abeansigt mimrede af nysgærrighed. „Nanna gør aldrig mere tjeneste hos herskabet.“ Hun sænkede stemmen til en fortrolig hvisken: „Hun er for gammel, Sir! Det siger Miss Silvany; og hun skraar tobak, Sir, og spytter brunt! Og det er ikke nobelt, siger Miss Silvany, Sir.“

„Se her, min skønne,“ Vernier stak hende et par 20 cents-stykker i haanden, „gør som jeg har sagt og lad mig være fri for din ærede fortrolighed.“

Gina hang med hovedet, skævede ned paa pengene og kantede sig ud af døren med et lyksaligt: „Tak, Sir!“

Et øjeblik efter bankede det paa døren, og Silvany traadte langsomt og værdigt ind.

„De ønskede at se Nanna Jane, Sir?“

„Ja, for hede helvede! Hvor ofte skal jeg sige det? Lad hende komme, eller lad mig komme til hende.“

„Hun kan ikke komme til Dem, Sir, og De kan ikke gaa til hende, for hun er syg, Sir. Det er alderdommen, Sir. Hun har knapt sine sanser mere.“

„P-r-r-r-r! I kan ma foi gøre én det hedt, og jeg har ikke tid!“

Han snurrede sig rundt paa hælen og huggede hænderne i Silvanys skuldre og saa paa hende med sine graa flintestens-øjne: „Elsker du din herre, Mamsel? Ved du hvad det vil sige, det, at elske? Nej, det ved din art ikke. I elsker kun det i jer selv, som kan tiltrække mændene. I er refleks. Lutter refleks, og ikke andre ting. Forstaar du?“

„Nej, Sir!“ Silvanys store bryst bølgede, og hendes øjne hang med fugtig glans ved malerens. „Nej, jeg forstaar ikke det, De mener, Sir, men“ — — hun sukkede, som vilde hun fylde sit bryst med den luft, der var i værelset, „men jeg holder af at høre paa Deres ord. Jeg er stolt over, at De anser Silvany for værdig til ord, Sir.“

Hun saa ned, glattede paa sin kjole og stak tungen ud i den ene kind:

„Jeg holder af Mr. Gomez, Sir, som min herre, men . . .“

„Men?“

„Han har ingen ord til Silvany som De, Sir. Hun

er kun en farvet og en tjenerinde for ham, Sir. Men jeg siger, Sir, De skulde ikke have tegnet det billede saadan. De kunde vide, Sir, at han vilde ikke synes om det!“

„Du skulde ikke have vist ham det!“

„Jeg maatte gøre det, Sir.“

„Hvorfor maatte du? Prøv nu at sige sandheden.“

„Well,“ hun saa ned, „han er min herre, Sir.“

Vernier slap sit tag saa pludseligt, at hun tumlede.

„Maaske er du bedre, end du ser ud til, skønt jeg vilde have troet mere paa den gamle med hundøjnene. Se her,“ han tog en haandfuld sedler ud af en lommebog, „din herre er fattig, det ved du vel?“

„Oh, Sir!“ hun sukkede igen, og hendes tunge gled som en rød snegl rundt om hendes mund.

„Han er bundfattig. Jeg ved alt om alt. Snart har han ikke til de daglige udgifter, men saa betaler du kød og fisk og brød af disse. — Han vil ikke spørge dig, hvorfra pengene kommer; den art luksusherrer finder det naturligt, at til dem kommer de ved magi, og du tier. Har du forstaaet?“

„Ja, Sir.“

„Her er en seddel til dig. Du skulde hænge perler i næsen ogsaa.“

„Oh, Sir!“

„Og sætte lidt flere messingringe paa fingrene.“

„Sir—ir!“

„Farvel, Mona Lisa, skuf nu mit skarpsyn og op-

før dig som et hæderligt menneske. — Tag ved med dette . . .“

Han stak hende nogle svinelæderstasker i hænderne og kastede en plaid over hendes skulder.

„Oh, Sir, det er arbejde for Jimmy; og Gina kan hjælpe . . .“

„Kom du nu bare! Jeg tager resten!“

Han travede rask i forvejen, og hun fulgte smilende overbærende, som naar man giver efter for et muntert indfald.

Da Hugues Vernier sad i vognen, bøjede Silvany sig hen imod ham med skinnende øjne og store fugtige læber.

„Tak for Deres venlighed, Sir! Jeg er glad over, at jeg har lært saadan en fremmed gentleman at kende. Jeg vil aldrig glemme Dem, Sir, og Deres ord.“

„Tak for det. Hils den lille buk, og sig til M. Juanitto, at han vil høre fra mig. Kør saa, kusk! Farvel Mona Lisa!“

Hun blev staaende med blikket rettet mod den fir-kantede udskæring i kalechens bagsmæk*) og viftede nu og da med haanden, skønt det kun var en maskin-klipplet graa nakke hun kunde se.

Da hun vendte sig om for at gaa ind, stod Gomez paa galleriet. Han saa haanligt paa hende og sagde ligegyldigt:

„Du er nok blevet formildet.“

Hun lagde knejsende hovedet tilbage:

*) For kølighedens skyld.

„Han var en virkelig gentleman, og han behandlede mig som en lady. Det gjorde han.“

Gomez saa paa hende, forskende, haanligt, til sidst med væmmelse, og gjorde en bevægelse med tommelfingren over sin skulder:

„Forsvind, gaa . . . jeg vil ikke se dig mer!“

„Sir?“ Hendes stemme skingrede en hel oktav højere end ellers.

„Du kan blive her, men jeg vil ikke se dig. Nanna kan gøre arbejdet inden døre.“

„Oh — — oh — —“

„Gaa.“

Hun gik; hun turde ikke andet. Saadan havde hun aldrig set hans øjne. Hun gik ned i det værelse, hvor hun havde sit tøj, og hvor Marco sov; hun rev kjolelivet op og sparkede skoene ud i luften, og hun hvæsedede som en astmapatient, der ikke kan faa luft.

Da Marco stak sit lille spejdende hoved ind ad døren, fik han en vandgoblette*) efter sig. —

Det var, som der stod tom luft om Gomez, da han næste gang viste sig i clubben. Ingen opfordrede ham til at spille billard, og de Danske i læseværelset hilste flygtigt, da han traadte ind, men fortsatte en dæmpet samtale i deres eget sprog.

Først da Evans kom til, slog de over i engelsk; han saa sig hurtigt om og satte sig ved siden af Gomez.

„Har De hørt, at landfysikus er blevet kongevalgt

*) Karaffel af porøst ler, der skal holde vandet køligt.

medlem af colonialraadet?" spurgte Martens og henvendte sig til Evans.

Nej, det havde han ikke hørt.

„Det er *det*, han er født til,“ bemærkede bankdirektøren spydigt og nippede til sin vermout.

„Jeg synes, det er brillant gjort af Anton Poulsen, at han ganske roligt taler dansk deroppe,“ sagde Martens med varme i stemmen og strejfede Gomez med et hurtigt blik, „og det han siger er fandens klogt og velfunderet.“

„Ja vist saa,“ sagde bankdirektøren paa samme ivrige maade, „men det er ogsaa en kendsgerning, at planterne for alvor tænker paa at faa Amerikaneren fra „Bettys Hope“ pillet ned fra formandspladsen og faa Poulsen sat derop.“

Gomez lo kort.

„Finder De det morsomt?“

Martens vendte sig køligt spørgende imod ham.

Gomez snoede sin moustache :

„Jeg finder det, som Hugues Vernier plejede at sige: vidunderlig à propos. Man faar det raad og den formand, man fortjener.“

Da Gomez gik ned ad clubtrappen, kom bankdirektøren tæt ind paa siden af ham.

„Jeg vil blot sige Dem, hvis De ikke husker det, at paa lørdag forfalder vekslen; og prolongering er udelukket, med mindre De ikke kan faa kaptajnen til at skrive under.“

„Ja, ja!“ Gomez trak paa skuldrene og steg op i sin ventende faeton, „saa *faar* jeg kaptajnen til at

skrive under. — Vil De med, Mr. Frantzen? Skildpadde i madeirasauce. Jeg venter Evans og Juanitto.“

„Nej tak! Jeg er optaget iaften.“

Evans kunde ikke rigtig blive klog paa Juanitto. Han havde altid haft det indtryk, at der var et næsten fjendtligt forhold mellem ham og faderen; men mindst hveranden dag efter solnedgangstid red Juanitto ad „La Reine“ til.

Han passede sit arbejde; og negrene — især kvinderne — snoede sig i ydmyg tjenstiver for at tækkes den unge forvalter, der saa saa „grand“ ud med sin store spanske straa hat og sine stramtsiddende crème-gule ridebenklæder; men Evans syntes, at det var, som Juanittos tanker ikke var med i hans daglige færden; han troede, at noget eller nogen holdt dem fangen i Mayaguez.

Da han meddelte Juanitto, at de havde faaet indbydelse til at spise paa „La Reine“, og at han havde taget imod den paa begges vegne, rynkede Juanitto brynene; men han gjorde ingen indsigelser. —

Gamle Nanna, assisteret af Gina, vartede op, og Juanitto klappede hende paa armen og sagde, at det var hyggeligt at se hende paa hendes plads igen. Hun vendte sig hurtigt bort og pudsede sin næse.

„Har De ikke savnet den franske gæst?“ spurgte Evans for at faa samtalen ind i et glat spor.

„Ok nej! Verden er saa lystig; man kan sagtens faa noget at more sig over!“

„Du ser egentlig ikke ud, som om du havde moret dig, Far!“

Juanitto saa alvorlig iagttagende op i faderens slappe, trætte træk.

„Hvad siger De, Evans, til det med Poulsen? Finder De ikke det storkomisk?“

„Hvad er det med Poulsen?“ spurgte Juanitto vendt mod Evans.

„Aah, der blev sagt i klubben forleden dag, at planterpartiet i colonialraadet tænkte paa at vælge ham til formand. Jeg synes nu ikke, at det er saa latterligt; han er jo dog baade en dygtig og en hæderlig mand.“

„Ja-a! I alle maader et fint papir!“

Gomez lo igen med denne underlige latter, der kom som en mekanisk lyd og hverken sporedes i hans øjne eller om hans smertefuldt fortrukne mund:

„Hans frue er navnlig vel egnet til at brillere i det højeste tip-top-selskab, øen kan præstere; og hans datter — —“

„Benedicte? Det er da en nydelig pige!“ sagde Evans varmt.

„Ja, det er en nydelig pige!“ Gomez lo igen: „Og en dydig pige!“

„Hvad mener du med det, Far?“

Gomez saa stikkende paa sønnen og blev ved at le; drillende, ondt.

Juanitto rejste sig, satte stolen haardt i gulvet og raabte: „Hold op!“

Og han føjede til med en stemme, der dirrede af spænding og harme:

„Hvad mener du med den latter? Hvad mente du med det, du sagde om Benedicte Poulsen? Jeg vil vide det!“

Gomez blev pludselig alvorlig, lænede sig tilbage med kold værdighed og sagde roligt, irettesættende:

„Du forglemmer dig selv, Master Juanitto! Det har altid været skik i vor slægt, at sønner huskede den respekt, de skyldte deres fader.“

„Saa har sønnerne vel været saa lykkelige, at de havde en fader, som de *kunde* respektere!“

„Juanitto dog!“ Evans saa forskrækket op.

Gomez krummede sine mundvige ned til et smil, der skulde være ironisk:

„Gener dig ikke! Bliv bare ved!“

„Du tvinger mig jo!“ sagde Juanitto og hans stemme rystede af tilbagetrængt lidenskab.

„Tror du ikke, at det er pinefuldt for mig, at alt hvad jeg har i mig af sandhedskærlighed, af retfærdighedssans, det rejser sig imod den, der er min fader, og som jeg hellere end nogen anden vilde kunne se op til og stole paa. Og hele mit liv, fra jeg var lille dreng, har det været saadan. Alt hvad jeg har holdt af, har du gjort dig en glæde af at haane. Dine ynkkelige pengetransaktioner med folk, du foragter, har du fra den første dag, jeg kom hjem fra Mayaguez, martret mig med; skønt du saa, at jeg led under det, saa jeg maatte bide tænderne sammen. Forholdene her i hjemmet vil jeg slet ikke tale om; de passede til det øvrige. Jeg har tiet, fordi jeg vilde. Fordi du var min fader, og fordi du selv led. Især derfor.

Men nu,“ han hævede stemmen, og den lød med en myndig malmklang i den store, tomme sal, „nu river jeg alle baand over imellem os! Jeg staar ikke her som din søn, jeg staar her som det ene menneske overfor det andet, og jeg forlanger min ret!

Min ret, — det er at vide, hvad der berettiger dig til at tale, som du gjorde nu, om Benedicte Poulsen?“

„Du er fræk som en haj! Er det maaske andagtsøvelser, du og hun har hengivet jer til i skjul af kratet paa „Lillians Garden“?“

„Saa du lurer ogsaa!“ Juanitto kneb øjnene sammen. „Spionerer? Det troede jeg dog var uforeneligt med dine adelige æresbegreber.“

„Nu skal du tie!“

Gomez var blevet bleg og greb om sit glas, som vilde han bruge det som skyts.

„Nej, nu skal der tales! Nu trænger det sig paa, alt det, jeg har holdt nede fra jeg var dreng — af sønlig ærbødighed, af medlidenhed med din knejsende afmagt! Jeg føler mig i dette øjeblik saa fri som aldrig før!“

Det var som et straalebundt sprang ud fra de graa øjne og gød sin glans over det sjæfulde unge ansigt. Han kastede hovedet tilbage og sagde med en understrøm af stolt jubel:

„Benedicte Poulsen er min hustru, og vor brudeseng har staaet imellem de vilde blomster paa „Lillians Garden“.“

„Rabler det for dig, dreng? Hustru?“

„Ja, hustru. For hun er den eneste ene, jeg har. Hun er *den*, jeg hele livet har længtes efter.“

„Har I . . . Er I da . . . ?“

„Altid har jeg gaaet som mellem fremmede. Altid maatte jeg tie med mit, fordi I andre tænkte saa helt anderledes. Baade du og bedstemor og onkel Pedro. De eneste, der ikke haanede mig, var Nanna og Ullivarius. Nanna slængte du til side som en opslidt brugs-genstand, og Ullivarius — han er ikke mere, som han var.“

„Svar mig paa det, jeg spørger om,“ Gomez spændte sine fingre om sønnens arm, „nu kan det være nok med din lyrik!“

Juanitto rystede den sorte lok fra panden og saa frem for sig. Hans øjne havde et udtryk som martyrernes maa have haft, naar deres sjæle, frigjorte for det jordiske, saa ind i den himmel, der ventede dem :

„I maa haane mig! I maa piske mig med jeres slægtsære! I maa støde mig bort som en pestbefængt! Det naar mig ikke!“

Pablo havde sluppet sønnens arm, hans egen faldt slapt ned :

„Endnu det!“

Han sagde det tonløst, træt, som én, der opgiver alt.

„Juanitto.“ Evans saa bekymret paa Gomez, „forklar din fader det hele.“

„Mr. Evans,“ Juanitto rystede paa hovedet, „det maa De da vide, at om jeg saa brugte mit liv til at forklare Far, at Benedicte er . . . er mit fristed, min havn,

min himmel, han vilde ikke aabne sine øren for at høre det. Hun er jo farvet, en farvet kvindes datter.“

Pablo havde bøjet ansigtet ned i sin haand og stønnede.

„Mener du da virkelig, at du har ægtet dette . . . denne . . . Er der da nogen præst, der har haft den frækhed . . .?“

Juanitto saa ikke paa sin fader, han rystede paa hovedet og smilede hen for sig:

„Nej, der var ingen præst.“

„Har du lovet hende ægteskab?“

„Lovet?“ Juanitto gentog mekanisk ordet, som naaede dets mening ikke ind til hans bevidsthed. Saa saa han op, og lyset veg fra hans ansigt: „Aah, nu forstaar jeg . . . Nej, Fader, jeg har aldrig lovet Benedicte ægteskab, for hun har bønfaldet mig om ikke at forlange det.“

„Hvad vil det sige?“

Gomez saa spændt ind i Juanittos øjne.

„Hun har en fader, som hun siger, hun skylder alt, hvad hun har lært af godt og smukt; og alt, hvad hun har haft af glæder i sin barndom; og hun siger, at han . . .“

„Han?“

Juanitto mødte sin faders øjne med et fast blik og sagde langsomt:

„Hun siger, at han vilde hellere se sin datter død end gift med en Gomez.“

Gomez' ansigt trak sig sammen som i smerte, øjenlaagene glippede hurtigt; saa kastede han sig tilbage

mod stoleryggen og lo. Skærende, haardt, krampagtigt. Og ind imellem kom det som halvkvalte udbrud:

„Bess' datter! . . . Colonialraadsformandens datter! . . . naiv stakkel! Almindelig farvet flane!“

Juanitto saa paa ham med et blegt, ubevægeligt ansigt. Da det uhyggelige anfald var ovre, sagde han hen for sig:

„Saadan vil menneskene altsaa se det! Jeg vidste det jo godt en gang, men . . . det var blevet borte for mig.

Farvel, Far! For en gangs skyld har du lært mig, hvad jeg bør gøre.“

Det var søndag formiddag. Juanitto red langsomt ind over gaardspladsen paa „Judiths Hill“. Paa galleriet stod Anton Poulsen og røg paa en kort pipe.

Juanitto bandt sin hest ved jærnringen, som han huskede fra sit første besøg, og gik op ad trappen. Anton Poulsen vendte sig imod ham, men gik ham ikke imøde.

„Hvad vil De her?“ spurgte han med øjne, der trak sig sky sammen.

„Tale med Dem.“

„Vil De laane penge, saa . . .“

„Nej, Mr. Poulsen, jeg vil ikke laane penge. — Kan jeg tale her, uden at nogen hører os?“

„Tal væk! Jeg har ikke hemmeligheder med folk, som jeg træffer første gang.“

„De skulde heller ikke bære nag til folk, som De træffer første gang.“

„Det kan De lade mig om.“

„Det er for resten ikke min skyld, at det *er* første gang. Da jeg kom hjem fra Mayaguez, red jeg herover for at hilse paa vor nærmeste nabo.“

„Hvorfor gjorde De det?“

„Det gjorde jeg, fordi jeg ingen del har i det fjendskab, der saa længe jeg kan huske har været imellem Dem og fader; og jeg vilde bede Dem om at lade mig være udenfor det.“

„Hm, — hvad betyder det?“

„Den gang betød det kun, at jeg vilde gerne trykke Deres haand og sige Dem, at — — at alt det gjorde mig ondt.“

„Og nu?“

„Ja, nu har jeg meget at sige Dem, og det bliver svært at faa det sagt.“

Anton Poulsen bøjede hovedet som en tyr i forsvarsstilling, og hans øjne stirrede nedefra og op i Juanittos fine raceansigt.

„Kom indenfor,“ sagde han but og slog døren op til en stor halvmørk sal med sløjfebehængte gyngestole om et rundt mahognibord.

„Sæt Dem,“ sagde han og lagde den udgaaede pibe fra sig.

„Tak,“ sagde Juanitto og tog plads.

Mr. Poulsen, har De nogensinde hørt mennesker, De havde tillid til, tale om mig?“

„Ja — —“ det kom modvilligt, „jeg har hørt en og anden sige, at De var . . . ikke som han.“

„Og jeg har hørt om Dem, at De var en god mand

og en varmhjærtet mand, og at Deres sind ofte var tungt, fordi De længtes efter Deres eget land.“

„Saa? Det plejer jeg ellers ikke at besvære folk med!“

„Jeg har hørt, at De var den dygtigste planter paa St. Croix, og at et stort parti ønsker at gøre Dem til formand i raadet.“

„Nu mærker jeg, at De hører til ynglen derovre! Hvorfor smører De mig med sneglefedt? Hvad er det, De vil?“

„Jeg har hørt, at De har en datter, som De har lært at værne om planter og dyr og tænke paa alle andre, før hun tænker paa sig selv, og som . . .“

„Hvad kommer min datter Dem ved? Hvad vil De i det hele taget her paa min lod?“

Juanitto rejste sig.

„Tal fra leveren, for fanden, og lad os faa en ende paa det.“

Juanitto havde lagt sin ene haand paa gyngestolens ryg og stod og saa ned paa den, medens han begyndte at tale — langsomt og søgende:

„De har jo selv været ung en gang, Mr. Poulsen. De maa kunne huske, at der kan rejse sig følelser i ens — ens hjærte, som man ikke raader over, som man ved, man burde modarbejde, men ikke kan og ikke vil, fordi de . . . er blevet én mere dyrebare, mere betydningsfulde end selve det at leve!“

„Hvorfor . . . hvorfor kommer De her med det?“

„Den dag, da jeg kom her for at træffe Dem, da traf jeg . . .“

„Benedicte?“ Det lød som et snap efter luft.

„Ja, Benedicte.“

„Og det vover De . . . det vover De! *De?* Søn af den slubbert, som har . . . som har . . .“

Anton Poulsens ansigt var blodrødt, og en tyk aare havde rejst sig ned over hans pande.

„De vover at komme her og fortælle mig, at De har den slags følelser over for *min* datter?“

„Ja.“ Juanitto sagde det ganske stille og saa op.
„Og hun gengælder dem.“

„Det er løgn! Det er løgn!“

Han truede med sin knyttede haand i luften.

„Det er sandt!“ sagde Juanitto som før og blev ved at se ind i det ophidsede ansigt.

Anton Poulsen løb med tunge, ujævne skridt igennem huset og slog døre op og i. Juanitto hørte ham kalde paa Benedicte.

Han kom alene tilbage og raabte ud: „Herind! Hurtigt!“

Der lød rappe trin ned ad en trappe og et spring til sidst. Benedictes stemme raabte: „Nu kommer jeg, Far!“ og hun kom i løb ind i stuen.

Da hun saa Juanitto, veg hun baglæns, til hun stod op imod væggen. Hendes hænder aabnede og lukkede sig usigelig hjælpeløst; saa sagde hun med en lille indeklemt, brusten stemme:

„Juanitto, du her!“

Han gik hurtigt hen imod hende.

„Benedicte, jeg *maatte* komme.“

Hun rakte sine hænder ud imod ham; han syntes,

de var som smaa børn, der bad om hjælp. Han lukkede dem inde i sine og sagde igen:

„Jeg maatte komme! Jeg kunde ikke andet.“

Hun lukkede øjnene og hviskede med blege læber:

„Saa er det alt sammen forbi.“

„Nej, din fader maa . . .“

Paa samme tid huskede de, at de var ikke alene.

De vendte sig hurtigt og mødte et par blodskudte, fortvivlede øjne, der var rettede imod dem.

„Far! Aah, Far dog!“

Benedicte kastede sig paa knæ ved den gyngestol, hvor Anton Poulsen var sunket sammen. Hun lod haanden glide over hans ansigt:

„Far, du maa ikke se saadan paa mig! Hører du ikke! Aah, kan du ikke se, at Juanitto er god?“

„Gaa bort! Væk med dig!“

Han saa paa hende med næsten sanseløst had:

„Taske!“

Hun gav et smertefuldt skrig og tog sig til panden, som havde et slag ramt hende. Juanitto løftede hende op og lukkede hende inde i sine arme.

„Og det har jeg levet for! At gøre hende til et hæderligt menneske! Min gamle gudfrygtige moders navn har jeg givet hende, og saa . . .“ Poulsens stemme knækkede over i en hulken, „og saa bedrager hun mig med ham . . . med den mands søn, som Aah, Pige, hvor kunde du gøre det?“

„Far, jeg havde jo ikke vidst, at det kom saadan.“
Benedictes øjne var blanke af taarer, men hun græd ikke.

„Man raader ikke over det. Jeg *maatte* elske Juanitto, men du skulde aldrig have haft det at vide.“

„Mr. Poulsen, er det kun fordi jeg er min faders søn, at De synes, Benedictes brøde er saa stor?“

Poulsen virrede ubehjælpelig med sit tunge hoved.

„Alle baand er brudt mellem mig og fader,“ blev Juanitto ved, „jeg staar her som en uafhængig mand.“

Poulsen saa op og trak vejret dybt:

„Har De brudt med ham derovre?“

Han gjorde en gestus med hovedet i retning af „La Reine“.

„Ja.“

„Paa grund af dette med Benedicte?“

„Ja.“

„Ja, jeg kan tænke, at hun var ikke god nok!“

„Jeg har ikke bedt om faders samtykke, men jeg er kommet herover for at bede om Deres.“

„Og det ventede De at faa! Naturligvis, Anton Poulsen skulde føle sig smigret og beæret. Men der regnede De fejl, Gomez! Jeg har hele mit Liv betalt enhver sit og hellere savnet end skyldt. Min gamle moder plejede at sige: „Vogt dig for gæld, Anton; den der begynder med at laane ender med at lyve.“ Og hellere vilde jeg se min datter tjene sit brød ved at gaa ud og sy, end jeg vilde se hende gift med en Gomez fra „La Reine“.“

„Og Benedictes lykke, den betyder ikke noget for Dem?“

„Gud bedre for den lykke!“

Han skjulte ansigtet i hænderne og sagde stødvis, som kvaltes ordene i sindsbevægelse :

„Det barn har jeg troet paa som paa mig selv! Jeg syntes, hun lignede min hæderlige familie; vi havde ligesom saa meget godt imellem os, og saa“

„Far, det kom, da han talte om dig! Han sagde, at jeg kunde være stolt af at have saadan en fader; han sagde . . .“

„Ja, rævene har mange maader at fange hønsene paa.“

„Mr. Poulsen, jeg *vil* ikke bedømmes efter det, min fader muligvis kan have forbrudt. De gælder for at være en retsindig mand, men nu er De uretfærdig. Jeg kom hjem, fordi jeg haabede at kunne redde „La Reine“ — jeg havde samlet lidt penge sammen — men jeg indsaa, at det var haabløst, og min fader ønskede ingen indblanding. Paa „Monserate“, hvor min plads stadig staar mig aaben, er min løn 2000 dollars; og det kan vi gifte os paa, Benedicte og jeg; og jeg skal hverken laane eller lyve, det kan De være forsikret om!“

„Og saa vilde De tage Benedicte fra mig?“

Han vendte langsomt hovedet :

„Og du vilde gaa?“

„Nej, Far, nej! Det er jo netop derfor, at jeg havde bedt Juanitto tie. For jeg *kan* jo ikke rejse fra dig.“

„Hvorfor . . . hvorfor kommer De her saa?“

„Ja, Juanitto, hvorfor . . .?“

„For jeg maatte. Benedicte og jeg har mødt hinanden paa „Lillians Garden“ ; vi troede, det var vores

egen lille verden, men vi er ikke mere ene om vor hemmelighed.“

Benedicte knugede hænderne sammen.

„Hvem kender den?“ Poulsen rejste sig med strittende haar.

Juanitto stod et øjeblik, som om han betænkte sig, saa sagde han:

„Far.“

Som et hidset dyr fo'r Poulsen ind paa ham, greb ham i struben med den ene haand og knyttede den anden foran hans ansigt.

„Far! Far!“ Benedicte kastede sig med et skærende skrig ind over hans arme.

Juanitto stod ret op med hænderne fast ind mod legemet — uden at flytte sig, uden at væрге for sig.

„Altsaa til ham, den kvindeskænder, har De givet Benedicte til pris?“

„Far slip! Aah slip!“

Poulsen slap sit tag; Juanitto gjorde en synkende bevægelse. Benedicte listede sin arm om hans hals og knugede sin kind mod hans skulder.

„Ud med Dem! Ud af mit hus!“

Poulsen strakte en rystende haand hen imod døren.

„Der er *det*, der er saa haardt, at en mand ikke kan bære det! Tomme for tomme har jeg skaffet mig agtelse, medens den anden brød sin ned. Nu stod jeg, hvor jeg disse mange aar har ønsket at staa, og saa — igen ham.

Saa ynkelig som han er, kan han vel endnu en

gang naa mig med sin junkerhæl, og saa er haanen igen over alt mit.“

„Giv mig Benedicte, og jeg ser ingen grund til haan.“

„Slip min datter! Vov ikke at røre hende! Hun er et barn endnu, og saa megen myndighed har jeg vel i mit eget hus, at jeg kan tvinge hende til tugt. Det skal De nemlig vide: Hellere vil jeg smede hende i en jærnlænke til sukkermøllen derude, end jeg vil give mit samtykke til et ægteskab med Dem.“

„Ja, bind du hende, Anton Poulsen! Men om hun saa skal vælte din mølle eller gnave din jærnlænke over med sine tænder, saa vil hun møde der, hvor Gomez fra „La Reine“ venter hende.“

De havde alle vendt sig mod den underlig hæse stemme, der skrattede fra det inderste af stuen. Paa en lav stol, med det magre legeme svøbt i et rødt shawl, sad en farvet kvinde og saa frem for sig med øjne, der skinnede som i brændende feber.

„Mor!“ sagde Benedicte og blev blussende rød.

„Ved du ikke,“ raabte Anton Poulsen og traadte vredt hen imod kvinden, „at jeg har forbudt, at Benedicte færdes ene til hest og i det hele taget udenfor plantagen.“

„Jo-o,“ hun nikkede avtomatisk, „jo-o, det ved jeg nok!“

„Mærkede du da ikke, at hun ofte var borte?“

„Jo-o, det mærkede jeg nok!“

„Hvorfor sagde du det da ikke? Aldrig har du nævnet det til mig!“

„Ne-øj, det har jeg nok ikke!“

Blodet steg igen voldsomt op i hans ansigt; den blaa aare paa hans pande svulmede, som skulde den sprænges.

„Vidste du, hvor hun var?“

Han rystede hende i skuldren:

„Tal!“

Den høje tynde skikkelse rejste sig. Det var en kvinde i fyrretyveaarsalderen. Hun holdt shawlet fast om skuldrene med sine korslagte arme og krængede overlæben op, saa man saa hendes blaa-hvide tænder.

„Fra den første gang Master Juanitto var her, har jeg vidst det!“ sagde hun langsomt og dvælende paa ordene, som om hun nød hvert eneste af dem.

„Jeg lurede bag ved jalousierne; jeg saa hans nakke med det haar, der er som silke under ens hænder. Og jeg hørte hans stemme; og det kildrede ned ad min ryg, saa jeg kunde have skreget. Og jeg hørte ham overtale Benni til at komme og møde ham — — i krattet ved „Lillians Garden“.“

„Og du,“ Poulsen ruskede hende i skuldren, saa hun svajede frem og tilbage, „du, hendes moder, du rørte dig ikke for at forhindre, at din datter kastede sig ud i sølen?“

Hun slyngede hans haand fra sig og slog med hovedet, som en hest, der har revet sig løs:

„Det siger jeg, at hvis det er „søle“ at give sig hen til den, ens blod skriger af længsel efter og som kan handle med en som et dyr og slaa en, saa man bløder, og saa man hviner af vellyst, fordi det er ham,

der gør det, og saa man slikker hans haand som en hund og føler sig stolt; — og hvis det er „respektabelt“ at ligge i seng med en mand, som man vrænger af, med alt det man har i sig; saa siger jeg: sølen for mig og mine! — Du og Benni I har altid rottet jer sammen. I har talt om ting, som jeg ikke forstod, og læst i bøger, der var dumme og kedelige; og jeg har gaaet her som et stakkels fjot; men jeg var ligeglad! — Men fra den dag jeg vidste, at Benni mødte Pablos søn, da har jeg været som den gamle Bess!”

Hun lukkede øjnene halvt, og der gik som en gysning igennem hende:

„Naar jeg saa hende gøre sig smuk, smaanyrne og være naadig til højre og venstre og ride ud af gaarden ganske langsomt, som hastede det ikke; og saa i flyvende galop ind over markvejen, saa — saa var jeg med i det! Jeg levede det alt sammen om igen. Jeg glemte at jeg var mager og langbenet som en pelikan. Det prikkede i mig, det sugede — herinde. Jeg følte det, som om jeg endnu var sorte Bess med ildøjnene — hans Bess — og det var os der mødtes.“

Benedicte havde gemt sit ansigt ved Juanittos skulder; han kunde mærke, at hun skælvede i hans arm, medens han stod og saa med en blanding af medynk og væmmelse paa dette lidenskabelige kvindeansigt, der var sygt og forgræmmet med et raat træk om munden, men med øjne der funkledede som lyn paa en forreven uvejrs Himmel.

En lyd som en rallen fik ham til at se sig om. I en gyngestol henne ved bordet laa Anton Poulsen;

hans ansigt var graahvidt, brystet arbejdede konvulsivisk, og munden stod aaben som for at skaffe lungerne luft.

„Benedicte,“ sagde Juanitto sagte, „din fader.“

Hun saa hurtigt op :

„Aah, Mor, hold op med alt det forfærdelige! Du har jo feber! Hører du, du har feber“ . . . hun puffede hende lempeligt hen imod døren. Du maa gaa ind og lægge dig.“

Det var som ilden paa én gang slukkedes i de brændende øjne; den høje kvinde saa sig sløvt, lidt uforstaaende om, trak shawlet tættere om sig, som om hun frøs, og klemte sig sammenkrøben ud af døren.

Anton Poulsens blik gled frem og tilbage imellem de to unge; han lagde armene paa bordet, ludede hovedet ned imod dem, og hans brede ryg rystede af en lydløs hulken.

Juanitto gik uden at tænke over det hen og lagde sin haand paa hans skulder :

„Mr. Poulsen,“ sagde han og bøjede sig ned over ham, „jeg forstaar det først alt sammen nu. Jeg forstaar, at blot synet af mig maa være Dem en lidelse! Tro mig naar jeg siger det, jeg anede ikke, at der var gjort Dem saa — uhjælpeligt — saa pinefuldt ondt.“

Poulsen hævede langsomt sit tunge hoved og saa op i Juanittos sjæfulde øjne, der lyste af medfølelse sorg. Han havde et øjeblik trang til at overgive sig, til at aabne sig for denne uventede deltagelse, som

varmede hans oprevne sind, men han kunde ikke. Mistroen krøb op i ham; og han spurgte:

„Har Benedicte aldrig fortalt Dem om sin moder?“

„Nej, aldrig! Kun at der var noget, der ofte var svært; jeg har aldrig spurgt, hvori det bestod.“

„Naa, det har du dog ikke!“

Poulsen strejfede datteren med et flygtigt blik.

„Nej, Far, hvor kunde jeg dog?“

„Aah, nu ramler dog det hele!“

Anton Poulsen tog fast om stolearmene og rettede sig:

„Imorgen ved hele øen, at du har staaet i elskovsforhold til Juanitto Gomez. Jeg ved ikke, om det er saadan; men alle vil sige det, og alle vil tro det. Er *han* ikke sin faders søn, og er *du* ikke din moders datter?“

„Men saa giv mig Benedicte — giv mig hende helt og holdent, og al ond tale falder bort.“

Anton Poulsen rejste sig og blev staaende foran stolen:

„Nej. Jeg kan ikke! Jeg kan ikke!“

Han flettede fingrene ubeslutsomt i hinanden:

„Herregud, Benedicte, jeg *kan* ikke! Han derovre vilde tude sin vrede og foragt ud over os! Jeg kan ikke bære det; — ikke nu.“

„Men Benedicte *er* min!“

Juanitto lagde med en ejers selvfølelse sin arm om hende:

„Skil os ved mange mile, og vi er dog sammen.“

Alle hendes tanker hører mig til, og al min længsel søger hende.“

„Og du?“

Poulsen vendte sig mod Benedicte med usikre øjne:

„Hvad siger du?“

„Jeg siger som Juanitto. Saadan er det, Far, og det kan ingen magt i verden forandre. Men — det moder sagde, det er ikke rigtigt. Jeg mødte Juanitto, fordi . . . fordi jeg vilde det saa gerne; og du vidste det ikke; saa det kunde ikke gøre dig ondt; men nu er det anderledes . . . Forbyder du mig at se ham, trods det du ved nu, saa — saa ser jeg ham ikke.“

„Og De?“

Poulsen vendte sig brat imod Juanitto.

„Er der da slet ikke noget, der kan faa Dem til at se frem og lige paa denne sag og ikke tilbage? De holder jo dog af Benedicte?“

„Holder af Benedicte! Hm — holder af!“

„Og De kan ikke se mig ind i øjnene og sige, at De tror, jeg er et æreløst menneske.“

„Nej, men han . . .“ Anton Poulsen pressede læberne sammen og saa hen for sig, „nej, men *han* er det. Udadtil har han gjort mig latterlig; og indadtil . . .“ han knyttede haanden i luften.

„Aa nej, Far! Aa nej . . .“ Benedicte lagde haanden over hans mund. „Tal ikke om *det*.“

„Og, om jeg nu lod Dem faa Benedicte . . . barnet der, som er den eneste glæde, livet har haft raad til at give mig, saa . . . saa . . .“

„Far, Far, du maa ikke græde! Jeg har aldrig set dig græde, og det er saa forfærdeligt!“

Poulsen greb pludselig Juanitto om haandleDET med den ene haand og Benedicte med den anden og saa frem for sig med anspændte øjne, som saa han et syn, der paa samme tid voldte ham gru og den højeste fryd.

„Det eneste . . . det eneste, der kunde faa mig til at vakle i dette, det var, om Pablo Gomez fra „La Reine“ kom her, jaget fra gaard og gods, kom og tryglede mig, Anton Poulsen, om at give hans søn min datter til ægte.“

Han knugede kæberne fast sammen og sagde ud gennem tænderne:

„Det var det eneste! Og hele øen skulde faa det at vide!“

„Det gør min fader aldrig!“

Juanitto sagde det uden at se op, men hele hans sympati var i det øjeblik hos faderen.

„Saa maa De gaa! Det er mit sidste ord!“

„Jeg troede, De var en højsindet mand, Anton Poulsen; derfor kom jeg. Og fra det, Benedicte har fortalt mig om Dem, troede jeg, at De var en god mand og navnlig en god fader. Nu ved jeg, at De er selvisk, og at De har en stolthed eller forfængelighed, der er endnu ringere og ynkeligere end min faders.“

Han vendte sig bort og gik hen og tog Benedicte i sine arme. Han kyssede hendes mund og hendes øjne og sagde med sagte, sørgmodig stemme:

„Jeg har altid troet forkert om mennesker; jeg har altid ment, at de maatte dog vist helst ville det gode. Nu ved jeg, Benedicte, at det fuldkomne — det fandtes kun i vor have, hvor der blot var planter og dyr.“

„Juanitto, jeg maa holde mit ord til fader. Men det *kan* ikke være meningen, at vi to skal skilles for altid.“

Hun tog hans hænder imellem sine og saa ekstatisk op i hans øjne:

„Der er noget herinde, der siger mig det. Herinde!“ Hun løftede hans hænder og knugede dem imod sit bryst, „det er det samme som siger mig, at der er et liv efter dette; for det føler jeg, det herinde det kan aldrig, aldrig dø.“

Saa stod de med hvide ansigter og saa ind i hinandens taareblændede øjne; Juanitto bevægede læberne, men der kom ingen lyd; han løsnede sagte hendes hænder og gik uden at se sig tilbage.

Benedicte sank sammen, der hvor hun stod. Hun græd ikke, hun rørte sig ikke, laa blot ganske stille med ansigtet ned mod sine arme.

Man hørte hovene fra Juanittos hest mod gruset, han red bort i skridt.

Anton Poulsen saa angst paa datteren, gjorde et par raadløse skridt hen mod galleriet, som for at kalde ud, men standsede, greb sig op i haaret med begge hænder og stønnede:

„Jeg kan ikke! Jeg kan ikke! — Benedicte, rejs

dig, hører du! Jeg holder det ikke ud! Det hamrer i mit hoved, som skulde det splittes!"

*Han tog hende om skuldrene, og hun rejste sig langsomt og snublende.

„Barn, hvor kunde du gøre det? Hvor kunde du gøre det imod mig? Du som var min stolthed!"

Et lille træt smil gled over Benedictes ansigt, og hun sagde stille:

„Havde jeg noget, der var min stolthed, vilde jeg ikke træde paa det.“

„Men tænk dig det helt igennem. Tænk dig, at jeg gav mit samtykke! Du maa da vide, at han derovre vilde spy sin snærtende haan ud over os. Og din moder . . . alt det gamle vilde blive taget frem igen og drøftet, og . . . og maaske mere til. — Husk, jeg er en jævn mand; jeg har kun min hæderlighed til at bære mig oppe; men folk vilde grine mig ud, hvis jeg nu lod alt være glemt; de vilde sige: Den bonde, han er naturligvis inderst inde stolt over at komme i slægt med Pablo Gomez. — Og, Pige, det taaler jeg ikke! Jeg taaler det ikke!"

„Ja ja, Far!"

Benedicte støttede hovedet i haanden, som kunde hun ikke holde det oprejst:

„Det er saa underligt, at det, der er min stolthed, kan være din skam! Vi har i disse mange aar haft alle ting sammen.“

„Ja, ja, det er sandt. Men du er jo kun et barn; du har ladet dig overliste af kønne ord og slebne manerer; du skal se . . .“

„Far, *det* er det eneste, jeg ikke vil høre. Det maa vi slaa fast: fra nu af nævnes dette ikke imellem os.“

Hun afværgede med haanden sin faders svar og gik langsomt og tungt op paa sit værelse. Hun sank ned paa en lille barnestol, der stod lige indenfor døren, og lænede hovedet tilbage mod væggen.

Hun tænkte ikke, hun følte ikke; hun syntes alt var slukket og tomt i hende.

Hun fo'r sammen ved, at en famlede ved hendes dør; hun havde ingen skridt hørt.

„Hvem er det?“ spurgte hun, angst for hvad der nu skulde komme.

„Kom, kom og se!“ hviskede hendes faders stemme; og da hun aabnede døren, greb han hende om armen.

De fulgtes tavse ad ned ad trappen, og han slog døren op ind til sovekammeret.

Der paa gulvet laa „sorte Bess“ med hovedet bøjet bagover. Munden gabede, saa man kunde se op i ganen; fødderne, der var stukket i mandsstøvler, laa vidt fra hinanden; og knuget ind i armhulen sad en tomt flaske. Hele værelset stank af hvidrom.

„Jeg kunde se, hun havde drukket,“ sagde Benedicte forknyt. „Hvorfor viser du mig dette?“

„For du skal forstaa, at dette er hans værk; og du skal forstaa, hvad han har gjort mit liv til; og du skal forstaa, at der er ting, som overskrider et menneskes bæreevne.“

Benedicte tog en pude fra sengen og stak den

ind under moderens hoved; saa vristede hun flasken løs og satte den til side.

„Stakkels Mor!“ sagde hun sagte.

„Ja, „stakkels Mor“ ! Stakkels I alle sammen, som venter, at livet skal være kys og kønhed og søde ord! Livet er kamp og arbejde; og lønnen er menneskers respekt. — Du synes nu, at jeg har været haard imod dig, men tro mig, Barn, engang vil du indse, at jeg havde ret i mit, at jeg frelste dig fra . . .“

Benedicte hørte ham ikke. Hun stod med sine bedrøvede øjne heftede paa moderens hærgede, indfaldne ansigt; og hun gentog sagte og uendelig blidt: „Stakkels Mor!“

Gomez havde endnu en gang faaet vekslen fornyet; men de værdifuldeste af de gamle Scholtenske kostbarheder fandtes ikke mere i salen paa „La Reine“, men stod og saa hjemløse ud mellem de amerikanske fabriksmøbler med skævt anbragte hylder og skuffer og mekaniske klaplaager, der smykkede salonerne paa „Bettys Hope.“

Gomez viste sig kun i clubben, naar der var kommet post, spillede billard med kaptajnen og studerede blade og tidsskrifter i læseværelset.

Den eneste, der kom paa „La Reine“, var Evans.

„De mener altsaa, at alt er forbi imellem dem?“

Gomez saa gennemtrængende paa sin gæst.

„Jeg tror ikke, de mødes mere; eller rettere sagt, det er jeg vis paa! Men . . .“

„Men?“

„Jeg tror aldrig, hun er ude af hans tanker.“

„Fæ! Hvorfor skal han altid være anderledes end andre? Hvorfor tager han ikke, hvad han kan faa?“

„De ødelagde det for ham, Gomez. Et menneske som Juanitto kan ikke finde sig i, at man kaster med sten efter den pige, han holder af.“

„Holder af! Holder af! Det lyder saa højstemt! For resten maa han vel kende Dem og mig nok til at vide, at vi render ikke med sladder i den slags affairer, — selv om damen er datter af Anton Poulsen og sorte Bess. A propos: Hvad bliver det til med Poulsen?“

„Jeg ved ikke; der siges at han er syg. Nogen paastaaar, at han er blevet menneskesky. Man ser ham aldrig. Han har ikke været til de to sidste colonialraadmøder, skønt de sager, der var paa dagsordenen, var bragt frem af ham selv.“

„Hm! Vidste han noget om datterens idylliske møder, vilde han formodentlig forsøge at fremtvinge ægteskab. Skønt — saa langt vilde han vel næppe vove sig ud.“

„Jeg tror, De tager fejl der, Gomez.“

„Saa-aa?“

„Ja, jeg tror nemlig, at Juanitto har bedt om hans samtykke til ægteskab.“

„Nej, Evans, nu gaar De for vidt! Og han skulde have nægtet det?“

Evans nikkede bestemt.

„Han, Anton Poulsen, skulde have sagt nej til at faa sit kulørte afkom gift med min søn?“

Evans nikkede igen.

„Hvoraf ved De det?“

„Jeg ved det ikke, men jeg slutter mig til det af Juanittos opførsel.“

Gomez fik igen et af sine ubeherskede, uhyggelige latteranfald; og efter at Evans var borte, gik han frem og tilbage, frem og tilbage og gentog mumlende:

„Bess' datter . . . Saa dybt altsaa! Saa dybt!“

Paa „Judiths Hill“ sneg dagene sig hen som listende skygger. Uhyggen lurede i alle husets kroge; mistroen hang som graa spindelvæv i luften.

„Hvor kunde du gøre det imod mig?“ syntes Poulsens øjne at spørge, naar de mødte datterens; og hendes svarede uden at vige: „Jeg kunde ikke andet.“

Bess iagttog dem og slyngede haanende ukvemsord efter dem.

I den første tid færdedes Anton Poulsen hver dag ude omkring og var en stadig gæst i clubben.

Han lyttede og spejdede: Saa, nu . . . nu vilde der komme hentydninger, spøgefulde eller spydige eller deltagende. — Men de kom ikke. Naturligvis! — Ingen vilde sige noget til ham! Bag hans ryg vilde der blive hvisket om Benedicte, sorte Bess' datter, og unge Gomez; og hver gang to talte sagte sammen, jog blodet op i hans pande, og det sved igen ham: „Nu — nu er det om dem!“

Til sidst holdt han det ikke ud; han blev hjemme i al elendigheden. Han syntes, hans egne arbejdere saa ynkende paa ham; og han syntes, at lyden fra de

vogne, der kørte forbi paa vejen, var haanende og drilsk.

Til andre tider kunde han liste sig til at følge Benedicte med øjnene, og saa vaandede det sig i ham af selvbebrejdelse.

Saa stille hun var blevet; saa lille i ansigtet; og aldrig klagede hun!

Havde hun blot klaget! Havde han blot faaet lov til at forklare hende igen og igen, at han kunde ikke handle anderledes; men det var det eneste punkt, hvor hun var stejl. Begyndte han, gik hun ud af stuen.

Juanitto passede sit arbejde og var altid ligelig og venlig imod sine omgivelser. Evans og han havde aldrig talt hverken om Benedicte eller forholdet til Gomez; men Juanitto kunde mærke, at hans faders ven gav ham sin sympati. Han var taknemlig for det; hans væsen krympede sig under kulde, og han viste Evans en tavs tillidsfuldhed. Men sorgen og længslen gravede furer i hans unge ansigt, og Nanna Jane sagde en dag, da han besøgte hende og forsøgte at spøge: „Oh, Master, du maa ikke smile med dem øjne! Det er, saa gamle Nanna føler graaden klemme i halsen!“

Han spurgte til sin fader; han havde lige mødt ham paa vejen til byen; og Nanna pillede ved sit forklæde og sagde, „at Mr. Pablo havde det godt.“

Saa løftede hun pludselig hovedet.

„Master“, sagde hun og stirrede ind i Juanittos ansigt, „ved du, at Silvany Pretty har forladt ham?“

„Nej — det vidste jeg ikke.“

„Jo, siden den franske maler var her, har hun været ligesom storagtig og bildt sig ting ind. Og Mr. Pablo vilde ikke have hende om sig; og hun har jo ført sig her som en missis. Og nu er hun rejst; og drengen har hun taget med, og Nanna,“ hun rystede langsomt og opgivet paa hovedet — „hun forstaar sig ikke paa dem kvindfolk fra den nye tid. Forlade en herre som Master Gomez, naar man ikke bliver sparket ud?“

„Og det blev hun ikke?“

„Nej, for jeg siger dig, Mr. Pablo vidste ikke, at hun var væk, før Jimmy fortalte, at han havde kørt hendes sager ind. Et helt læsfuld tog hun med sig, Sir; og da hun kom, havde hun kun en papæske.“

„Hvad skal hun og drengen nu leve af?“

„Det kan Nanna ikke sige. Men . . . Gina siger,“ hun bøjede sig hen og hviskede det ind i Juanittos øre, „at hun har set hende spytte paa fingren og tælle en stabel sedler, som om det var bladene i en bog.“

„Hm! — Hvordan gaar det ellers, Nanna?“

Hun spredte sine magre brune fingre ud i luften, trak dem til sig som kattekløer og spredte dem ud igen.

„Jeg siger, Master Ju-Ju,“ nu hviskede hun saa sagte, at Juanitto havde ondt ved at høre det, „jeg siger — og jeg turde gøre min saligheds ed paa det, Sir — jeg siger, at jeg hører Mrs. Jenny pusle om her ved nattetide, i dem bløde sko hun brugte. Og jeg ser hendes øjne. Og det er som Master Pablo

ogsaa saa dem; og hans ansigt . . . Jeg siger dig, det bliver saa underligagtigt! Og Masters lærredstøj . . . Du ved, hvordan han gav det bort, blot der var en rustplet paa det; og idag . . . oh, du naadige Gud, hvis veje er uransagelige," hun vendte blikket opad og vred hænderne i luften, „idag da jeg kom derind, jeg siger dig, han stod med en saks og klippede trevlerne af for neden."

„Det maa ikke ske, Nanna!"

Juanitto sagde det hurtigt og bestemt:

„Jeg skal sørge for, at der bliver sendt nogle sæt tøj herud. Saa maa du vaske dem, saa han ikke mærker, at de er nye."

Hun kyssede paa fingrene hen imod hans haand: „Oh, Gud velsigne min lille Massa! Oh, om det er *det*, der har kaldt stakkels Mrs. Jenny ned fra sin himmel?"

„Er der ellers noget — noget I mangler?"

„Vel — det er jo ikke, som det var! Men det er, som han ikke mærker det. Jeg tror ligesom ikke han ved, hvad han putter i munden."

„Jeg skal tage nogle penge med herover, Nanna. Han maa ikke savne, hører du!"

„Oh, min Baby. Nanna Jane vilde jo gøre sig til tyv for at skaffe det saa kongeligt, som saadan en herre som Mr. Pablo burde have det."

Gomez havde i flere maaneder ikke været i byen. Han tilbragte dagene i sin flugtstol paa galleriet, stir-

rede ud i luften og lod cigaretten, som han holdt mellem fingrene, fortære sig selv.

Det var som ydmygelserne i den sidste tid var blevet holdt borte fra ham af en usynlig haand, og straks trak han vejret friere; men han havde ikke mere trang til at demonstrere sin ubekymrethed; han nød kun freden.

En lørdag eftermiddag kom Nanna ind og sagde som til et barn, man vil lokke for:

„Tom kom hjem fra Basend nu; og skonnerten var kommet ind med post. Skal Master ikke ind og se bladene, dem? Der ligger et sæt tøj deroppe, der er saa frisk som en morgen, Sir.“

„Lad hellere Tom eller Jimmy ride ind og se, om der er noget til mig?“

„Men saa faar Master ikke alle dem fremmede blade og aviser. — Der gaar Jimmy, skal jeg sige om vognen?“

Pablo strakte armene ud fra sig:

„Ja, maaske var det ikke saa galt at faa rettet sig lidt! Du har faaet tøjet gjort istand, siger du?“

„Ja, Sir! Som nyt, Sir!“

Fysikus, Hr. og Fru Martens og bankdirektøren sad i læseværelset, da Gomez traadte ind. De var fordybede i danske blade, lod først som de ikke bemærkede ham, saa tilfældigt op og hilste flygtigt.

Gomez kiggede et par amerikanske aviser igen-

nem, søgte at interessere sig for det forestaaende præsidentvalg, men formaaede ikke at holde sine tanker samlede. Det var som der ustandseligt løb en uvedkommende tankestrøm ved siden af den egentlige. Synet af disse mennesker, der sad her og ignorerede ham, og frøs ham med deres uhøflighed, og som én gang havde bejlet til hans venskab og hans indbydelser, de splittede hans nerver og tappede kræfterne af ham; og sikkerheden.

Han kastede aviserne fra sig og greb et af de illustrerede blade; det var „L'Illustration“.

Heftet var fuldt af gengivelser efter malerier paa salonen, og her blev hans interesse ganske udelt taget fangen.

Hans næseflige udspiledes, han trak vejret dybt: Her var igen et pust derude fra.

Paa de to første sider var det næsten lutter kvindebilleder.

En laa nogen lige vaagnet op af søvnen. Det hofte-løse smalle legeme, med den altfor slanke midie i forhold til brystets og lemmernes yppighed, var en protest mod antikens muskuløse kraft, men Gomez kunde ikke faa sine øjne fra hende. Hun var den kvindetype, som overkulturens trætte mænd havde frembragt. Hendes øjne, der halvtillukkede var rettede imod beskueren, var lurende som spejdende katte-øjne.

De fleste af kvinderne var kokotter med stærkt understreget nøgenhed; men der var ogsaa portrætter

af damer med adelige navne, der med bevidst, legitim dristighed stillede deres skønhed til skue.

Pablo havde bøjet sig frem over bladet, med albuerne mod bordet og hovedet støttet i hænderne; en stilling, der hos ham viste, at han ganske havde glemmt, at han ikke var alene.

Han havde flere gange vendt bladet, — paa den næste side var der en del stiliserede landskaber, — men han drog sig stadig tilbage til kvinderne.

Saadanne fandtes altsaa endnu derude! Og han sad her som en fattig, en stakkel, der blot kunde kigge igennem en sprække ind i rigdommen.

Med et suk vendte han bladet. Nu *vilde* han se paa landskaberne.

Der laa et slot, en tempellignende, hvid bygning imellem pinjer; og længere nede var et interieur fra Palazzo Borghese.

Ja, saadan skulde man . . . Det gav et ryk i ham, og blodet jog ham saa voldsomt op til hovedet, at han et øjeblik blindedes.

Det sank lige saa hurtigt tilbage, og han kom til at ryste. Han maatte knuge tænderne i hinanden, for at de ikke skulde klapre.

„Efter Syndefaldet“, af Hugues Vernier, stod der.

Paa en trappe, mellem eksotiske planter og med en ruin som baggrund, sad to unge. Eller *hun* sad, næsten upaaklædt; og han laa med hovedet i hendes skød.

Ingen fejltagelse var mulig: Det var Juanitto og

Benedicte Poulsen, som de havde siddet paa marmortrappen den dag, han og Vernier overraskede dem.

Gomez stønnede sagte. Havde det umenneske da hverken samvittighed eller taktfølelse i livet!

Og „Syndefaldet“ kaldte han det, og de saa ud som baade himlens og jordens salighed var deres. Det var som en dobbelt blasfemi.

Gomez fik med skælvende hænder heftet ned under bordet og skar bladet ud med sin lommekniv.

Han rejste sig og kaldte paa sin vogn.

Jimmy var gaaet over paa posthuset og var ikke vendt tilbage, fordi det var tidligere, end hans herre plejede at køre hjem.

Gomez tog selv tømmen.

Han kørte gennem Kingstreet, saa der stod gnister af stenene, saa frem for sig med tæt sammentrukne bryn og besvarede ingen hilsner.

Da han naaede udenfor byen, drejede han ned ad vejen til plantagen „Richmond“, der var lukket paa siderne af tamarindetræer og agaver.

Her holdt han stille og tog billedet frem.

Smukke var de, de to, det kunde ingen nægte.

Hvor havde det pigebarn faaet det ydre fra?

Det var ikke Bess, hun lignede; skønt maaske lidt i udtrykket.

Bess, den djævel, kunde se netop saa rørende selvfor-glemmende ud! Men Anton Poulsen, den danske plebejer — at han kunde have saadan en datter! Underligt at disse forbindelser mellem hvide og lyskulørte

ofte frembragte saa ejendommeligt krydrede skønheder.

Han stak billedet i brystlommen og drejede ud paa vejen igen. Han kørte fod for fod.

Hele verden havde Hugues Vernier berejst for at finde et emne, der kunde friste ham, og saa kom han her til „La Reine“ og fandt det.

Nu hang saa Juanittos billede paa salonen i Paris; og mennesker fra alle lande stod om det og sagde: Han er smuk den unge mand! Hvor mon Hugues Vernier har fundet ham? Han maa vist være Spanier; og man kan se, der er race i ham.

Pablo blev grebet af en følelse, som han aldrig før havde kendt; han mente selv, det var faderstolthed. — Vernier havde endnu en gang faaet ham til at se med sine øjne.

Her var altsaa igen én af slægten, som vilde leve, selv om han skulde dø som bestyrer af anden mands ejendom. —

Efter en middag, hvor alt gik urørt ud, lukkede Gomez sig inde i sit soveværelse; han kunde ikke se sig træt.

Han tog minderne frem, fra han selv var i Juanittos alder, og han tænkte paa Netty. Og det havde han ikke vovet de sidste aar.

Nu raabte Nannas stemme uden for døren:

„Master, der er et brev med et underligagtigt frimærke og en stor, stor haandskrift.“

„Det maa være fra Dick,“ sagde Gomez hen for sig og syntes, det var naturligt, at der netop nu kom brev

fra Dick. De havde ikke skreyet til hinanden de sidste 10 aar.

Men konvolutten havde franske frimærker, og bogstaverne i adressen var med store snørklede sving som begyndelsesbogstaverne i en munkefoliant.

I selve brevet løb de sammen til kaos. Gomez saa paa underskriften; der stod „Hugues Vernier“.

Han arbejdede sig langsomt og med besvær igennem et engelsk, hvis ortografi var ganske tilfældig og fantastisk.

Min kære Señor Gomez!

Husker De *det*, vi saa paa Deres gamle plantage, som De slet ikke var stolt af, og som var det smukkeste De havde? Vi saa to unge mennesker, der elskede for første gang. Jeg glemte alt det indviklede, som jeg var rejst ud for at finde, for *dette*. Fransk mændene gør farcer over elskoven, men det er en fejl. Driften er miraklet i al skabningen; hvis den ikke var, kom jorden til at løbe rundt som en tom karussel. Jeg tog en skitse af det, jeg saa, og gjorde et maleri over det, som blev ikke ilde. En monsieur har købt det. Han vidste om syndefald, men ikke, at det kunde se ud som dette. Han fandt det et pikanteri. Og pikanterier betales dyrt i Frankrig.

Jeg har vundet ære og guld for min hymne i farver; selv her vil man undertiden opbygges. Jeg tager for min part æren; men guldet sender jeg til den, der har skaffet mig det ind. Jeg skriver til Dem, fordi jeg ikke ved, om M. Juanitto er rejst tilbage til Puerto Rico; pengene er adresseret til ham og følger samtidig.

80,000 francs betalte min monsieur. Saa megen ésti-me har man endnu i Frankrig for den, der kan elske og være skøn. Jeg er glad overrasket. Saa længe er vi ikke helt perdu. Tro nu ikke, kære Monsieur, at jeg har viklet mig ud til en ædel røver. Non, du tout! Men jeg har ogsaa min stolthed. Den der har øget Hugues Verniers berømmelse og skænket ham kunstnerisk tilfredsstillelse, han maa ikke være lukket ude fra Elysium af mangel paa guld.

Til adelsmanden Pablo Gomez fra kunstneren
Hugues Vernier.

Gomez læste brevet tre gange, før han forstod det; saa krammede han det sammen i haanden og sagde med smaa stive nik, medens hans pupiller videdes ud: 80,000 francs.

Han rejste sig og raabte:

„Nanna, tænd i salen!“

„Lampen, Sir?“

„Ja og lysene. Alle lysene.“

Han skubbede sine lædertøfler af og tog sko paa, og flip og slips. Med faste trin gik han ind i den oplyste stue, vinkede den gamle ud med en haandbevægelse og gav sig til at gaa frem og tilbage.

80,000 francs — 20,000 dollars, det var en stor sum penge; de kunde hjælpe ham flot endnu en gang. Ja, for Juanitto vilde naturligvis sætte pengene i „La Reine“. Han kunde jo, om han ønskede det, overtage det hele og kun svare sin fader en afgift. Pablos brystkasse udvidede sig; han standsede og saa frem

for sig. Paa den maade vilde han faa en vis fast sum om aaret, og saa kunde han rejse — og begynde livet forfra. Han var jo i virkeligheden en mand i sin bedste alder. Naar han til tider følte sig færdig, saa var det kun, fordi bekymringerne tappede livsmodet af ham og holdt ham nede. Han skulde rette sig igen, om dette kom i orden! Han skulde søge tilbage til den gamle Bostonkreds, og han skulde vise dem alle, at Pablo Gomez var ikke visnet hen trods sin forvisning; han var endnu adelsmand og republikaner og forstod sig paa kvinder.

Kvinder!

Han saa dem for sig, disse franske kokotter, som han ikke havde kunnet løsrive sine øjne fra. Han saa deres vege yppighed og deres sugende, graadige øjne.

Og han tænkte paa de andre, verdensdamerne, med den selvbevidste dristighed og den forfinede ynde.

Han havde sit navn, sin spanske anstand, sit ramme vid; hvorfor skulde han ikke endnu . . .

Han var igen begyndt at gaa.

Eller han kunde indbyde Dick og nogle af vennerne fra dengang til „La Reine“. En lystyacht maatte vel kunne lodeses ind i havnen — de skulde have deres hustruer og døtre med — og saa skulde smaaborgerne her igen faa noget at tale om. Ja, her havde han lidt ydmygelserne; var det ikke rimeligt, om han blev her og slettede dem ud!

Men saa maatte han blive paa „La Reine“.

Og Juanitto! Juanitto?

Juanitto vilde ægte Anton Poulsens datter, og det var underforstaaet i Hugues Verniers gave.

Gomez gik ind og hentede en slidt notitsbog fra et chatol i soveværelset; her stod hans gældsposter skrevet op. Nogle af dem da, — for de to sidste aar havde han hørt op at notere.

Det var store summer han skyldte bort, især til Kaptajn Furgerson paa „Bettys Hope“; baade for laan og varer. Og nu var vekslen med hans navn paa gaaet op til 3000.

De 80,000 francs, som først havde forekommet ham saa stor en sum, de kunde rimeligvis kun lige dække gælden; men saa var plantagen ude af drift, og hvad saa?

Nej, men om det kunde skjules, at man var kommet til penge, saa vilde de længe kunne holde én flydende; men saa . . . tilsidst . . . saa . . . saa vilde Juanitto staa, som *han* stod nu.

Hvad var det, han havde sagt, den dag han skød drengesammen af sig og talte som en mand? At det var svært ikke at kunne ære den, der var ens fader, og som man netop ønskede at kunne se op til og tro paa.

Gomez gik frem og tilbage, frem og tilbage.

Nattebrisen sang i sukkerrørene, og lysflammerne flakkede bag glaskuplerne.

Gamle Nanna stak hovedet ind:

„Massa, den er tolv nu, klokken!“

„Er den tolv?“

„Massa skal gaa til ro! Jeg har tændt derinde.“

„Ja, jeg skal gaa til ro.“

„Godnat, min Massa!“

„Godnat, Nanna.“

Han gik med forstenet, tomt ansigt ind i soveværelset, og hun lukkede jalousier og skodder og slukkede.

Saa listede hun hen og lyttede ved sovekammerdøren.

Oh Gud, han gik endnu! Frem og tilbage! Frem og tilbage!

Hun satte sig paa gulvet med hovedet lænet imod dørstolpen. Nu blev skridtene langsommere; det var som hans fødder var blevet tunge, og han havde svært ved at trække dem efter sig. Undertiden stod han helt stille; men lidt efter gik han igen.

Nanna sad og stirrede ud i mørket; og hun syntes, at hun var ikke alene. Missis Jenny puslede uroligt om paa sine bløde sko; og nu og da mødte hun hendes øjne gennem mørket. Men hun blev ikke angst iaften, som hun plejede; hun syntes, det var saa trygt at Missis var med til at vaage over ham derinde.

Dagen begyndte at lysne, og endnu lød skridtene. Og saa blev der trukket skuffer op og revet papir itu, og hun syntes, hun kunde høre en sagte stønnen.

Oh, Gud, det var svært at være et gammelt negertyende, der maatte luske sig til at elske sit herskab! For om det saa havde gældt hendes sjæls salighed — hun turde ikke spørge eller røbe, at hun var her! Lure — vilde han kalde det.

Hun krummede sit gamle, stive legeme sammen og rystede under en taareløs, fattig graad.

Først da hun hørte ham øse badevandet over sig, listede hun ud og gjorde ild paa.

Der var endnu ingen af tjenerskabet oppe, men hun dækkede bordet og lavede alt til, som om det var en naturlig ting kl. 5 om morgenen.

Hun stod med sin herres mundkop i haanden, da hun hørte hans skridt i salen; han kom lige hen imod spisestuen.

Idet han traadte ind, var det, som hendes arme blev slaaet over; hun gav en hæs halslyd, og koppen faldt knust paa gulvet.

„Tag en anden,“ sagde Gomez uden at se op og satte sig.

Hun arbejdede sig hen imod buffeten; hun syntes hendes fødder var lænket sammen, og hun maatte ro sig frem med armene.

„Kan du skynde dig, Nanna! Jeg skal til byen.“

„Til byen, min Master? Men ingen er oppe der.“

„Jo. Det haster.“

Han spiste et æg og sad og smuldrede brødet imellem fingrene.“

„Der er mangos, Sir.“

„Ja der er mangos. Nanna, naar jeg kommer tilbage, skal du bringe et bud til Juanitto.“

„Mig, Sir? Gamle Nanna forlade huset?“

„Ja. Jeg ønsker det saadan. Vognen vil køre dig til „Morning Star“, naar jeg kommer hjem.“

Han gik ud paa galleriet og fløjtede paa hestepasseren.

Nanna sank om paa en stol og kastede forklædet over sit hoved:

„Det er blevet hvidt! Det er blevet hvidt! Alt hans sorte haar er blevet hvidt. Oh, Gud i sin himmel hjælpe os, amen!

Allerede ved ellevetiden kørte vognen op for døren igen.

Nanna stod bagved jalousiet i solen og kiggede ud. Hun maatte bøje sig helt sammen, fordi angsten stak som naale i hendes bryst.

Jimmy kørte hen i skyggen med vognen, men Mr. Pablo blev staaende og saa sig om, som var han paa et sted, han aldrig før havde set. Og saa gjorde han det underligste, Nanna nogensinde havde set et menneske gøre; han gik hen til den gamle cisterne, den der havde staaet fra før oprøret og som blev kalket over hvert aar, skønt alt det andet trængte meget mere, og han strøg sin haand hen over den, som kærtegnede han et menneske eller et dyr, han holdt af; og da han langsomt gik op ad trappen, syntes hun, at hans øjne, der langsomt gled hen over huset, de var som øjne, der skulde til at briste.

Hun vilde liste sig ud, men han kaldte paa hende.

„Nanna, vognen holder derude. Kør over og sig til Juanitto, at hans fader . . . hans fader venter ham.“

„Oh, Sir, send en anden. Nanna *kan* ikke tage herfra!“

„Hvad mener du? Er du syg?“

„Nej, Sir; men . . .“

„Saa gør som jeg siger. Det er i arbejdstiden, og han er rimeligvis ude med folkene; derfor sender jeg dig. Du maa forklare ham, at . . . at han maa komme. Skal du ikke have hvid turban paa?“

„Jo, Sir, jo. Nanna skal nok!“

Hun rokkede besværligt ud af stuen.

Pablo Gomez sad foran den nedslaaede klap i det store gammeldags chatol, der stod i hans soveværelse. Paa det grønne filt i det dybe rum, der ellers dækkedes af klappen, hang billederne af slægten.

Han gemte dem her, for at lyset ikke skulde viske dem ud.

Der var daguerreotypier af Eduardo og Fru Jenny fra deres ophold i Danmark. Bedstefaderens øjne smilede med frivolt, sarkastisk overmod ind i Pablos, som vilde han sige med en let skuldertrækning: Ja, min kære, nu er det din tur! Fru Jenny havde haaret stramt skilt over panden med en bukkel ved hvert øre. Der var en egen kysk ynde over hendes let bøjede hoved; men det stramme udtryk om munden syntes i modstrid med øjnenes blide eftertænksomme alvor. Der var et fotografi af hans fader og moder taget i Ponce lige efter forlovelsen. De stod traditionelt opstillet med hinanden under armen, og under billedet var skrevet med en uøvet dameskrift: Juan og Rosi Gomez, 1856.

Pablo havde altid syntes, at Juanitto lignede sin

bedstefader, men — han tog gengivelsen af Hugues Verniers billede op fra brystlommen — nu kunde han ikke mere se det. Nej, Juanitto lignede Netty, lignede hende, naar hun lagde sin kind imod hans mund og sagde: „Jeg har det saa godt hos dig, Pab!“ Men — nej — det var kun ansigtets udtryk, der lignede. . . Hugues Vernier havde ret: Han var en Gomez fra hoved til fod.

Han kom til at tænke paa, at Netty havde holdt saa meget af fortællingen om Juanitto, der paa vejen til Ny Spanien ombord paa „Christobal Colon“ sang ballader til eventyrlandets pris og saa blev paa Puerto Rico for at forsvare nybyggerne imod Karaiber og straffefangers mytteri.

Det vilde Nettys søn ogsaa kunne have gjort, og hun vilde have straalet af moderstolthed og sagt: Saadan skal en rigtig Gomez være!

Ja, saadan var det vel egentlig, at en rigtig Gomez skulde være!

Pablo vidste fra Onkel Pedro, at Juanitto kunde have valgt imellem de rigeste og smukkeste piger i Mayaguez, og nu kom han hjem og vilde ægte sorte Bess' datter.

Han rejste sig, betragtede endnu en gang længe billedet af Juanitto og Benedicte, og rev det i smaa stykker. Saa saa han paa sit ur, gik tilbage til chaltollet, tog papir og pen frem og gav sig til at skrive; hurtigt og energisk med store, stejle bogstaver, som han havde lært det i skolen hos Donovan Brook.

Da han var færdig, læste han det skrevne igennem, saa op, og hans øjne blev igen fangede af bedstefadrens, der stadig smilede overmodigt og æggende haanligt.

Han dyppede pennen haardt, tilføjede endnu et par linjer og slog en tyk streg under.

Juanitto var ved at ride hjem til frokost, da han fik øje paa køretøjet fra „La Reine“.

Da han saa, det var Nanna, der sad under halvkalechen, red han hende hurtigt imøde og spurgte:

„Er der noget galt?“

„Master, jeg er saa jeg ryster i knæerne. Nanna ved ingen ting. Naturligvis ved Nanna ingen ting! Men der kom et brev med Evropaposten igaar; og først blev Mr. Pablo ligesom han skulde holde fest, og saa . . . saa gik han frem og tilbage hele natten, som om den onde var efter ham; og Mrs. Jennys øjne var der i mørket, og vi saa paa hinanden og turde ikke spørge; og da han kom ind i morges . . .“

Nanna faldt sammen og græd hjerteskræende:

„Master, jeg siger dig, han var blevet en gammel mand! Hans haar . . . hans haar var hvidt! Oh Gud, oh Gud, hvorfor har du forladt os?“

Jimmy tørrede øjnene med sin hue.

„Har der ingen fremmede været, Mr. Frantzen, eller . . .“

„Ikke et menneske, Sir.“

„Kør over og sig til Mr. Evans, at jeg rider til

„La Reine“, at fader . . .“ Han vinkede med haanden, vendte hesten og satte i galop ind over marken.

„Oh, men Nanna . . . Nanna maa tilbage!“

Hun skreg det efter ham, som om hendes stemmebaand skulde sprænges.

Han hørte hende ikke; og hun maatte hulkende køre videre.

Juanitto red, saa hestens bug laa langs jorden; samtidig jog tankerne som stormskyer gennem hans hoved:

Skulde der gøres eksecution? Havde Kaptajn Furgerson tabt taalmodigheden? Eller havde der været opgør imellem hans fader og Anton Poulsen? Havde hans fader endelig . . . Eller var det *det*, at han, Juanitto, havde smuglet penge til Nanna? Eller skulde hans fader havde truffet Benedicte? Skulde hendes elskelighed og ynde have . . . Alle gisninger tumlede imellem hinanden, og samtidig holdt han instinktmæssigt sin hest oppe og vogtede paa terrainet som en jockey i et vædderidt.

Paa „La Reine“ saa alt ud som sædvanligt. Solen flimrede imod den hvide cisterne, og nerierne blomstrede i den fortorrede lerjord. Tom kom springende for at tage hesten, og dørene fra galleriet til salen stod aabne.

Det grelle sollys faldt paa maleriet af Fru Netty; hun stod i sin lyserøde silkedragt og smilede, som vidste hun noget, der var godt at tænke paa.

Juanitto blev staaende, til hans aandedræt var i ro;

saa gik han hen og bankede paa døren til sin faders soveværelse. Der var ingen, der svarede. Han tog i laasen; den gav efter; og han traadte langsomt ind.

De grønne jalousier var lukkede; hans øjne var blændede af det hvide sollys, og først skelnede han ikke de enkelte genstande.

Han glippede med øjenlaagene, hurtigt og utaalmodigt, og saa saa han det.

Paa den brede himmelseng midt i værelset laa hans fader. I den højre haand, der var strakt stift ud til siden, holdt han en revolver, og fra et skudskaar i tindingen var blodet dryppet ned paa puden.

Næsen var indfalden, som hos den, der har ophørt at aande; og de vidtaabne sorte øjne var stive og tomme.

Juanitto listede sig langsomt og lydløst frem til sengen og hviskede: „Død?“

Saa tog han faderens tunge, kolde haand imellem sine og sagde ømt som til et barn og fuld af medlidenhed:

„Stakkels, stakkels Far! Var der slet ingen anden udvej!“

Han saa sig aandsfraværende om i værelset — siden han var kommet hjem fra Mayaguez, havde han ikke været her — hans øjne faldt paa billederne i pulten, og ogsaa hans blik blev fastholdt af Eduardos smukke, fintskaarne træk med det spottende drag om munden.

Saa opdagede han brevet, som laa med udskrift til ham, tog det og lukkede chatolklappen til.

Han syntes, det var, som der kom noget ondt derinde fra.

Han gik ud og sendte Tom efter Fysikus Borch, vred nøglen om i døren til soveværelset, satte sig i en af de gamle, mørke gyngestole i salen og læste :

„Min søn Juanitto!

Nu da jeg er ved at slette mig selv ud af de levendes rækker, var der et og andet, jeg kunde have lyst til at sige dig. Men jeg synes, det er fejgt at blive følsom, fordi man skal til at dø, og jeg vil ikke søge at vække en sympati, som jeg ikke har fortjent.

Du husker nok, at Mr. Vernier omfattede dig og dit ydre med særlig interesse? Du var imidlertid saa afvisende overfor hans forsøg paa at komme i venlig kontakt med dig, at han maatte nøjes med at tage en skitse af dig uden dit vidende.

Han har, skriver han til mig, „gjort et maleri over den, som er ikke ilde“. Det maleri har skaffet ham megen ære, hvilket han sætter pris paa, og 80,000 francs, som han ingen brug har for, og som han siger retmæssig tilkommer dig, da du er skyld i, at han fik den inspiration, som han var rejst verden rundt efter. En anvisning paa St. Thomæ-bank, lydende paa denne sum, vil du kunne afhente paa posthuset.

Min første tanke var, jeg tilstaar det, at faa dig til at sætte pengene i „La Reine“, saa vi igen kunde komme paa fode; men ved at gennemse mine gældsposter kom jeg til det resultat, at det vilde kun være en galgenfrist.

Inat kæmpede min forfængelighed og min ulyst til at trække mig ud af det hele med min — ja, tilgiv mig, med min sent vaagnede faderfølelse.

Da dagen gryede, havde den sidste vundet sejr.

Først overbeviste jeg mig i en samtale med Frantzen — jeg lod som det gjaldt en ven — om, at de penge, du faar, er dine — helt uafhængigt af mit. Dernæst tog jeg op til byfogeden og meddelte ham, at jeg var insolvent, da min gæld oversteg mine værdier; og at jeg derfor erklærede mig fallit. Han troede, jeg var blevet gal, og forsikrede mig, at mine kreditorer aldeles ikke havde rørt paa sig — officielt (privat har de ikke skaanet mig), og han vilde overtale mig til at søge sagen ordnet ved akkord; men jeg stod fast paa mit, og nu gaar „La Reine“ og „Lillians Garden“ med indbo og det hele til tvangsauktion.

Da ingen har penge, vil budene blive smaa; du melder dig som køber, og det er *det*, der har gjort mig stærk i min beslutning, og *det* der skal føre min haand sikkert, naar jeg sætter revolvermundingen mod panden, at „La Reine“ skal igen blive *det*, den var, et værdigt hus for en gammel ædel slægt.

Husk vel paa det: *Min* gæld vedkommer ikke dig. Og de mænd, som har forstrakt mig med penge, de har faaet fuld valuta ved det privilegium at kunne kalde mig deres ven. — Skulde du høre, at Silvany Pretty lider nød, beder jeg dig understøtte hende og ligeledes sørge for hendes søn.“

Længere nede paa siden stod der, markeret med en understregning:

„Maaske finder du, Juanitto, at det er fejgt at trække sig ud af spillet, naar croupieren har raget de sidste dubloner til sig, men jeg skal sige dig:

En Gomez kan dø, men han kan ikke leve uden ære!

Til min søn Juanitto fra hans fader
Pablo Gomez de la Vara.“

„Fader, fader!“ Juanitto rejste sig og gik langsomt frem og tilbage. „Hvor er du dig selv lig til det sidste. Du berøver dig selv livet som en helt og bedrager dine skyldnere og lyver for din søn. Nej — det er ikke for mig, at du ofrer dig! Maaske har du troet det! Nej, det er gudebilledet, som denne gang kræver blod.“

Da fysikus havde konstateret døden, vendte han sig hurtigt imod Juanitto og sagde:

„Jeg skriver hjerteslag som dødsårsag. Han var dog i mange aar min gode ven, og det gør vi gerne i saadanne selvmordstilfælde, hvor der ikke kan blive tale om assurancesvig eller anden ulovlighed.“

„Bliv ikke vred, Mr. Borch, men jeg vil nødig have, at dette skal dækkes med en usandhed. Jeg synes ikke det behøves.“

„Bevares! Som De vil! Men saa maa her finde legalt ligsyn sted; politiet maa underrettes. Og har De tænkt paa, unge Herre, at Deres fader vil komme i jorden uden kirkeceremoni og uden præst?“

„Fader levede uden kirke og præst; saa han kan ogsaa begravnes uden.“

„Ja, ja, bevares! Fra min side var det kun en hensynsfuldhed!“

Da fysikus havde tilbagelagt strækningen fra „La Reine“ til clubben, var det, som en orkan havde blæst det ud over øen: Mr. Gomez har skudt sig! Gomez fra „La Reine“ har skudt sig!

Negrene strøg afsted paa bare fødder midt i arbejdstiden for at bringe nyheden videre, for at være de første til at fortælle den og nyde forfærdelsen og overraskelsen.

Paa værtet foran det gamle fort var der fuldt som paa kongens fødselsdag.

De Danske samledes i en gruppe i skyggen af posthuset.

„Er det ikke forfærdeligt!“ „Nu kunde han altsaa ikke faa dem til at punge ud mere!“ „Men tænk — det mod!“ „Uh ja“, sagde Fru Martens irriteret, „arrogant til det sidste!“ „Ja,“ Ullivarius saa frem for sig med sine nærsynede øjne, „som han var, maatte han sige: hellere dø end dukkes!“

Om eftermiddagen lukkede Juanitto sig inde oppe paa sit værelse. Han hørte vognrummel, skridt af folk der kom og gik, og Mr. Frantzens og Kaptajn Furgersons ophidsede stemmer.

Ved solnedgangstide kørte han ind til sin bedstemoder for personligt at meddele hende det skete.

Hun sad imod sædvane i „salen“, hyllet i sort og omgivet af kvinder, der snøftede og tørrede øjne.

Da Juanitto traadte ind, bad hun dem gaa ovenpaa; saa vendte hun sig imod ham, knyttede de uformelige hænder foran hans ansigt og hvæsedede hæst:

„Og saadan vogter du din faders eftermæle? Du mener altsaa, at han — min søn, dattersøn af den fornemste mand i Mayaguez efter guvernøren — at han skal stedes til hvile uden klokkeringning og uden procession.“

„Bedstemoder — faders selvmord kunde jo dog aldrig være blevet skjult.“

„Jo, jo, til efter begravelsen! Du kunde have betalt folkene for at tie eller lukket dem inde. Aldrig, aldrig vil jeg overleve, at min søn er puttet i jorden som en hund! Ud med dig! Bort herfra! Du har ingen hjærte for en ulykkelig!“

Om aftenen sad Juanitto i den store, halvmørke sal. Fuldmægtigen, der paa skifterettens vegne havde skullet forsegle huset, havde kun gjort det rent forma.

Juanitto gennembladede en del af sin faders papirer. Ude fra køkkengangen og baggaarden lød et ensformigt graadkor; baade husets folk og kvinder fra negerbyen var forsamlede.

Ustandseligt havde deres tonløse klager lydt, siden han kom hjem fra byen; han hørte den næsten ikke mere — kun som en borende, pinende smerte et eller andet sted.

Juanitto havde bøjet ansigtet ned imod sine arme og lod tankerne flakke som de vilde. Han følte sig saa haabløst ensom, og længslen og tomheden gnavede i ham

Havde han endda kunnet sørge; men han kunde ikke.

Han løftede langsomt hovedet.

Hovslag?

De kom fra markvejen; han syntes han kendte dem. Blodet jog op i hans blege kinder; han rejste sig med et sæt, lyttede, slog døren op til galleriet og var i spring henne ved trappen.

„Benedicte!“

Som gennem en ramme saa han hende. Foran døren, der nedenfor trappen førte ud, sad hun paa Junky.

Hun havde en kort, lysprikket kjole paa, ingen hat, og haaret stod i et forblæst pur om hovedet.

„Juanitto!“

Hun lod sig glide ned i hans arme, knugede sig ind imod ham og hviskede:

„Jeg maatte jo komme! Jeg maatte jo komme!“

Hesten, der lige var fanget ind fra græsstykket, havde hverken sadel eller hovedtøj paa, kun en grime. Da den mærkede, at den var fri, gjorde den et sidespring og satte tilbage over marken.

„Den maa gerne løbe!“ sagde Benedicte og smilede gennem taarer:

„Fader kommer og henter mig.“

„Benedicte — at det virkelig er dig! Kom med og lad mig se dig rigtigt!“

Han førte hende op ad trappen og ind til lampen.

„Stakkels lille pige, saa tynd hun er blevet!“

„Vi har haft det saa svært! Moder har været meget syg, og bliver vist aldrig rask mere.“

„Og saa bleg og saa sort under øjnene!“

Hun glippede for at holde taarerne borte.

„Men saa elskelig ser hun ud! At du kom, Benedicte, netop nu, da jeg var saa knugende ene!“

„Det følte jeg. Jeg kunde mærke, at du trængte til mig.“

„Hvad var det, du sagde om din fader? Ved han, at du er her?“

„Ja, da forvalteren fra „Perle“ og Planter Person havde fortalt os om alt det sørgelige her var sket, og fader stod og nikkede hen for sig og mumlede: Saa indhentede straffen ham dog! saa raabte jeg, helt ude af mig selv: „Fader, nu gaar jeg til ham, enten jeg maa eller ej!“ Og da jeg jog afsted paa Junky, raabte han efter mig — og de to fremmede stod ved siden af: „Jeg kommer og henter dig med vognen!““

„Benedicte, kom med! Du skal se fader.“

Hun greb angst om Juanittos haand; men han førte hende ind i soveværelset. De stod tavse og saa paa den døde. Benedicte foldede sine hænder og bevægede læberne.

Nanna sad bøjet sammen paa gulvet, lænet mod sengen; og hun stirrede paa de to unge med øjne som en gammel, syg ulvinde.

Benedicte nikkede mildt til hende; og hun og Juanitto gik langsomt ud igen.

„Juanitto“ — Benedicte sagde det angstfuldt spørgende og lagde sin haand imod hans bryst, „er det rigtigt mod ham, at du gør mig til din hustru?“

„Ethvert menneske maa staa til ansvar for sit. For mig er det rigtigt. Vi kan ikke tænke med hinandens tanker, og vi kan ikke følge vore forfædres leveregler, alene af den grund, at tiden bestandig gaar frem. Jeg har tænkt saa meget over det. Min fader ligger derinde som offer for en slægtstradition, der til nød kunde holdes oppe i øens stortid, men som jeg lige saa lidt vil holde liv i, som jeg vilde gaa rundt med min salig navnes silkehoser.

Vi skal være mennesker, Benedicte — gode mennesker, og ærlige mennesker. Men vi skal ikke være det, fordi vi hedder Gomez og stammer ned fra en general, der døde i Castilien for 400 aar siden. Vi skal være det, fordi — fordi vi kan ikke andet, og fordi saa mange lider ondt og trænger til os.“

Benedicte lagde sin haand over hans mund. „Alt det er vist rigtigt; men du maa ikke tale om det som en ringe ting at være kommet af en gammel, anset slægt. Hvad det er værd, føler den bedst, som ikke er det.“

„Benedicte,“ Juanitto saa ned i hendes alvorlige øjne med et pludseligt smil, der var skælmsk og ømt og dreungeunt, „du skal blive en stammemoder! Kan du ikke nøjes med det?“

Hun lo sagte; og saa saa de forskrækkede paa hin-

anden og talte ikke, fordi det, deres hjerter var fulde af, maatte ikke siges nu.

De stod midt paa gulvet og følte hinandens hjerter slaa.

„Nu kommer din fader,“ hviskede Juanitto.

„Ja, nu kommer han.“

Da Anton Poulsens blanklakerede dobbeltvogn kørte frem foran trappen, stod Juanitto paa det nederste trin og sagde: „Tak, fordi De vilde komme!“

Anton Poulsen var i sort frakke med handsker paa hænderne og pustede lidt kortaaudet, da han steg op ad trinene til galleriet.

Her standsede han og sagde:

„Ja, saa blev det Anton Poulsen, der kom til „La Reine“. Benedicte er jo mit eneste, og hun sygner hen for mig. Men det vil jeg sige Dem, havde jeg ikke samtidig med dødsfaldet hørt om fallitten, saa havde jeg ikke kunnet, selv om det havde gældt hendes liv.“

Juanitto gjorde en modløs bevægelse med skuldrene, som vilde han sige: Igen dette pineri!

Inde i salen, støttet mod en af de højryggede stole, stod Benedicte og saa beklemt hen mod døren.

„Naa, der er du?“ sagde hendes fader, da han traadte ind; og han fik et smil i øjenkrogene, som hun i mange maaneder ikke havde set.

Hun grebes af en følelse, som om hendes bryst maatte sprænges, hvis hun ikke fik luft for alt det, der brusede igennem hende; alt det, der fik hendes pulse

til at hamre, som gjorde hende saa rig, saa ydmyg, saa jublende glad, saa angst og stolt; og hun kastede sig om sin faders hals og brast i graad.

„Lille barn! Lille barn!“ mumlede han og klappe-
pede kejtet hendes haar.

Saa rømmede han sig, pudsede heftigt næse og vendte sig til Juanitto:

„Sig mig nu ærligt, hvad er meningen med Deres faders fallit?“

Juanitto tøvede lidt, og den anden føjede til:

„Tal nu rent ud, som De vilde det til en ven.“

Juanitto kæmpede en stille kamp; han vilde helst have tiet med den ordning, faderen havde tænkt sig; men paa den anden side, nu skulde der klarhed i sagerne; og han tog brevet frem fra sin brystlomme og rakte ham det.

Poulsen læste det flere gange igennem, saa saa han op og sagde: „Naa saadan!“

Juanitto forstod tonefaldet og rødmede.

„Og hvad vil *De* nu gøre, Mr. Juanitto?“

„Jeg ved, hvad jeg vil gøre; men jeg vil gerne høre Deres raad.“

Anton Poulsen rejste sig og lagde myndigt haanden paa bordet:

„Jeg vil raade Dem til at betale de herrer alt hvad de har skriftlig fordring paa. Ikke en cent vilde jeg i Deres sted have at takke dem for. Saa er konkursen hævet, og De staar gældfri med en plantage, der er ude af drift.“

„Ja, men jeg kan arbejde, og vi kan spare.“

Anton Poulsen nikkede hen for sig.

„I er unge, I kan arbejde, og I kan spare.“

Han gjorde et lille ophold, saa føjede han til:

„Og jeg er her

Alt hvad der er mit, bliver jo Benedictes en gang.“

Han stak den højre haand ind paa brystet og sagde med et blik som en selvhersker, der ser ind i den fremtid, han har bygget op for sine efterkommere:

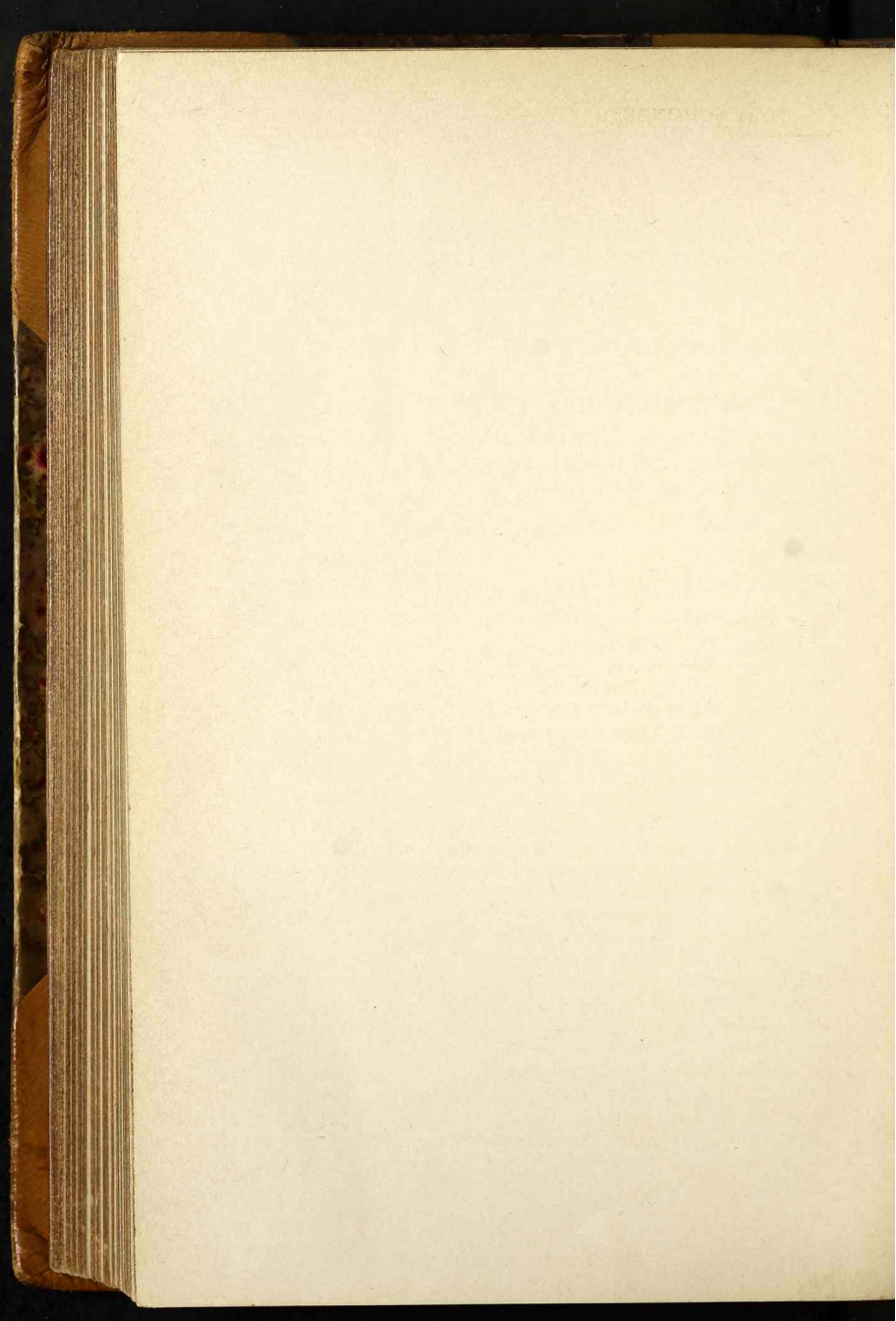
„Engang, naar jeg ikke er mere, saa vil det hedde: Mr. og Mrs. Gomez til „Judiths Hill“, „La Reine“ og „Lillians Garden“.“

Benedicte og Juanitto saa paa det firskaarne, tunge ansigt, der lyste forklaret, som naar aftenrødens solglød forskønner et fattigt, øde landskab; og de saa ind i hinandens øjne og smilede.

De forstod de andres tænkesæt; men altid var det, som de kom til at staa udenfor og alene med deres.

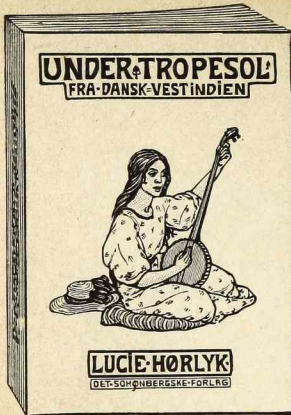
Juanitto lukkede sin arm sammen om Benedictes hals, støttede sin pande imod hendes haar og hviskede:

„Gud ske lov, at jeg igen har mit „Lillians Garden“.“

UDDRAG AF KATALOGEN:

<i>Just Bing</i> : Henrik Ibsen (Mennesker II).....	—	ib.	1.50
<i>Fr. Bokkenheuser</i> : Det var i Aaret — —!	2.50	ib.	3.75
<i>Knud Bokkenheuser</i> : Saa By som Borger.....	3.00	ib.	4.50
— — Kgl. Maj.'s Acteurs.....	3.00	ib.	4.50
— — De svandt, de svandt — —!	2.25	ib.	3.50
<i>L. Budde</i> : Fortællinger I/II.....	8.00	ib.	10.00
— Juleaftensbilleder.....	1.00	ib.	2.00
<i>Karl Christensen</i> : Stærke Magter, Roman.....	4.00	ib.	5.50
— — Modellen, Roman.....	3.75	ib.	5.25
— — Mand, Roman.....	4.00	ib.	5.50
<i>Erich Erichsen</i> : To Mennesker, Roman.....	3.00	ib.	4.50
<i>Axel Hejdam</i> : Lyse Margrethe, Fortælling.....	2.50	ib.	4.00
<i>H. St. Holbeck</i> : Fra det klassiske Frankrig.....	3.50	ib.	5.25
— — Mme. de Maintenon.....	3.00	ib.	4.75
<i>Lucie Hørlyk</i> : Under Tropesol, 2 Fort.....	3.00	ib.	4.75
— — Fra Generalguvernørens Dage, Roman.....	3.50	ib.	5.25
— — Den gamle Plantage, Roman.....	4.00	ib.	5.75
<i>Aage Ibsen</i> : Harriet Mørch, Roman.....	3.00	ib.	4.50
— — Ellen, Fortælling.....	2.50	ib.	4.00
— — Fjeldgænger, Roman.....	3.00	ib.	4.50
<i>Alfred Ipsen</i> : Venus, Roman.....	4.00	ib.	5.50
<i>Carl Koch</i> : Fuglen Føniks.....	2.00	ib.	3.50
— — Fra Bakkens Top.....	2.00	ib.	3.25
— — Undervejs.....	2.00	ib.	3.25
<i>Grevinde Mirandas Oplevelser</i> , I. Den spanske Dan-			
serinde.....	0.35	-	—
— — — II. Nihilisten.....	0.35	-	—
<i>A. Norgaard</i> : Onkels mange, mange Penge, Fort. . .	3.00	ib.	4.50
<i>Johs. Pal.-Müller</i> : Gennem Æventyret, Fort. . . .	2.00	ib.	3.00
<i>J. Ravn-Jensen</i> : Hjemstavnsfolk, Fort.....	2.00	ib.	3.25
— Skyggens Børn, Fort.....	2.00	ib.	3.25
<i>P. A. Rosenberg</i> : Byen ved Havet, Skuespil.....	2.75	-	—
— Politik, Skuespil.....	2.50	-	—
<i>Henrik Scharling</i> : Norsk Idyl.....	2.00	ib.	3.25
<i>D. Speckmann</i> : Hedens Søn, Fort.....	1.25	ib.	2.25
<i>M. F. Sødring</i> : De fjerne Stemmer.....	6.50	ib.	9.00
<i>Carl Thrane</i> : Fra Hofviolonernes Tid.....	5.00	ib.	7.00
<i>F. Tolstrup</i> : Solvang, Fort., 4. Oplag.....	3.75	ib.	5.00
<i>Vald. Vedel</i> : Holger Drachmann (Mennesker I)....	—	ib.	1.50
<i>H. Wulff</i> : Da Fjenden var i Landet.....	2.25	ib.	3.50
„Schønbergs Haandbog“, Et Universalbibliotek i eet			
Bind.....	6.00	ib.	7.00 & 7.50

190 Sider. 3.00, ib. 4.75

Det er det specielt vestindiske — Lyset, Farverne, Livet, Interiørerne fra Hjemmene etc., der vil interessere Læserne. — Forf. er saa nøje fortrolig med Forholdene dér, at hun kaster Streflys over vestindiske Tilstande, der fængsler os dobbelt, fordi de i al deres Fremmedartethed dog er Ramme om Damer og Herrer, der taler vort danske Sprog. Man har Fornemmelsen af selv at befinde sig i Vestindien. „Politiken“.

„FRA GENERALGUVERNØRENS DAGE“

Fortælling fra Dansk Vestindien.

... spændende og underholdende fra først til sidst. Forf. har aabenbart et stort og decideret Talent . . . F. Bauditz i „Nationaltidende“.

Det er en sikker og dygtig Bog. Forf. lagttagelsesevne er saa stærk, hendes Kultur og Overlegenhed betydelig.

Jul. Clausen i „Berl. Tid.“

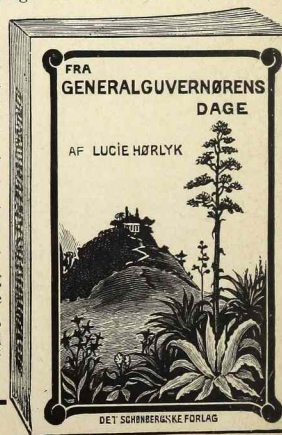
... livfuld og fængslende, en meget underholdende Bog — det er Karakter- og Typetegning af Rang. Som dens Forgænger sjælden i dansk Litteratur. V. Rørdam i „København“.

Fru Hørlyk vil sikkert med denne Bog erobre sig mange Læsere. „Social-Demokraten“.

„F. G. D.“ hører til de — ikke mange — talentfulde Bøger, som bliver staaende.

„Dannebrog“.

Med denne Bog er Fru Hørlyk ubestridelig naaet frem i første Række af vore kvindelige Forf., oven i Købet med et Særpræg, som gør, at næppe nogen anden kan jævnføres med hende. S. Kjeldskov „Generalkorr.“

DET SCHØNBERGSKE FORLAG

246 Sider. 3.50, ib. 5.25

